

የአግዚአብሔር ትዕግሥት

በ ዲያቆን አሸናፊ መኩንን

© መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው!
የመጀመሪያ እትም መስከረም 2002 ዓ.ም.

አድራሻ:- መ.ሳ.ቁ. 1591 ኮድ 1110
አዲስ አበባ

ይህን መጽሐፍ ለማከፋፈል ለምትፈልጉ:-

በአሳታሚው አድራሻ

የስልክ ቁጥር 0911-393521

መጠየቅ ትችላላችሁ።

«ሳትደክም ሁሉን ትሸከማለህ፤
ሳታጎድል ለሁሉ ትመግባለህ፤
ዝም ሳትል ለሁሉ ታስባለህ።
ሳታጉድል ለሁሉ ትሰጣለህ፤
ሳትነጥፍ ለሁሉ ታረካለህ፤
ሳትዘነጋ ሁሉን ታስባለህ።
ሳትተኛ ሁሉን ትጠብቃለህ፤
ቸል ሳትል ሁሉን ትሰማለህ
ሳትቀበል ለሁሉ ትተዋለህ።»

/ትዳሴ ዮሐንስ ወልደ ነጎድጓድ/።

ስጦታ

ለተወዳጅ _____

ከወዳጅ _____

የትዕግሥቱን ምስጢር አውቀን
ከእግዚአብሔር ጋር በፍቅር እንድንኖር ይህን
መጽሐፍ በአክብሮት አበረክታለሁ።

ቀን _____

ፊርማ _____

ምስጋና

ከሁሉ በላይ እንዳውቅህና እንዳመልክህ የፈጠርከኝን
አንተ ጌታይ እግዚአብሔርን አመሰግንሃለሁ። የማልፋቸው
ያልመሰሉኝን ቀኖች አሳልፈህ፤ ከሚያልፈው ችግር የማያልፍ
ትምህርትን ሰጥተህ፤ ይህንን መጽሐፍ ለወገኖቼ እንዳበረክት
ሰለረዳኸኝ አመሰግንሃለሁ። ሰዎችም አንተን ባለ ድምፁን
ትተው ድምፅ ማጉያውን እኔን እንዳያዩ ስለምትረዳቸው
አመሰግንሃለሁ።

ጌታይ አንተን ያወቅሁባትን ቤተ ክርስቲያኔን በታላቅ
በረከትህ አስባት። ዘመን የሚሻገሩ መጻሕፍትን እንድጽፍ
በብርቱ ያሳሰቡኝን ሽለቃ ካሣዬ አራጋውን ፀንታ በምትኖር
ማዳገህ አስብልኝ። በፍቅራቸው የማረኩኝን የልብ ወዳጆቼን
ዶ/ር ታዩንና ቂስ ኃይሉን ከማይቆመው የቸርነት ጠልህ
አረስርስልኝ። እስከዚህች ቀን ድረስ ወዳጅነቱን የጠበክልኝን
ወንድምም ወዳጅም ያደረክልኝን ኃይሉ ኪዳኔን እጁን ይዘህ
ምራልኝ። ይህ መጽሐፍ እንዲወጣ በጸሎትና በምክር
የረዱኝን ልጠቅሳቸው የሚበዙትን ቅንነታቸውን ጠብቅልኝ።
ጊዜያቸውን በመስጠት በዕድሜ አሥራት የዚህን መጽሐፍ
ፊደል በጥንቃቄ የለቀሙልኝንና ለሕትመት እስኪበቃ
ያልተቆጠበ ድጋፍ ያደረጉልኝን እህቶቼን ገነት ታደሠን፤
ፍጥረት ገረመውን፤ ወንድሜን ብንያም ሰዩምን፤ እንዲሁም
ለባናዊ ማተሚያ ቤት ባለቤትና ሠራተኞች በሙሉ
አእምሮአቸውን አንተ ባርክልኝ። ለእኔ የተደረገውን
የምትከፍልልኝ አቅሜ አንተ ነህና ደግሞም ለስምህ
የተከፈለውን ዋጋ የማትረሳ አንተ ነህና ለዘላለሙ አሜን!

መታሰቢያነቱ

በብዙ አሳብና በቅንነት ምክሩ ለብዙ ዘመናት አጠገቤ
ለቆመው ለወዳጄና ለወንድሜ ለብሥራት ያፌድ
ይሁንልኝ!

የመከራው ግፊት ውስጤን እያዛለኝ
 ሰዎች ፊት ነስተውኝ መጠጊያ ሲጠፋኝ
 የሮፕኩለት ነገር አልሳካ ሲለኝ
 የጨበጥኩት ነገር በኖ ሲጠፋብኝ
 ሁሉም ባዶ ሆኖ ተስፋ ሲያሳጣኝ
 አንተን ማየት ትጅ ከሰው እጅ ስጠብቅ
 እርካታን ለማግኘት ዓለምን ስናፍቅ
 የማይዘገንን ለመዝገን ስዳክር
 የተሻለን ተስፋ ካንተ ውጭ ስሞክር
 ተስፋ ሣትቆርጥብኝ ጌታ ጠብቀኸኝ
 ቸለህ ተሸክመህ አዝለኸኝ መርተኸኝ
 በትዕግሥትህ ምስጢር እረፍትን ሰጠኸኝ
 በመቻልህ አቅም ተስፋን አደስክልኝ
 ልቤ ባንተ ብቻ እንዲያርፍ ረዳኸኝ

የአሳታሚው ማስታወሻ.....	9
ቀዳሚ ቃል	11
መግቢያ	16
ምዕራፍ አንድ	
ፈቃደኞች ነን?	19
ምዕራፍ ሁለት	
ለፍቶብናል	25
ምዕራፍ ሦስት	
የትዕግሥቱ ምስጢር	33
ምዕራፍ አራት	
ባሕርዩ ነው	41
ምዕራፍ አምስት	
ይችላል	49
ምዕራፍ ስድስት	
አንደ እኛ አይደለም	56
ምዕራፍ ሰባት	
አንከብደውም	64
ምዕራፍ ስምንት	
ይቅር ባይ እንሁን	74
ምዕራፍ ዘጠኝ	
ዕድል ነው	81
ምዕራፍ ዐሥር	
ይጠብቀናል	91
ምዕራፍ ዐሥራ አንድ	
ለአንድ አዳር	100

ምዕራፍ ዐሥራ ሁለት	
የተዘረጋው መረብ.....	109
ምዕራፍ ዐሥራ ሦስት	
አይቸኩልም	122
ምዕራፍ ዐሥራ አራት	
የማዳን ኃይል.....	131
ምዕራፍ ዐሥራ አምስት	
ያልታገሥነው ዕድል.....	143
ምዕራፍ ዐሥራ ስድስት	
በጊዜው ይሠራል	151
ምዕራፍ ዐሥራ ሰባት	
አንቀድመውም	162
ምዕራፍ ዐሥራ ስምንት	
ትዕግሥተኛ እንሁን.....	173
ምዕራፍ ዐሥራ ዘጠኝ	
አንሸበር	183
ምዕራፍ ሃያ	
የማይበርድ ተስፋ.....	192
ምዕራፍ ሃያ አንድ	
ተጨማሪ ሙከራ.....	204
ምዕራፍ ሃያ ሁለት	
የሚመጣውን እንጠብቅ	216
ማጠቃለያ	228

የአሳታሚው ማስታወሻ

በአንድ መጽሐፍ ምረቃ ላይ የሰማሁት ነገር ትዝ አለኝ። መጽሐፉ ከተጻፈ ስድስት መቶ ዓመታት ያለፉት ሲሆን ከስድስት መቶ ዓመታት በኋላ እንደ አዲስ ተፈለገና ተተረጎመ። በዚህ ጥንታዊ መጽሐፍ ምረቃ ላይ አስተያየት እንዲሰጡ ከተጋበዙት ሰዎች መካከል የመጀመሪያው አስተያየት ሰጪ ወደ መድረኩ ወጥተው ሰላምታ ከሰጡ በኋላ፡- «ሁለት ነገሮችን ለማለት እፈልጋለሁ» አሉ። ለስድስት መቶ ዓመት የቆየን መጽሐፍ በሁለት ነገር ለመግለጽ መሞከራቸው በራሱ የሚገርም ይመስላል። ጥሩ አሳብ ያለው ሰው ብዙ ንግግሮች አያስፈልጉትም። «ሁለት ነገሮች ለማለት እፈልጋለሁ» ካሉ በኋላ፡- «ከስድስት መቶ ዓመታት በኋላ በታላቅ አድናቆት የተቀበልነውን መጽሐፍ ስናስብ እኛም ብንጽፍ ለስድስት መቶ ዓመታት ያህል ተቀባይ ባናገኝ እንኳ ከስድስት መቶ ዓመታት በኋላ ግን አንባቢ እንደምናገኝ፣ መጽሐፋችንም እንደ አዲስ እንደሚነበብ ይህ መጽሐፍ ይመስክርልናል» አሉ።

ወደ ሁለተኛው አሳባቸው ሲሸጋገሩ ለታዳሚዎቹ ሁሉ ቊራጭ ወረቀት አከፋፈሉ። «በዚህ ወረቀት ላይ ሕይወቴን ለውጠውታል የምትሏቸውን የሁለት መጻሕፍት ርእስ ጻፉ» አሉ። በእነዚያ ቊራጭ ወረቀቶች ላይ ለመጻፍ ሁሉም ጎንብስ አሉ። እኔም ሁለት መጻሕፍትን ለመጻፍ ሞክርኩ። ወረቀቱ ይሰበሰባል ብዬ ስጠብቅ፡- «ወረቀቱ እናንተ ጋ ይቀመጥ» አሉ ተናጋሪው። «ወረቀቱ እናንተ ጋ ይቀመጥ። እናንተም ብትጽፉ ሰዎች ሕይወታችሁን የለወጠ መጽሐፍ ጥቀሱ ሲባሉ የእናንተን መጽሐፍ ይጠቅሳሉ» ብለው ንግግራቸውን ፈጸሙ። የእኝህ አስተያየት ሰጪ ምክር ለፀሐፊዎች ጉልበት የሚሰጥ የጀግንነት ንግግር ነበር።

የንባብ ባሕል ባልዳበረበትና የሚጽፉ ሳይሆን የሚነቅፉ በበዙብት ማኅበረሰብ ውስጥ መጽሐፍ መጻፍ ብዙ ዋጋ ያስከፍላል። ብዙ ፀሐፍያን ተቺ እንጂ መካሪ ባለማግኘታቸው ብዕራቸውን አስቀምጠዋል። ብዙዎች በብድር አሳትመው መክፈል ባለመቻላቸው ሲሸማቀቁ አይተናል። መጻፍ ወንጀል አይደለም፣ ግን ምላሽ በማጣት እነዚህ ከሞክብት ብዙ ዘመን ጨልመዋል። ለ80 ሚሊየን ሕዝብ ሦስት ሺህ ኮፒዎች በሚታተሙበት አገር ላይ በመሆናችን ልናፍር ይገባናል። በውጭ አገር በሱቆች ላይ ሰልፍ ካያችሁ አዲስ መጽሐፍ ወጥቷል ማለት ነው። አንድ መጽሐፍም በሚሊየን ቅጂዎች ይሰራጫል። በአገራችን ግን ሰልፍ የሚታየው አዲስ ምግብ ቤት ከተከፈተ በመሆኑ ያሳፍራል። አዲሱ ትውልዳችንም ሥነ

ልቡናው ስለተሰረቀ የፈረንጅ ሥዕል ያለበት የነውር መጻሕፍትን ያነባል እንጂ የሚጽፉ ወገኖቹን አያበረታታም። ባጠቃላይ ራሱን ከሚያሳዩት መጻሕፍት ጋር ጠብ የፈጠረ ይመስላል።

ሌሎችም ላለመጻፍ እርስ በርስ የሚጠባበቁ ይመስላል ፀሐፍታን ብቅ ሲሉ የበረቱ ዱላቸውን ያሳርፋባቸዋል። «በቅሎ አትወልድም፤ የሚወልድም አትወድም» እንዲሉ። ግን ይህን ሁሉ ተግዳሮት ተቋቁመው የሚጽፉ ፀሐፍት ዋጋቸው እስከ ረጅም ዘመን ይኖራል። አሳብ ያላችሁ እባካችሁ ጸፉ! ሀብት ያላችሁ እባካችሁ ፀሐፍታችንን አበርቱ! ቤት ያላችሁ መጻሕፍትን ከወር ቀለባችሁ ጋር ገዝታችሁ ግብ!

«የእግዚአብሔር ትዕግሥት» የሚለው መጽሐፍ ከዛሬ ሰባት ዓመት በፊት በዲያቆን አሸናፊ መኰንን ሲጻፍ እኔም አሳብ ሰጥቻለሁ። በወቅቱ ሲጻፍ በአነስተኛ ገጾች የተጻፈ አነስተኛ መጽሐፍ እንደ ነበር ይታወቃል። በመጀመሪያው ሥራ አሳቦች ያልተዘረዘሩት የማሳተም አቅም ስላልነበረ ነው። መጽሐፉ ርዕሶች ብቻ የተደረጉበት አሳቦች ሳይኖሩት የተጨቆኑበት እንደ ነበር አሁን ላይ ቆመን ስናየው ግልጽ ነው። ፀሐፊው በውስጡ ያለውን አሳብ ለመብጣትና ለማስተንፈስ ግን መጽሐፉ አገልግሏል። የመጀመሪያው እትም ከገበያ ላይ ከጠፋ አራት ዓመታት ሆነውታል። ብዙ አንባቢያንም በእነዚህ ዓመታት ጥያቄ ቢያቀርቡም እስከዚህ ዓመት ድረስ ሊታተም አልቻለም። የእግዚአብሔርን ጊዜ የሰው ድካም አይሸረውምና ፀሐፊውን አበርታቶ ዳግም ለመታተም በቅቷል። የቀደመው እትም 34 ገጽ ሲሆን በአራት ምዕራፎችም የተከፋፈለ ነበር። በዚህ እትም ግን በ22 ምዕራፎች በ232 ገጽ መጽሐፉ ተስፋፋ ለአንባቢያን ቀርቧል።

አንድ ፀሐፊ ሲጽፍ የተጎዳ ሰው አግኝቶ ከመከረበት፣ ከራሱም ጉዳት ከተማረበት እንዲሁም መጻሕፍትን ሲያነብ ከተገነዘበው ነውና ተግተው የሚያነቡ ባለማወቅ ራሳቸውንና ሌላውን ከሚጎዱበት ስህተት ይድናሉ። ስለዚህ ይህን መጽሐፍ በትሕትና ሆናችሁ ብታነቡት ሕይወታችሁ እንደሚረሰርስ እርግጠኛ ነኝ። በመጽሐፉ ከእግዚአብሔር አንጻር ሕይወትን ስለምታዩ የከበዳችሁ ቀሎ፣ ያሳዘናችሁ ተኖ ታገኙታላችሁ። መጽሐፉ ለእግዚአብሔር ክብር ለአገራችን ሕዝቦች በረከት እንዲሆን ጸሎታችን ነው። እግዚአብሔር አእምሮአችሁን ይባርክ!

አሳታሚው

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ አሜን!

ቀዳሚ ቃል

ጊዜው ቢርቅም፣ ከመራቅ የተነሣ ብዙ ነገሮች ቢረሱኝም የማልረሳው አንድ ነገር አለ። እርሱም፡- የእግዚአብሔርን ቃል የመገቡኝ እነዚያ የእውቀት አባቶቼ ናቸው። የመጣሁበትን የሕይወት መንገድ ወደ ጌላ ዞር ብዬ ሳየው እንደ ጉብታ ከፍ ብለው ከሚታዩኝ ሁኔታዎችና ሰዎች የመጀመሪያው እነዚህ አባቶች ናቸው። ምክራቸው ዛሬም ይደግፈኛል። የሰጡኝ የእውቀት ሀብት ለብዙዎች ብሰጠውም ሲበዛ እንጂ ሲጉድል አላየሁም። በቃል ያስተማሩኝን በኑሮዬና በሕይወቴ ሆኖ ሳገኘው ረቂቁ ቃል ገዝፎ፣ አካል ነሥቶ አግኝቼዋለሁ። እንደ ገናም በብረት ሰሌዳ ላይ እንደ ተቀረፀ ፊደል በውስጤ ላይ ታትሞልኛል። ትምህርት ቤቶች የእውቀትን ረሀብ ለመቀስቀስ የተቋቋሙ እንጂ የሊቅነት መድረኮች አይደሉም። «ሊቅ ለመሆን ሁሉን ሳትንቅ፣ ሞኝና አብድን ሳይቀር አዳምጥ» የሚለውን የአባቶችን ምክር እጅግ አከብረዋለሁ። እኔም አስተማሪዎቼን ብቻ ሳይሆን ሁሉን ሳልንቅ ለመስማት ሞክራለሁ። ቢሆንም እኔን ለመመገብ ቆመው የሚያገለግሉኝን መምህራን መርሳት እንደምን ይሆንልኛል? ሳያስቡ ከሚወልዱ አስበው የሚወልዱ አባቶች እንዴት የተባረኩ ናቸው! ለልጃቸው ያዩት ግብ ወይም ዳር አለና። የእውቀት አባቶችን ከሥጋ አባቶች የሚለያቸው ይህ እውነት ነው። የሥጋ አባቶች እንደሚናገሩት ተሳስተው ይወልዳሉ። የእውቀት አባቶች ግን በራሳይ ይወልዳሉ።

ሙያን ካስጠኑኝ ይልቅ ሕይወትን የነገሩኝ፣ የኑሮ ዘዴን ካሳዩኝ ይልቅ የዘላለምን ሕይወት የሰበኩኝ እነዚያ አስተማሪዎቼ እግዚአብሔር ለእኔ ያለው የፍቅር መገለጫዎችና ስጦታዎቼ ነበሩ። አንዳንዶቹ እንደ ሙሴ ፍርድን እየነገሩ ከግብፅ ያወጡኝ፣ ሌሎቹም እንደ ኢያሱ ምድረ ርስትን ያሳዩኝ ቢሆኑም ሁሉንም አከብራለሁ። የመጣኹበትን መንገድ ረስቼ አሁን ያለሁበትን ብቻ ማሰብ ሕይወትን መካድ ሆኖ ይሰማኛል። ያለ ትላንት ዛሬ አላልኩምና።

በሕይወት እግረ መንገድ መማር ደስ ይላል። ለፈተና ብሎ ከሚያጠና ተማሪ ይልቅ በሕይወት እግረ መንገድ የሚማር ሰው ትምህርት ይገባዋል። ትምህርት ሕይወት የሚሰጠውም መንገድነቱን ሲጠብቅ ነው። ስለ ቤት ሥራ እንጂ ስለ ተማሪው ስሜት የማይጠይቅ አስተማሪ መንፈሳዊ አስተማሪ ሲሆን አይችልም።

በሕይወት እግረ መንገድ ካስተማሩኝ፤ በቃልና በኑሮአቸው ከመክሩኝ፤ በጌትነት መንፈስ ሳይሆን በወዳጅነት መንፈስ ካገለገሉኝ አስተማሪዎቼ መካከል አንዱን አባት አስታውሳለሁ። እኚህ መምህር ዓላማቸው ከእውቀት ያለፈ እምነት፤ የክርስትና ማዕከል ባሕርን (ጥልቀትን) ማሳየት ነበረ። አቋማቸው የተሟላ ነው። ሰው በቂ ነው የሚለው መንፈሳዊና ዘመናዊ እውቀት አላቸው። የሰውን ተፈጥሮ ከሕክምና ሙያቸው ጋር እያያያዙ ሲገልጡት እግዚአብሔርን ለማመስገን ሳይንስም ይረዳል ያሰኛል።

እግዚአብሔር የሰጣቸውን አካለ ሥጋ በጥሩ ገጽሕና የሚጠብቁ ባለ አደራነታቸውን ለመወጣት ሥጋቸውን ከሕመም የሚጠብቁ ይመስላሉ። ብዙ ሰዎች ለመቆሽሽ ይነጻሉ። ቀኑን በሙሉ ሲታጠቡ የሚውሉት የዝሙት ፕሮግራም ካላቸው ነው። እነዚህ ሰዎች ለመቆሽሽ ይነጻሉ። እኚህ መምህር ግን ለመንጻት ይነጻሉ። ቢያንስ የሰባ ዓመት የኑሮ ልምድ አላቸው። ሽምግልናን የሚያለመልመው ባለ ዘይቱ ጌታ ግን በእርግጥም ቀብቷቸዋል። በጸሎት ጀምረው በጸሎት የሚፈጽሙት ስለ ነበር ትምህርታቸው በጸጋ ነበር። ስሜትን ይነካል፤ የዕንባን ጋን ይመታል፤ የቆሽሽ ንጊናን ያነጻል።

ሲያስተምሩ ቶሎ ቶሎ እጽፋለሁ። አየር ላይ ሳይነጥቡ ቃላትን ለመያዝ እፋጠናለሁ። አጠገቤ የሰማንያ ዓመቱ ቂስ የሰባ ዓመቱ መሪጌታ ለመጻፍ በጣም ይዘገያሉ። የቁም ጽሕፈት እንደሚጽፍ በውበት ፊደሉን ይቀርጻሉ። ማራኪውን ቃል በልዩ ቀለም ያሰምሩበታል። መምህሩ ግን በፍቅር እያዩ ይጠብቃሉ። የእኔ ችኩልነቴና አንደኛነትን የሚወደው ወጣትነቴ ቶሎ ጽፎ ሌላስ በማለት ቀና ይላል። የእውቀት ረሀቤ የሕይወት ረሀብም ነበረበት። ተበልቶ በቃኝ የማይባለውን ቃል ይጽፍና ቀጥሎ የማለት ድጋፍ ይሰጣል። መምህሩ ግን በእኔ ፍጥነት እነዚያን አረጋውያንን ጥለው መሄድ አይፈልጉም። ይጠብቃሉ፤ ቀጣዩ ምን ይሆን? እያልኩ ውስጤ ሲቆጣ መምህሩ በመንፈስ ቅዱስ ያወቁ መሰለኝ።

«አየህ ልጄ እነዚህ አባቶቼን ኢየሱስ ክርስቶስ በእነርሱ ፍጥነት እያስተማረ ከአሳቡ ያደርሳቸዋል። እነዚህ ጋ የቆመው እርሱ ቢሆን ፈጣኑን እየተከተለ የሚያዘግሙትን ጥሎ አይሄድም። ሁሉንም በትዕግሥቱ ያደርሳቸዋል» አሉኝ። ይህን ቃል ስለማ ለእኔ ብቻ የሚለው ራስ ወዳድነቴ ተቀርፎ ወደቀልኝ። በሕይወት ላይም ለሚያዘግሙት ልጆቼ እግዚአብሔር ድንቅ ትዕግሥት እንዳለው ማሰብ ጀመርኩኝ።

የቀደመ አንደኛ ተብሎ በሚሸለምበት ዓለም ላይ ጥሎ መሄድ ክብር አለው። የመንፈሳዊው ዓለም ክብር ግን የበረታው የደክመውን ማገዝ ነው። ያደገ ልጅ አድጌአለሁ ብሎ የሚናገርበት የተግባር ቋንቋው ታናሹን መሸከመ ነው። የማገበረሰቡን ሙገሳ ለመስማት የማደግ ምልክት የሆነውን ታናሹን ይሸከማል። የሰምንት ዓመት ልጅ የአራት ዓመት ትንሽ ወንድሙን ይሸከማል። ቢከብደውም የማደግ ልክ ነው ይሸከማል። በመንፈሳዊው ዓለምም ደካማውን መሸከም የማደግ ምልክት ነው። ተጣጥሎ መሄድ፤ ተራርቆ መካሰስ ሳጠቃው የዘመናችን ክርስትና ይህ አሳብ ሩቅ እንደሆነ ይሰማኛል። በቤተ ክርስቲያን ሰዎችን የምንሸከመው ለጥምቀት ሲመጡ በ40ና በ80 ቀን እንደ ገናም ሲሞቱ ለመቅበር ነው። ሽክም ላይ የዋለው ያ ሰው በሁለቱም ጊዜዎች የተሸከሙትን ሰዎች ፍቅር መረዳት አይችልም። መለያየታችን አንዱ አንዱን መሸከም ባለመፈለጉ ነው። እንዲሸከሙን እንጂ እንድንሸከም አንፈልግም።

በመንፈሳዊ ዓለም የአንዳንዶች ለውጥ ፈጣን ነው። አንዳንዶች ደግሞ ይዘገያሉ። ፈጣኞቹ ተምረው ወዲያው አገልጋይ ሲሆኑ አብረዋቸው የጀመሩት ግን ገና የክርስትናን የጅማሬ ትምህርት ያጠናሉ። ሁሉንም ለመንፈሳዊ አካለ መጠን እስኪደርሱ የሚታገሣቸው እግዚአብሔር ነው። በልጅነቴ ወደ ቤተ ክርስቲያን ያመጡኝን ወገኖቼን አስተምራለሁ። እነዚህ ሰዎች ዕድገታቸው ብዙ አይደለም። ዛሬም ግን በቤቱ ናቸው። መራቀቅ አይችሉ ይሆናል፤ ምንም ቢሆን ግን ከቤቱ መራቅ እንደሌለባቸው ያምናሉ። እነዚህን ወገኖቼን እግዚአብሔር በትዕግሥት እንደሚያሳድጋቸው አምናለሁ።

ለዐሥር ዓመታት ያህል ያገለገልኳቸውን ወጣቶች ዛሬም አስታውሳለሁ። እነዚህ ወጣቶች ግልጽ በሆኑ ጥፋቶች ውስጥ በማለፋቸው እኔም ተወቅሻለሁ። መክሬ መክሬ እንዳልለያቸው ግን ይዞኝ የነበረው ነገር እኔንም እግዚአብሔር እንደ ቻለኝ ማሰብ ነበር። ከእግዚአብሔር ጋር የኖርኩት በጠባዩ መልካምነት ሳይሆን በቸርነቴ ነው። እነዚህን ወጣቶች ከዐሥር ዓመት በኋላ በቁርጥ ተናግሮ ስለያቸው ልቤ ፀና። ከዚያ በኋላ የቅጣትና የመለወጥ ዘመን ጀመረ። አንዳንዶች ተቀጡ አንዳንዶች ተለወጡ። በጌታ ቀኝና ግራ የተሰቀሉ ሁለት ወንበዴዎች አብረው ኖረው በመጨረሻይቱ ሰዓት ተለያዩ። ልዩነታቸው ግን ኃጢአተኛ አለመሆን ሳይሆን ክርስቶስን ማግኘትና አለማግኘት ነበር። እኛም ከጠፋው ዓለም የምንለየው በፍጹምነታችን ሳይሆን በክርስቶስ ምሕረትን በመቀበላችን ብቻ ነው።

ከብዙ አስቸጋሪ ሰዎች ጋር ኖራለሁ። እግዚአብሔር በፈጣን ቅጣቱ እንዲያስደነግጣቸውም ጠይቁዋለሁ። አሁንም የሚገርመኝ ለእኔ ኃጢአት ምሕረትን የምለምነው እየደጋገምኩ «ኪርያላይሶን» እያልኩ ነው። ሰዎች ግን ለኃጢአታቸው ተገቢውን ቅጣት እንዲያገኙ እጸልያለሁ። ይህ ድካሜ ነው። ሌሎችን እንደ ራስ አለመውደድ ትልቅ ኃጢአት ነው። እግዚአብሔር ግን ከቅጣት ይልቅ በፍቅር ያምናል። እኛ የፍቅርም የቅጣትም ኃይል ባይኖረንም እንዲኖረን የምንመኘው ግን የቅጣት ኃይል ነው። እግዚአብሔር የቅጣቱን ኃይል የሚጠቀመው ፍቅሩን ሲገፋ ነው።

እናት አጥፊ ልጄን በብዙ ተቃውሞ ውስጥ ትወደዋለች። የሚቃወሟት ለዚያ ልጅ ቅርብ የሆኑት አባት፣ እህትና ወንድሞች ቢሆኑም እናት ግን ደጋፊ በሌለበትም አጥፊውን ልጅ ትወደዋለች። ለምን? ስንል ከእኔ በቀር ቢሳሳት ተመለስ፣ ቢወድቅ ተነሣ የሚለው የለም ብላ በሯን ከፍታ ትጠብቀዋለች። እግዚአብሔርም ዓመፀኛ ሰዎችን የሚወዳቸው ከእርሱ በቀር ምንም ተስፋ ስለሌላቸው የመመለስ ዕድልን እየሰጣቸው ነው። እነዚህን አስቸጋሪ ሰዎች ላለመቅጣቱ ምክንያት አድርጎ የሚያሳየን የእነርሱን የተሰወረ መልካምነት ሳይሆን የእኛን የተሰወረ ኃጢአት ነው። ይህን በተረዳሁበት ዘመን ሁሉ፡- «ጌታ ሆይ፥ በቀጣህ ና አልልህም። በቀጣህ ከመጣህ እኔም አላመልጥም» ብዬ ጸልያለሁ። ክፉ ገዢዎችን፣ ክፉኛ የበደሉኝንም ሳይቀር ይቅር ካላልኩኝ ወደ ታሰበልኝ በረከት መግባት እንደማልችል ተረድቻለሁ። አዎ እግዚአብሔር ሁሉንም በትዕግሥቱ የማስተማር ዕቅድ አለው።

ዛሬ የምንከሳቸውና የምንወቅሳቸው ሰዎች ብዙዎቹ በምንወቅሳቸውና በምንከሳቸው ኃጢአት ንስሐ ገብተውበት ከሆነ አሳፋሪ ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር ይቅር ያለውን ሰው ሰይጣን እንኳ አይከሰውምና ከሰይጣን መባሳችን ነው። በጌታ ቀኝ የተሰቀለውንም ወንበዴ ስናየው በሕይወት ያለ ሰው ተስፋ እንዳለው እንረዳለን። ወንበዴው የነበረው ጊዜ ከ6-9 ሰዓት የሦስት ሰዓት ጊዜ ሲሆን ከዚህም ውስጥ ግማሹን ሰዓት ጌታን ሲቃወምበት ጨርሶታል። በቀረው ሰዓት ግን አምኖ ድኗል (ሉቃ. 23:40-43)። ስለዚህ ዘመኔ አለፈ ንስሐ ለመግባት አልችልም የሚል ካለ ከወንበዴው ያነሰ ጊዜ አለህ ወይ? ብለን ልንጠይቀው ይገባናል። ዛሬ ጊዜ የለኝም የሚለው ሰው ቢያንስ በተለያየ አጋጣሚ በሰማው ቃል ስለ ክርስቶስ ያውቃል። ያ ወንበዴ ግን ክርስቶስን ለማወቅ፣ ለማመን፣ ለንስሐ፣ ለምሕረት የነበረችው ሰዓት ያችው ሦስቷ ሰዓት ናት። ለእውቀት፣ ለእምነት፣ ለንስሐና ለምሕረት ሦስት ሰዓት በቂ

ከሆነ የእኛማ ጊዜ ይልቁን እንዴት? ተስፋ የቆረጥንባቸውንም ሰዎች ወንበዴውን ያዳነ ጌታ እንደሚያድናቸው ልናምን ይገባናል።

የኮምፒውተር ጽሑፍ የምትጽፍልኝ እህት ተሳስተሽል ስላት ተመልሳ የምታስተካክልበትን undo ትነካለች። ለብዙ ስህተቷ ይህ «አንድ /undo/» ፍጹም ሲያፀዳላት፡- «ለሕይወትም ምነው አንድ /undo/ በኖራት?» አለችኝ። ነገር ግን ለሕይወትም አንድ (ማስተካከያ) አላት። እርሱም ንስሐ ነው። ንስሐ የእግዚአብሔር የትዕግሥቱ ስጦታ ነው።

መግቢያ

አንድ ሰው በጣም የሚወደውን ትዳሩን በሁለት ምክንያቶች ሊተው ይችላል። የመጀመሪያው ዝሙት ሲሆን ሁለተኛው ሞት ነው። በእነዚህ ምክንያቶች ሰው ትዳሩን ቢፈታ ትክክል ነው። ማንም አይወቅሰውም። በምእመናንና በክርስቶስ መካከል ያለው ግንኙነት የባልና የሚሰት ግንኙነትን እንደሚመስል መጽሐፍ ቅዱስ ይናገራል (ኤፌ. 5+21-23)። አንድ ሰው፡- «ጌታይ ሆይ + እኔን ለመተው በቂ ምክንያት፣ ሕጋዊ አመክንዮ አለሁ። ካንተ ውጭ ያመነዘርኩ ጣታዊ፣ ቢጋጢአት የወደቅሁ ሙት ነኝ። አንተ ግን አልተወከኝም» እያለ በዕንባ ይጻልይ ነበር። እግዚአብሔር እኛን ለመተው በቂ ምክንያት እያለው ያልተወን ባሕርይ ፍቅር ስለሆነ ነው። በሕግ የተፈረደብንን በጸጋ ወደደን። ርቀን ስንሄድ ተከተለን፣ በሞታችንም ተስፋ አልቆረጠብንም። የሆነውን ሳይሆን የምንሆነውን አየ።

መውደቅ መነሣት የሚፈራረቅበት አንድ አገልጋይ ክፉኛ ሲያለቅስ ሰማሁ። ይህ ሰው እርሱና እግዚአብሔር በሚያውቁት የሕይወት ስብራት ውስጥ እያለፈ ነው። አንዲት እህት ስለ ሁኔታው ባታውቅም ያየችውን ሕልም ትነግረዋለች። የሕልሙ ይዘት ዛሬም እወድሃለሁ። የትም ብትሄድ እከተልሃለሁ፤ ከእኔ የሚርቅ የምድር ጥግ የለም የሚል ነበር። ደንድኖ ቊጣን የሚጠብቀው ያ ሰው በፍቅር እሳት ቀለጠ። ያለ ይሉኝታ ሁሉንም ሰባኪዎች እየዞረ «ጠይቁልኝ ከእኔ ሌላ ሰው አጥቷል ወይ? እኔ አልረባውም ሌላ ሰው ይፈልግ» አለ። ሁላችንም አስቀስን። ለሰውዬውም ለእግዚአብሔርም። እግዚአብሔርም ይህን ቃሉን እንደ ታላቅ ንስሐ ይቆጥረዋል። እግዚአብሔር አልችልም ስንለው ከእኛ ጋር ለመሥራት ይመቸዋል። አዎ የመኖራችን ትልቁ ምሥጢር እግዚአብሔር በእኛ ተስፋ አለመቀረጡ ነው።

የታጋሾች ትዕግሥት፣ የደጎች ደግነት፣ የአፍቃሪዎች ፍቅር፣ የቸሮች ቸርነት፣ የወዳጆች ወዳጅነት ያልቃል። እግዚአብሔር ግን ምሕረቱ ለዘላለም ነው። መሥሪያ ቤቱ አልችልህ ያለውን ጓደኞቹ ይችሉታል፤ ጓደኞቹ አልችልህ ያሉትን ትዳሩ ይችላሉ። ትዳሩ አልችልህ ያለውን እናቱ ትችላለች፤ እናቱ አልችልህ ያለችውን መንግሥት ይችላለች። መንግሥት አልችልህ ያለውን ሞት ይችላለች። እግዚአብሔር ግን የእኔ ጉዳይ ብሎ ይሸከመዋል። እርሱ ብዙ ሺህ የምሕረት ዕድሎችን ይሰጣል። ያ ሰው ካልገባው ግን ይቀጣዋል። ነገሥታት እንኳ መቅጣት

የሚችሉት ሥጋን ነው። እግዚአብሔር ግን በነፍስም የመቅጣት ሥልጣን አለውና የመቻሉን ምሥጢር ካልተረዳን ውጤቱ ያስፈራል።

ብዙ ሰዎችን መክረን መክረን፣ ብለን ብለን ትተናቸዋል። ቢመለሱ እንኳ የሚቀበል ልብ የለንም። ሰዓቱ አልፏል እንላለን። ስለዚህ ከቤታችን እናባርራቸዋለን፤ በአንድ መንገድ ላይ አብረን ላለመሄድ በሩቅ ስናያቸው መንገድ እናሳብራለን። የእነርሱ እጅ ያለበት የመሰለንን መልካም ነገር ላለመቀበል እንወስናለን። በእነርሱ ምክንያት የሥራ በታችንን ቀይረናል። እነርሱን ብቻ ሳይሆን ዘራቸውን ጠልተናል። ጾታቸውንም ላለመቀበል ምለናል። እኛ አንድ ሰው መሸከም አቅቶናል። እግዚአብሔር ግን ስድስት ቢሊዮን ሕዝብ ተሸከሟል። እኛ ኃጢአተኞች ሆነን ለጋጥኦ መራራት አልሆነልንም። እግዚአብሔር ግን ንጹሕ ሆኖ እኛን ተቀብሏል። ዛሬም የምንካፈለው የክርስቶስ መከራ ለአስቸጋሪ ሰዎች ወንጌልን ለማድረስ ስንሄድ የሚሰጠን ክፉ ምላሽ ነው።

እግዚአብሔር ያንተ ነገር በቃኝ ቢል ከእኛ ጋር ማን ይጀምራል? እግዚአብሔር አልችልም ቢለን ማን ይሸከመናል? እግዚአብሔር ርቂሃለሁ ካለን ማን ይቀርበናል? የዛሬና የዘላለም ተስፋችን እግዚአብሔር ብቻ ነው። እግዚአብሔር ርቆኛል ጠላት አስጨንቆኛል እያለ ለሚያለቅሰው ንጉሥ ሳኦል ሳሙኤል ሲመልስ፡- «እግዚአብሔር ከራቀህ ጠላትም ከሆነህ ሰምን ትጠይቀኛለህ?» (1ኛ. 28:16) ብሎታል።

የእግዚአብሔር ተግላጽና ቅጣቱ ሳይቀር የፍቅሩ መገለጫ ነው። «እርሱ ግን ከቅድስናው እንደንካፈል ለጥቅማችን ይቀጣናል» (ዕብ. 12:10)። የሚቀጣ አባት ነው። አባት ልጁን ሲቀጣ በልጁ ላይ ያለውን መብት ያሳያል። ማንም አይቀጣምና። አባት ልጁን ሲቀጣ ስላናደደው እንጂ ልጁ ስለተበላሸ አዝኖ ሳይሆን ይችላል። እግዚአብሔር ግን የሚቀጣን ስላናደደው ሳይሆን እንድንለወጥ ነው። ይህም ለእኛ ያለውን ፍቅር ያስረዳል። የምክሩ፣ የቅጣቱ ዓላማ ከገባን መልካምና ሕይወት ነው። ካልገባን ግን ውጤቱ አስፈሪ ነው።

ከምን ጊዜውም ይልቅ እግዚአብሔር ታግሦናል። ዓለም አቀፍ የሆኑት ርኩሰቶቻችን ለዓለም አቀፋዊ መከራ እያዘጋጁ ነው። በቀደሙት ዘመናት በአደባባይ እግዚአብሔርን ካድን፣ በቆሸሸው ሰውነታችን ላይ ሽቱ ተቀብተን እግዚአብሔር እግዚአብሔር አልን። እግዚአብሔር የለም ማለት ዘመናዊነት

አይደለም። በተግባር መካድ ግን ዘመናዊነት ነው አልን። የክህደት ዙፋኖች ካደባባይ ተነቅለው በልባችን ላይ ተተክለዋል። እግዚአብሔር የለም እያልን በአደባባይ መካድ ትግል ነው ብለን በብልሃት ቤተ ክርስቲያንን ብንመራት ይሻላል በሚል ሰው ሴራ ተሰማርተናል። ዛሬ ከኢሉማንያን ስለ ክርስቶስ መከራ አንቀበልም። ክርስቲያን ነን የሚሉት ግን ያሳድዱናል። ነገሥታት የእምነት ነጻነትን አልነፈጉም። ቤተ ክርስቲያን ግን ወንጌል ሰባኪዎችን ታፍናለች። ብልሃቱ ሠርቷል። ግዙፉ ረቋል። እግዚአብሔር አሁንም ታግሦናል። ከብዙ ትዕግሥት በኋላ የሚመጣው ብዙ መከራ ነው።

ችኩሉ ትውልዳችን በሃያ አራት ሰዓት ስኬታማ የሚያደርጉ መጽሐፍትን፤ በሃያ ቀናት ሀብታም የሚያደርጉ ንቃተ ገሊና ቀስቃሽ ትምህርቶችን፤ ተደማጭ የሚያደርጉ የንግግር ችሎታ አስጠኚ መምህራኖችን ይፈልጋል። «ሕይወት ልምምድ ናት። የጥሩ ኑሮ መነሻው መንፈሳዊነት ነው። መፍትሔው ራስን መርሳት ሳይሆን ራስን በወንጌል ማንሣት ነው። የልብ ደስታን በመንፈስ ቅዱስ ካላገኘን የሳቅ ከኩሉች ወደ በለጠ ሀዘን ይከታሉ ...» የሚሉትን ድምፆች የዛሬው ትውልድ መስማት አይፈልግም። ለኑሮው እንጂ ለአኗኗሩ የማይጨነቀው፤ ለቆዳው እንጂ ለቅንነቱ የማያስበው፤ መነሻ የሌለው መድረሻ የሚሻው ትውልዳችን በዝሙት እንስሳ፤ በአደንዛዥ ዕፅ ፍርስራሽ እየሆነ ነው ያለው። አንድ ሰው በታላቅ ሀዘን፡- «የጀመርኩትን ሕንጻ ስጨርስ ልጆቼ ፈርሰው አለቁ» ብሏል።

ይህንን ጨለማ ብዙ መንፈሳውያን ሰዎች ረግመዋል። ትውልዱንም ተጠይቆልዋል። ነገር ግን ጨለማን ከመርገም አንድ ሻማ መለኮስ መፍትሔ መሆኑን አላስተዋሉም። ለትውልዱ ያልሰጡትን ከትውልዱ መጠበቃቸውም ገንዘብ ካላስቀመጡበት ባንክ ቤት ገንዘብ እንደ መጠየቅ ያስቆጥርባቸዋል። በርግማናችን የወደቁትን ከመርገጥ እጃችንን ብንዘረጋ ብዙዎች ይነሣሉ። «የወደቁ ሰዎች የተዘረጉ እጆችን ይፈልጋሉ።»

የእግዚአብሔር ትዕግሥት የቻለው እነዚህን ወገኖች ብቻ አይደለም። እኛንም ነው። ትዕግሥቱ ያላስፈለገው ትውልድ ማንም የለም። ይህ መጽሐፍም የትዕግሥቱን ውዳሴ ለማቅረብና የትዕግሥቱን ምሥጢር በመግለጥ ለንስሐ ለማዘጋጀት ተጽፎአል። እኔንም በምናገረው እንዳልፈተን እግዚአብሔር ይርዳኝ። ለእናንተም ሰላሙን ያብዛላችሁ!

ምዕራፍ አንድ

ፈቃደኞች ነን?

ልጅቷ እናቷን ለመጠየቅ ከውጭ አገር ወደ ኢትዮጵያ ትመጣለች። እናቷንም ልታሰብስ፤ ልታስገናና ልታንቆጠቀጥ ወደ ልብስ መሸጫ ሱቅ ይዛቸው ትወጣለች። እናቷም ከዚህ በፊት መስታወት አይተው አያውቁም ነበርና በቁም መስተዋቱ ፊት ሲቆሙ፡- «ይህች አስቀያሚ ሴትዬ ደሞ ማን ናት?» ይላሉ። ልጅቱም ስቃ፡- «እማዬ አንቺ እኮ ነሽ?» አለቻቸውም። እርሳቸው በትካሄ ቆዩና፡- «ለአባትሽ አዘንኩለት» አሉ። «ለምን?» ብትላቸው «እኔን ወዶ መኖሩ» አሉ ይባላል።

የሌሎች የመሰለን ጉድለት ለፍርድና ለስድብ ያስቸኩለናል። ጉድለቱ የእኛ መሆኑን ስናወቅ ግን ዝምታን እንመርጣለን። ለራሳችን ኃጢአት ኪርያላይሶን፤ ለሌሎች ኃጢአት ቶሎ ፍረድ እንላለን። እኛ የምንራራው ለእኛ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ግን ለሁላችን ይራራል። እግዚአብሔር የታገሠው ጨካኝ ነገሥታትን፤ ዓለማዊ ጳጳሳትን ይመስለናል። እግዚአብሔር ግን ሁላችንንም የሚያኖረን በሰፊው ትዕግሥቱ እንደሆነ እርሱ ያውቀዋል። የሚገባንን ቢሰጠን ኖሮ አንኖርም ነበር። የሚገባን ሞት ነውና። የመኖራችን ምሥጢሩ የማይገባንን መቀበላችን ነው።

እኒያ እናት መልካቸውን ባዩ ጊዜ ራሳቸውን ጠሉትና ፈረዱበት። በዝግታ ሲያስቡ ደግሞ ራሳቸው የገፋትን ማንነት የተቀበለውን የባላቸውን ፍቅር አሰቡት። ሁላችንም ብንሆን ራሳችንን ለብዙ ዘመን አልተቀበልነውም። ራሳችንን ተፀይፈነዋል። ራሳችን ለራሳችን የጠላነውን ማንነት ግን እግዚአብሔር እንደ ተቀበለው ስናስብ ፍቅሩ ደንቆናል። እኒያ እናት፡- «ባሌ ስለ እሴቴ ሳይሆን ስለ ማንነቴ የወደደኝ ወዳጄ ነው» ብለው የባላቸውን ፍቅር እንደገና አተሙት። ራሳችንን በቅጡ ስናየውና ቀና ብለን የእግዚአብሔርን ፍቅር ስንመለከት ልባችን በቅዱስ ሐዘን መነካት፤ ዓይኖቻችንም በጸጋ ዕንባ መርጠብ ይጀምራሉ።

በእውነት ስናስበው እግዚአብሔር ያሳዝናል። ሀዘናችንን ከእርሱ ጋር፤ ደስታችንን ከዓለም ጋር የምናሳልፈውን እኛን መውደዱ ያሳዝናል። ልባችን በክፋት፤ አንደበታችን በርግማን፤ ተግባራችን በርኩሰት የተሞላውን እኛን መፈለጉ በእውነት

ያሳዝናል። ነቢዩ ለአምላኩ አዝና፡- «እናንተ የዳዊት ቤት ሆይ፥ ስሙ፤ በውኑ ሰውን ማድከማችሁ ቀላል ነውን? አምላኬን ደግሞ የምታደክሙ» (ኢሳ. 7:13) ማለቱ እውነት ነው። ይህን ስናስብ እንዲህ ብለን እንጸልያለን፡-

«እግዚአብሔር ሆይ፥ በፍርድ ና አልልህም በፍርድ ከመጣህ እኔም አሳመልጥም። ያኛውን ወገኔን ብትፈርድበት ይቀጣል፤ ይጠፋል። በፍቅርህ ብትማርከው ግን ከጎዳኝ በላይ የሚጠቅመኝ፤ ከከዳኝ በላይ የሚታመንልኝ ይሆንልኝ ል። እባክህ በመልካም አስበን! አሜን።»

እኛ ሁላችን እንደሚታየን ፍርድ እንሰጣለን። ፍርዳችንም የሐቅ መሠረት የሌለው በመሆኑ ራሳችንንና የምንፈርድበትን ወገን የሚጎዳ ነው። እግዚአብሔር እንደሚታየው መጠን ይታገሠናል። ሰዎች ከእኛ ጋር የሚጣሉት በምንናገረው ክፉ ነገር ነው። የምንናገረው ግን ጥቂት ሲሆን በኅሊና መጋረጃ የተጋረደው አሳባችን ግን እጅግ ክፉ ነው። እግዚአብሔር ግን የአሳባችንን የተግባራችንን ኃጢአት እያየ ለንስሐ ይጋብዘናል።

በድሮ ዘመን አንድ ሰው ወደ ከተማ ለሥራ ጉዳይ ይመጣል። በከተማው እንደ ድንቅ ይታይ የነበረው መስተዋት ነበርና ያንን ፊት ማሳያ መስተዋት ለሚስቱ ለመስጠት በታላቅ ፍቅር ይገዛል። ወስዶም ለሚስቱ ይሰጣታል። ሚስቲቱም ከዚህ በፊት መስተዋት አይታ አታውቅም ነበርና ገልጣ ብትመለከተው መልኳን አየች። እርሷ ግን ባሏ በከተማ ውስጥ የወደዳት አንዲት ልጃገረድ መስላት በብስጭት ታስቀምጠዋለች። ነገሩንም ታግሳ መቆየት አልሆነችም ሲላት ያሳደጓት አያቷ ዘንድ ሄዳ፡- «አማማ ባሌ ከተማ ሄዶ ከእኔ ሌላ ሴት ወደደ። ይባስ ብሎ ዕድሜዬ በብስጭት እንዲያጥርና እርስዋን አስገብቶ ለመኖር ስዕሏን ይዞልኝ መጣ። ከዚህ በኋላ እኔና እርሱ አንድ ቤት አንኖርም» ብላ እያለቀሰች ትነግራቸዋለች። አያቷም፡- «የታለች እስቲ ልያት?» ብለው ቢያዩአት የራሳቸውን መልክ፤ የተሸበሸበውን ፊት አዩና፡- «ይህችማ የተሰበሰበች አሮጊት ናት። ነገ ትሞትልሻለች። ባልሽም ወደ ቤቱ ይመለሳል። ለዚህችስ አታልቅሺ» አሏት ይባላል።

ለመልካም የተደረገው ነገር ባለ ማወቅ እንዴት ክፉ ትርጉም እንዳገኘ ይህ ታሪክ ያስረዳናል። ዛሬም በስጦታቸው ጦር የተመለሰላቸው ብዙ ሰዎች በዙሪያችን አሉ። መልካሙን መልካም የሚል እግዚአብሔር ብቻ ነው። የሰው ጥርጣሬ ግን መልካሙን ያከፋል። ሁላችንም እንደ ታየን እንፈርዳለን። ሁላችንም በራሳችን

እንፈርዳለን። እግዚአብሔር ግን በእውቀቱና በትዕግሥቱ ያስተምረናል። ስለ ክርስቶስ በተነገረው ትንቢት፡- «ጽድቅ ባሪያዬም በእውቀቱ ብዙ ሰዎችን ያጸድቃል» የሚል ይገኝበታል (ኢሳ. 53:11)። እኛ ባለማወቅ ብዙዎችን እንከንናለን። እንደ እኛ የነገሩን ወራጅ ሳይሆን ምንጩን የሚያየው ጌታ፤ በእውቀቱ መልካሞችን ነጻ እእምሮ ይሰጣቸዋል።

እኛ ሥራውን እንፈርዳለን። እግዚአብሔር ግን ሥራው የተሠራበትን አሳብ ይፈርዳል። እንደ ሳኦል አሳቡ ክፉ ሆኖ የሚሠራውን መልካም ነገር የሚቀጣ (1ኛው.15:21-23)፤ እንደ ጳውሎስ አሳቡ ቅን ሆኖ የሚሠራውን ክፉ ነገር የሚያርም የሕሊና መርማሪ እግዚአብሔር ነው።

ይህ መጽሐፍ ለመጀመሪያ ጊዜ ሲታተም መጽሐፉን ለማከፋፈል በመጀመሪያ የሄድንበት የመጻሕፍት መደብር ውስጥ የነበረች ተረካቢ ሴት እስከ አሁን ትዝ ትለኛለች። መጽሐፉን አውጥተን ገና ስናሳያት «የእግዚአብሔር ትዕግሥት» ብላ ስቅስቅ ብላ አለቀሰች። ዕንባዋ ጉንጫን እየተረፈ በልብሰዋ ላይ መፍሰስ ጀመረ። ዛሬ ሌሊቱን በሙሉ የእግዚአብሔርን ትዕግሥት እያሰበኩኝ እንቅልፍ አልተኛሁም ስለዚህ የእኔ መልእክት ነውና ለማንኛውም እኔ ልግዛ ብላ መጽሐፉን ገዛች። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ስናስበው እንቅልፍ ነሥቶ፤ በዕንባ የሚያርሰን ነው። እግዚአብሔር ስድስት ቢሊዮን ሕዝብን ከነ አመሱና ቀለቡ ችሎ አልተመረረም። እኛ ግን አንድ ሰው መሸከም አቅቶን አሉ እንላለን። በየዕለቱ ሣንቲም የምንሰጠውን ያንን ለማኝ እንጠየቃለን። ቦታ የሚለዋውጥ ጌታ ግን እኛን ተቀባይ፤ እርሱን ሰጪ ማድረግ እንደሚችል እንዘነጋለን።

የእግዚአብሔር ትዕግሥት ያስለቅሳል፤ የእግዚአብሔር ትዕግሥት የጨካኞች ብቻ ሳይሆን የእያንዳንዳችን የንስሐ ዕድላችን ነው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት የሚለው ቃል በራሱ ብርቱና አመራማሪ አስደናቂም ነው። እኛ ኃጢአተኞች ሆነን ኃጢአተኞችን እንገፋለን። ገጹሉ እግዚአብሔር ግን ወደ ራሱ ይጠራናል። የጋራ ግብር ያለን የጋራ ርኅራኄ የለንም። እግዚአብሔር ግን ከሥራችን የተለየ ቢሆንም በምሕረቱ ግን ከእኛ ጋር ነው። ቃሉ እንደሚል፡- «ሰማይ ከምድር ከፍ እንደሚል እንዲሁ መንገዱ ከመንገዳችሁ አሳቢም ከአሳባችሁ ከፍ ያለ ነው» (ኢሳ. 55:9) ይላል። እግዚአብሔር ከእኛ ለመራቅ በቂ ምክንያት አለው። በምክንያቱ ሳይሆን እንዲሁ ግን ወደናል። እኛ የሚመስሉንን ለደጋፊነት እንፈልጋቸዋለን። እግዚአብሔር ግን የማይመስሉትን ሊለውጣቸው

ይፈልጋቸዋል። እኛ የሰዎችን በደል ደብቆ የመያዝ አቅም የለንም። ቀላል ሰዎች ነን። እስከናወራው ይጨንቅናል። የራሳችንን በደል ደግሞ እንኳን ልናወራው ልናስበው አንፈልግም። «በቃ አልፏል፤ ሆኗል» እንላለን። እግዚአብሔር ግን በትዕግሥቱ ሁላችንን ሽፍኗል። የምናመልከው ጌታ በደላችንን ተሸክሞ በመስቀል ላይ ሞቷል። ሰው የራሱን በደል ተሸክሞ መጠየቅ በማይፈልግበት ዓለም ክርስቶስ ግን የሁላችንን በደል ተሸክሞ መሞቱ ይገርማል።

ውቅያኖስን በልብስ መክደን አይታሰብም። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ግን ከውቅያኖስ የሚሰፋውን በደላችንን ሽፍኗል። ማንም የማይችለውን ምሥጢራችንን እርሱ ደብቋል። እኛ ለሰዎች በሕይወት ዘመናችን የምንሰጣቸው ዕድል አንድ ብቻ ነው። እግዚአብሔር ግን በየዕለቱ ሁለተኛ ዕድል ይሰጠናል። እኛ ይቅር የምንላቸው፤ መልሰን የምንቀርባቸው የሥጋ ቤተሰቦቻችንን ነው። መንፈሳውያን ሆነን እንኳ ለመንፈሳውያን ቤተሰቦቻችን ያለን ፍቅር ከሥጋ ቤተሰቦቻችን ያነሰ ነው። ስንጋጭ እናቆማለን። እግዚአብሔር ግን ያለ ልዩነት ሁላችንን ችሎናል። ዛሬ እግዚአብሔር፡- «አንድ ሰው ተሸክሞልኝና መከራዬን አግዙኝ» ይለናል። ፈቃደኞች ነን?

ባልና ሚስት ከሁለት ወንዝ ለአንድ ትዳር ይቀዱ ይሆናል እንጂ ባልና ሚስት ከአንድ ወንዝ መቀዳታቸው አጠራጣሪ ነው። ታዲያ ባልና ሚስት ብዙ ጊዜ ተቃራኒዎች ናቸው። አንዱ ዝምተኛ አንዱ ተናጋሪ፤ አንዱ ስስታም አንዱ ሰጪ፤ አንድ ገለልተኛ አንዱ ማኅበራዊ ... ናቸው። እግዚአብሔር ደግና ደጉን ቢያጣምር ክፉውን ማን ይችልሰታል? የዓለምን ክፉት ለማርከስ፤ አንዱን በአንዱ ለማነጽ እግዚአብሔር ተቃራኒዎችን ያስተባብራቸዋል። አንዲት ደግ ሚስት እጅግ ዓመፀኛ ስለነበረው ባሏ በጻፈችው ማስታወሻ፡- «እግዚአብሔር እጅግ ለሚወደኝ ልጄ ይህንን ባል የሰጠኝ ካንቺ ይልቅ የሚሸከምልኝ የለም ብሎ ነው» ብላለች።

አስቸጋሪ የትዳር ጓደኞች፤ አስቸጋሪ የሥራ ባልደረቦች፤ አስቸጋሪ ጎረቤቶችና ልጆች እግዚአብሔር የእኛን ትዕግሥት ለመገንባትና የእርሱን ትዕግሥት ሊያሳየን አጠገባችን የሚያስቀምጣቸው ናቸው። አንዳችን ለአንዳችን ጥያቄ ነን። ክፉትን በእነርሱ ላየነው እንዲህ ካስጠላን እኛ ብናደርገው ምን እንደምንመስል የምናይባቸው መስተዋቶች ናቸው። እግዚአብሔር ፍጥረተ ዓለሙን ተሸክሟል። እኛ ግን የአንድን ሰው አመል መሸከም አቅቶናል። አንድን ሰው ስንችል የእግዚአብሔርን ሽክም ተጋርተናል ማለት ነው። ለዚህ ግን ፈቃደኝነታችን ያስፈልጋል።

ፈቃደኞች ነን? ስንፈቅድ ኃይል አለን። «በልቡ እንዳሰበ እንዲሁ ነውና» (ምሳ. 23:7)

እናስተውል!

አይሁድ አንድ ጊዜ ስለሰቀሉት ሁልጊዜ እናዝናለን። እኛ ግን በየዕለቱ በጋጢአታችን ስንሰቅለው እናዝንም። አይሁድን እንጠላለን። የሞተልንን ግን አንወደውም። መስቀሉን በሥጋ እንጂ በመንፈስ ማየት አልሆነልንም። የሌሎች መጥፋት ይገርመናል። ከሌሎች መጥፋት በላይ የሚገርመው የእኛ መዳን ግን አይገርመንም። በጉባዔ ቃሉን ስንሰማ ምነው እነ እገሌ በኖሩ እንላለን። ቃሉ ለእኔ የተነገረ ነው ብለን ግን አንጸጸትም። በእውነት እግዚአብሔር እኛን ወደ መኖሩ አይደንቅም ወይ? በእርግጥም እግዚአብሔር ያሳዝናል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የታመመው በዕለተ ዓርብ ብቻ ሳይሆን ዘመኑን በሙሉ «የሕማም ሰው» ነበረ። ሌሎችን የሚወድ ታማሚ ነው። ሕመሙ የሚወዳቸው ፍቅሩን ስለማይረዱለት ነው። ጌታችን ኢየሱስ ሰዎች ፍቅሩን አያውቁለትምና ስለዚህም አይድኑምና «የሕማም ሰው» ነበረ።

አዲስ ክርስቲያን በእግዚአብሔር ጸጋ ያመነ መሆኑን ስለሚረሳ ባላመኑት ላይ መፍረድ ይቀናዋል። ስንበስል ከፍርድ እንታቀባለን። ፍርድ ስንፈርድ በተዘዋዋሪ በነገው ምርጫችን ላይ እየፈረድን መሆኑን ማስተዋል ይገባናል። በማናውቀው ከመፍረድ፤ በጎውን ነገር በክፉ ከመተርጎም እንዲጠብቀን መጸለይ ያስፈልገናል። ፍረድ ባንለውም እግዚአብሔር ጻድቅ ነውና ይፈርዳል። ማረን ብንለው ግን ይሻላል። ሰውን ከቅጣት በላይ «የሚሠራው ምን መሆኑን» ሲያውቅ ራሱን በጸጸት ይቀጣል (ሉቃ. 23:34)። ለመለወጥም ይዘጋጃል። በማናውቀው እንፈርዳለን። ባወቀ የሚምረን ጌታ ግን ድንቅ ነው!

የእግዚአብሔር ትዕግሥቱ ይቆጩናል እንጂ እንድናመስግን አላደረገንም። ትዕግሥቱ ቢገባን ግን የክረምት ዝናብ ነጠብጣብን ያህል እናመስግን ነበር። ትዕግሥቱ ሲገባን እንታገሣለን። ስንታገሥ ሌሎችን ለመሸከም ፈቃደኞች እንሆናለን።

ጸሎት

በዘመናት ሁሉ ታላቅ፤ በሚወዳህ ዘንድ ድንቅ፤ በሚያምኑህ ዘንድ ተአምረኛ የሆንከው ጌታዬ ሆይ

አመሰግንሃለሁ። እኔን መውደድህ ይገርመኛል። እንደ ሞተ ውሻ የምቆጠረውን እኔን ከንጉሣዊ ማዕድህ ማስቀመጥህ ይደንቀኛል። ብዙ ዘመን አለቀ ስል አስጀመርኩኝ። ሞቷል ስባል ሕያው አደረኩኝ። ንጉሤ ሆይ! ምኔን አይተህ ነው የወደድኩኝ? ራሴን በጽሞና ሳየው ራሴን እንኳ መውደድ አቃተኝ። አንተ ግን ንጹሕ ሳለህ እንደ ወንጀለኛ ተከሰስክልኝ። የማይገባኝን ሕይወት ልትሰጠኝ የማይገባህን መከራ ተቀበልክልኝ። የምለው ባጣ እንዲሁ ተመስገን አልሃለሁ። ኃጢአቴን አሳይተህ ልትድን ትወዳለህ? ያልከኝ ራሴንና ወዳጆቼን ካታከተው ኃጢአቴ አንተ አድነኝ። በማላውቀው አፈርዳለሁ አንተ ግን ባወቅህ ትምራለህ። ጌታ ሆይ በማላውቃቸውና በፍርድ ቀን በማልከሰስባቸው ሰዎች ስከራከር እውላለሁና ይቅር በላኝ። እገሌ በደለ እንጂ እኔ በደልኩ የማልለውን እኔን ፈውስ። የሰው መልካም ዕድሉ እንጂ ውድቀቱ እንዳያስደስተኝ ልቤን ጠብቅልኝ። የሰውን ስህተቱን ሳይሆን መልካምነቱን የሚያይ የፍቅር ዓይን ስጠኝ። ከወዳጅ ጋር ማርጀት ናፍቆኛልና እባክህን የሚዘልቀውን ፍቅር አድላኝ። ምን አደረጉልኝ? ሳይሆን ምን አደረኩላቸው? እንድል እርዳኝ። ልጅ ያጠፋውን የሰው ንብረት ወላጆች ይከሳሉና እኔ የሰበርኳቸውን ወዳጆቼን እባክህ ጠግንልኝ። የእንደገና አምላክ ነህና ከተለየኋቸው ወገኖቼ ጋር እንደገና ዕድል ስጠኝ። ዘመኔን በፍቅር እንድፈጽመው እርዳኝ። ፍጻሜን የምታሳምር የፍጻሜ አምላክ አንተ ነህና ፍጻሜዬን አሳምርልኝ። አጥር ቅጥሬ በሆነው ስምህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ሁለት

ለፍቶብናል

አንድ ታዋቂ ሳይሆኑ አዋቂ የሆኑ የቤተ ክርስቲያን አባት በአንድ ወቅት እግዚአብሔር በአገራችንና በቤተ ክርስቲያን ላይ ሊያመጣ ያለውን ቅጣት እንዳሳያቸው ያንንም ለሚመለከታቸው ለመግለጥ እንደሞከሩ አጫወቱኝና ወደ ጥልቅ ሀዘን ውስጥ ገብተው፡- «እኔ ይመጣል ብዬ የተናገርኩት ውሸት ተብሎ እኔም ነቢዩ ሐሰት ተብዬ ይህ ክፉ ነገር በተመለሰ» አሉኝ። የእኝህን ሰው አስተሳሰብ ሳስብ ዛሬም ድረስ ይደንቀኛል። እኛ የተናገርነው ትንቢት ከሚነጥፍ ሕዝብ ቢያልቅ እንመርጣለን። ሕዝቡ ወይም እግዚአብሔር ተመልሶ ገፀ ምሕረት ቢታይ እንከፋለን። በዚህ ምክንያት የምሕረት ሳይሆን የሞት አገልጋዮች እንሆናለን። ከሰው ሕይወት የእኛ እውነተኛነት ካስጨነቀን ከባድ ነው። እግዚአብሔር መፃቱም ምሕረቱም በእጁ ነው። እኛ ግን ያለን ፍርድ ብቻ ነው። ስለዚህ ምሕረትም ካለው እግዚአብሔር ጋር ብዙ ጊዜ እንጋጫለን። እግዚአብሔር እኛን ያስደፈረን! ራሱንም ያስደፈረ ይመስለናል። «እነ እገሌ ካልተቀጡ እኔ ክርስቲያን አይደለሁም» ብለን ራሳችንን እንረግማለን። እግዚአብሔር የሚፈርደው እኛ ይቅር ስንል መሆኑን አናውቅም። ተበዳይ ራሱ ማጥቃት ከጀመረ የበዳዩን በደል ዳኛ ማየት አይችልም። ዳኛ የሚፈርደው ፍርድን ሁሉ ሙሉ በሙሉ ስንተውለት ነው። ዳኛ ባለበት አገር ተበዳይ እንደ ፈራጅ ቢቀጣ ራሱ ወንጀለኛ ይሆናል። እግዚአብሔርም ፍርድን ሁሉ ለእርሱ ስንተውለት ብቻ ይፈርዳል!

ነቢዩ ዮናስ እግዚአብሔር ወደ ነነዌ አገር ሄዶ የሚመጣውን ፍርድ እንዲናገር በላከው ጊዜ ከባለለ። እግዚአብሔር ግን መንገዱን በተአምራት አስቀይሮ ነነዌ አደረሰው። የመፃቱንም ማስጠንቀቂያ በተናገረ ጊዜ ከትልቅ እስከ ትንሹ ከሰው እስከ እንስሳ ሁሉም በእግዚአብሔር ፊት ተዋረዱ። እግዚአብሔርም ይቅር አሳቸው። ዮናስ ግን ተበላጩ፡- «አቤቱ! እለምንሃለሁ! በአገሬ ሳለሁ የተናገርሁት ይህ አልነበረም? አንተ ፕሮፍ ይቅር ባይታጋሽም ተመረጥኩም የበዛኩ ከክፉ ነገርም የተነሣ የምትጸጸት አምላክ እንደ ሆንህ አውቄ ነበርና ስለዚህ ወደ ተርሴስ ለመከብለል ፈጥኜ ነበር። አሁንም አቤቱ ከሕይወት ሞት ይሻለኛልና እባክህ ነፋሴን ከእኔ ውሰድ አለው» (ዮና. 4:1-4)።

የናስ ማለት የሰሙ ትርጉም ርግብ (የዋህ) ማለት ነው። የናስ እንደ ስሙ ነበር። እግዚአብሔርን በምሕረቱ በጣም ያውቀዋል። ስለዚህ ይፈርዳል ብሎ አያምንም ነበር። እግዚአብሔር ግን ፈራጅም አምላክ ነው። ዛሬ የእግዚአብሔርን ምሕረት እያዩ ኃጢአት የሚሠሩ አሉ ይባላል። ነገር ግን የእግዚአብሔር ምሕረት የኃጢአት ድፍረት በፍጹም አይሆንም። ከፍርዱ በላይ ምሕረቱ ደንዳናውን ልብ ያለዝባል። አንድ አባት፡- «የእግዚአብሔር ቸርነትና ፍቅር ቢነገር ሰው በደልን ይደፋፈራል እያሉ የእገሬ ቀሳውስት ወዮታን ይሰብካሉ። ነገር ግን ሰው የእግዚአብሔር ቸርነትና ፍቅር ቢገባው እንኳን ኖሮ ሊበድል መኖር አይፈልግም። የእግዚአብሔር ፍቅር ልሂድ ልሂድ ያሰኛል። ዓለምንም ያስመንናል» ብለዋል። የናስ ግን አንተ ይቅር ማለትህ አይቀርምና እኔን መሳት አውራ አታድርገኝ ብሎ ቀድሞ ኮበለለ። አገሪቱ ይቅር በተባለች ጊዜ ደግሞ ተቆጣ። እግዚአብሔር ግን ይቅርታ ያደረገው ለይቅርታው ምክንያት የሚሆነውን ንስሐን ስላየ እንጂ ባሕርዩ ተቆጥቶ የሚበርድ ስለሆነ አይደለም። እቀጣቸዋለሁ ሲል ልክ ነበረ። ሲምራቸውም ልክ ነበር።

የናስ ግን ይበልጥ ተቆጥቶ ከከተማ ውጭ ዳስ ሠርቶ በኩርፊያ ተቀመጠ። እግዚአብሔር ግን ጥላውን አደረቀበት። የናስም በፀሐይ ትኩሳት መኖርን እስኪጠላ ተመረረ። የናስ ላልተከላት ዛፍ መድረቅ ተቆጩ። እግዚአብሔርም ለፈጠረው ሰው ቢራራ ምን ይደንቃል? የናስ በፀሐይ ትኩሳት እንዲህ ተማረረ። ለነነዌ ሰዎች ግን እሳት ካልዘነበ አለ። እግዚአብሔርም እንዲህ አለው፡- «በውኑ ስለዚች ቅል ትቈጣ ዘንድ ይገባሃል? አለው። እርሱም፡- አሰክ ሞት ድረስ እቈጣ ዘንድ ይገባኛል አለ። እግዚአብሔርም፡- አንተ ትበቅል ዘንድ ላልደከምህባት ላላሳደግሃትም፣ በአንድ ሌሊት ለበቀለች በአንድ ሌሊትም ለደረቀች ቅል አዝነሃል። እኔስ ቀኛቸውንና ግራቸውን የማይለዩ ከመቶ ሀያ ሺህ የሚበልጡ ሰዎችና ብዙ እንስሶች ላሉባት ለታላቂቱ ከተማ ለነነዌ አላዘንምን? አለው» (የና. 4:9-11)።

የናስ ዋሾ ላለመሆን ወይም እውነተኛ ለመባል ሲጨነቅ ለሚጠፋው ሕዝብ ግን አልተጨነቀም። እኛን የሚያስጨንቀንና እግዚአብሔርን የሚያስጨንቀው ለየራሱ ነው። እኛ ለእግዚአብሔር እውነት ሳይሆን ለራሳችን ሐቅ ስንታገል የምናሳየው ጭካኔ ወደር የለውም። የእግዚአብሔር እውነት ከርንጎራኔ ጋር ነው። የእግዚአብሔር እውነት የሚያገዝም ኃይል አለው። የእኛ እውነት ግን ፍርድ ሰጪ ብቻ ነው። ከእኛ እውነት የእግዚአብሔር እውነት ይሻላል።

ጌታችን ዐሥራ ስምንት ዓመት በድካም መንፈስ ተይዛ ንብጣ የነበረችበትን ሴት በፈወሰ ጊዜ የምኩራቡ አለቃ ተበሳጭቶ ተናግሯል። ካቀረበው ምክንያት ይልቅ የእርሷ በሽታ ትልቅ ምክንያትና ፈውሷም አስደሳች ነበር (ሉቃ. 13:10-17)። ጌታችን ደስ የሚያሰኘው የሰው መዳን ነው። በሰው በሽታ አማካይነት መላምት እየተናገሩ መክበር የሚፈልጉ ግን ደስተኞች አይደሉም። የኤድስ በሽታ ቢጠፋ የሚከፋቸው እንደማይጠፋ ሁሉ በሰውም ድካም የሚነግዱ በእግዚአብሔር ቤት አሉ። በጨለማ የሚነግዱ የሐሰት አስተማሪዎች የእውነት ወንጌል ሲገለጥ እንደራቸው የሚቆም ስለሚመስላቸው ወንጌሉንና ወንጌላውያንን ከቤተ ክርስቲያን ያሳድዳሉ። የምኩራቡም አለቃ የዚያች ሴት መፈወስና የክርስቶስ መክበር የእርሱ ህልውና ማብቂያ ሲመስለው በእግዚአብሔር ስም ሥጋዊ ቅንዓቱን ቀባብቶ ተቆጣ። የተቆጣው ግን ለራሱ እንጂ ለእግዚአብሔር አልነበረም። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ፈውሶ ከሳሽን ማሳፈር ልማዱ ነውና ተከራክረላት። መዳን ከሳሽ አለውና!

የምናመልከው የፈጠርነውን ጣኦት ቢሆን ኖሮ እንሸከመው ነበር። የፈጠረን ጌታ ግን ይሸከመናል። እናት ባለጌ ልጇን በጣም የምትወደው ከእርሷ በቀር የሚወደው ስለሌለ ነው። እግዚአብሔርም ኃጢአተኞችንና ደካሞችን ከእርሱ በቀር የሚቀርባቸውና የሚዳስሳቸው ስለሌለ ይወዳቸዋል። እርሱ እንደ እኛ ቢሆን ኖሮ ዓለም ያለ ጊዜዋ ታልፍ ነበር።

ጌታችን ወደ ሳምራውያን መንደር በገባ ጊዜ አልተቀበሉትም። ከደቀ መዛሙርቱም ያዕቆብና ዮሐንስ ተቆጥተው፡- «ጌታ ሆይ፣ ኤልያስ ደግሞ እንዳደረገ እሳት ከሰማይ ወርዶ ያጥፋቸው እንል ዘንድ ትወዳለህን? አሉት። እርሱ ግን ዘወር ብሎ ገሠጸቸውና፡- ምን ዓይነት መንፈስ እንደ ሆነላችሁ አታውቁም! የሰው ልጅ የሰውን ነፍስ ሊያድን እንጂ ሊያጠፋ አልመጣም አለ። ወደ ሌላ መንደርም ሄዱ (ሉቃ. 9:54-56)።

የፍጡር ችኩላና የፈጣሪ ትዕግሥት የተለያየ ነው። ደቀ መዛሙርቱ ሰው እንደ መሆናቸው የእሳትን ኃይል ለመነፃ። ጌታ ግን የትዕግሥትን ኃይል ተጠቀመ። የዛሬ አለመስማታቸው የዘላለም እምቢታ አይደለም ብሎ ለነገ ተስፋ አደረጋቸው። ዛሬ በማይሰሙት ከማዘን ዛሬ ወደሚሰሙት ሄደ። ሰው በቃል ብቻ ሳይሆን በሕይወትም ይማራልና ለሕይወት ጊዜ ሰጠ። እርሱ ኃጢአተኞችንና ዓመፀኞችን ይመለከታቸው የነበረው እንደ በሽተኞች ስለነበር ሊረዳቸው ዝግጁ ነበር። (ማቴ. 9:12)። የጨንፈ በሽተኞች! የሳንባ በሽተኞችን ማንም አይቀየመውም። ከዚያ ይልቅ ይረዳዋል። ጌታችን

ኢየሱስ ኃጢአተኞችን እንደ በሽተኞች አያቸው። በቃሉም፡- «ምሕረትን እወዳለሁ» (ማቴ. 9:13) አለ።

የእኛ ድካም ከቅዱሳንም ትዕግሥት በላይ ነው። ወደ ተፈጠርንበት ዓላማና ወደ ዳንንበት ምሥጢር የሚያደርሰን የእርሱ ትዕግሥት ብቻ ነው። እግዚአብሔር ከበዱኝ ብሎ ለማንም አሳልፎ ስለማይሰጠን በዚህ ደስ ይለናል። የእኛ ነገር የእርሱ ዕዳ እንደሆነ ቆጥሮታልና። ጳውሎስ፡- «አንተ በሌላው ሰላም የምትፈርድ ማን ነህ? እርሱ ቢቆም ወይም ቢወድቅ ለገዛ ጌታው ነው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ሊያቆመው ይችላልና ይቆማል» (ሮሜ. 14:4) ይላል።

በጠፋው ልጅ ታሪክ ውስጥ የአባትን ፍቅር የወንድምን ጭካኔ እናያለን። ያ ልጅ የአባቱን ጸጋ የትም አባከነ። ረሀብ ሲጸናበት የእርያ ጠባቂ ሆነ። እራያዎች ከሚበሉት አሠር ለመጥገብ ይመኝ ነበር። ወደ ልቡ ተመልሶ የአባቱን ፍቅርና የአባቱን ቤት ክብር ሲያስብ በልጅነት ሳይሆን በባርነት እንኳ መኖርን መረጠ። ወደ አባቱ ጉዞ ሲጀምር አባቱ ከሩቅ አይቶ አዘነለት። መንገድ አጋምሶ ተቀበለው። ስለ እርሱም መገኘት ታላቅ ግብዣ አደረገ። ወንድሙ ግን ቅጣት ለሚገባው ምሕረት በመደረጉ ተበሳጩ (ሉቃ. 15:11-32)።

የሁለቱ ልጆች አባት እግዚአብሔር ነው። አንዱ ልጅ በቤት አንዱ ልጁ በደጅ ነበሩ። አንደኛው የሰው ወገን በስሙ አምኖ በቤቱ ይኖራል፤ ሌላኛው የሰው ወገን ደግሞ ከእግዚአብሔር ኮብልሎ በኃጢአት ይኖራል። እግዚአብሔር ለሰው ዘር ሁሉ በፍጥረት አባት ነው። ኮብላዩ ልጅ ድርሻውን ወስዶ እንደ ኮበለለ የሚያልቅ ጸጋ ይዘው ከእግዚአብሔር ብዙዎች ይኮበልላሉ። ጤና ሲያገኙ፤ ሀብት ሲያገኙ፤ አዋቂ ሲሆኑ ይኮበልላሉ። ያ የጠፋው ልጅ ሁሉን ከስሮ ራሱም እንደ ከሰረ ከእግዚአብሔር የኮበለለም ያላቸውን ብቻ ሳይሆን ራሳቸውንም ይከስራሉ። ያ ልጅ ከረሀቡ የተነሣ ከእርያ አሠር ለመጥገብ ተመኘ። የእራያ አሠር ለእራያ ያጠግባል፤ ለሰው ግን ጥጋብ አይሆንም። ከእግዚአብሔር የኮበለለ ሰዎችም ጠጥቶ ሁሉን ለመርሳት፤ አመንዝሮ ለመደሰት ይፈልጋሉ። ነገር ግን ኃጢአተኞችን የሚያረካውን ጊዜያዊ ደስታ በማጣት ምነው እንደ እነርሱ በሆንኩ ይላሉ። የእግዚአብሔርን ደስታ ላይ የዓለም ደስታ በአሻንጉሊት ለመርካት እንደሚሞክር ጎልማሳ ነው። አሻንጉሊት ሕጻናትን ለማታለልና ለማስረሳት በቂ ነው። ለጎልማሳ ግን ከመደገፊያነት ያለፈ ደስታ አይሰጠውም። በክርስቶስ መርካት የተለማመደና የኮበለለ ምእመንም ምንም ነገር ሊያረካው አይችልም። እውነቱን ላወቀ ሐሰት አያስተኛውም። ለማያውቁ ግን

ሐሰት ይደልሳቸዋል። ቃሉም፡- «ለክፉዎች ሰላም የላቸውም» (ኢሳ. 48:22) በማለት በግልጽ ይናገራል።

የጠፋው ልጅ ወደ አባቱ ሲመለስ አባቱ መንገድ አጋምሶ እንደተቀበለው እግዚአብሔርም ወደ እርሱ አንድ እርምጃ ስንመጣ ወደ እኛ ሁለት እርምጃ ይመጣል። ያዝንልናል፤ ዳግመኛም ያቅፈናል፤ ጸጋን ይሰጠናል። ለጠፋው ልጅ በተደረገው ችርነት ታላቅ ወንድሙ እንደ ተከፋ ከልጅነታችን ጀምሮ ከቤቱ አልተለየንም የሚሉ አገልጋዮችም ከዓለም በመጡት ይከፋሉ። ይጨክናሉ። እግዚአብሔር ግን ይራራል። «ከራሴ ጸጋ ለወደድኩት ብለጥ የእናንተን አልነጠቅኳችሁ ስለምን ትከፋላችሁ?» ይላቸዋል።

እግዚአብሔር ምሕረትን ለማድረግ ምክንያት ይፈልጋል። መመለሳችንን ብቻ በመፈለግ ያለ ወቀሳ ይቀበላል። እርሱ ከተቀበለን ዓለም ሁሉ ቢቃወመን የእርሱ ይቅርታ ብቻ ይጸናል። አንድ አባት ስለ እግዚአብሔር ይቅርታ ጽኑነት ሲናገሩ፡- «እግዚአብሔር ምርኛል፤ ወደ መንግሥቱ በመግባቱ አያደርጉትም እንጂ መላእክት እንኳ ቢከፋቸው እናንተ ውጡ እንጂ እኔ ይቅር ያልኩት አይወጣም ብሎ እግዚአብሔር ስለ እኔ ይሟገታል» ብለዋል። ለእርሱ ቅጣት የመጨረሻው አማራጭ እንጂ የመጀመሪያ መንገዱ አይደለም። እርሱ ኃይሉን ለማሳየት ማንንም አይቀጣም። ለገዛ ጥቅማችን እንድንመለስ ግን ይቀጣናል። እኛ ሕፃናትን የምንቀጣቸው ሰላናደዱን ይሆናል እንጂ ስለመለወጣቸው አስቦን ሳይሆን ይችላል። እግዚአብሔር ግን የሚቀጣን ሰላናደድነው ሳይሆን እንድንለወጥ ነው።

መሐል ውቅያኖስ ላይ የተለቀቀ ወዴት እንደሚሄድ ግራ እንደሚገባው የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ለመናገርም ከየት እንደምንጀምር ግራ እስኪገባን ሰፊና ጥልቅ ነው። ብቻ እርሱ ለፍቶብናል፤ ተስፋ ጥሎብናል። ስለዚህ መርሳትን ምክንያት በማድረግ ሲረሳን አይችልም። ሁላችንም ብንሆን የምንተወውን ነገር አንለፋበትም። ለነገም በምንፈልገው ነገር ግን ብዙ እንለፋለን። እግዚአብሔርም ከማገፀን ጀምሮ እስከዚህ ቀን ድክሞብናል። የደከመብን ሊጥሰን አይደለም። በቃሉ፡- «አልለቅህም ከቶም አልተውህም ብሎአልና» (ዕብ. 13:5)።

ዐጼ ሚኒልክ ከሠራዊታቸው ስመ ጥር የሆኑ የጦር ሰው እርሳቸውን የሚያሳዝን ጥፋት በመሥራታቸው መኳንንቶቻቸውን ሰብስበው፡- «በድሎኛልና ይህን ሰው እንድ በሉልኝ» አሉ። መኳንንቶቹም በየተራ እየተነሡ «እምዬ ሚኒልክን ከበደለማ ሞት

ይገባል» እያሉ የፍርድ አሳብ አቀረቡ። እርሳቸው ግን ከዛሬ ጥፋቱ የትላንት ወዳጅነቱን፣ ከዛሬ ወንጀሉ የትላንት መልካምነቱን ከሁሉ በላይ በእርሱ ላይ የነበራቸውን ተስፋ አሰቡ። «እናንተ የዋሆች እፊታችሁ ያቀረብኩት እንድትወቅሱልኝ እንጂ ግደለው እንድትሉኝ ነውን? እርሱን እዚህ ደረጃ ለማድረስ ሃያ ዓመት ፈጅቶብኛል» ብለው ይቅርታ አደረጉለት ይባላል። እኒያ ራስም ከቀድሞ ይልቅ ታመኗቸው። /ዘንበ ፈለቀ «ሰበር ቊጥር ሁለት ገጽ 156»/።

ሐዋርያው ጳውሎስ «እንግዲህ እግዚአብሔር በእኛ እንደሚማለድ ስለ ክርስቶስ መልእክተኞች ነን፤ ከእግዚአብሔር ጋር ታረቁ ብለን ስለ ክርስቶስ እንለምናለን» (2ቆሮ. 5:20) ብሏል። ሰው የበዳይ አኩራፊ ሆኖ ስለተቀመጠ እግዚአብሔር በመልእክተኞቹ አማካኝነት መጪውን ዘላለማዊ ቅጣት እንዲያመልጥ ሰውን ይለምናል። ወንጌል የእርቅ አሳብ ነው። በመናገሻ ከተማ የነገሠው ንጉሥ ለሽፈቱት ሁሉ ምሕረት አድርጎላቸው ሲሆን ወደ ወገናችሁ ግቡ እንደሚል እግዚአብሔርም ያለድርድር በልጁ ሞት ምሕረትን አውጃልናል። በእርቁ አሳብ ልንመለስ በወንጌል አምነን ልንድን ይገባናል። አዎ ሚኒልክ የሃያ ዓመት ልፋታቸውን እንደ ቀላል ሊተዉት አልወደዱም። ከእርሳቸው ይልቅ እግዚአብሔር ሰውን ከማሳፀን ጀምሮ ለፍቶበታልና እንደ ቀላል ሊተወው አይፈልግም!!

እናስተውል

በግለሰብም ሆነ በአገር ትልቅ ጥፋት የሚከሰተው «ካፈርኩ አይመልሰኝ» በሚለው መንገዳችን ምክንያት ነው። ክፉ ነገርን አለመጀመር፣ ከጀመርን አለመጨረስ ክብር ነው። ክፉ ነገርን ካሰብን አንናገረው! ከተናገርነው አናድርገው! ካደረግነው አንድገመው። ሲጨርሱት ደስ የሚለው በጎ ነገር ብቻ ነው። ክፉ አሳብን፣ ክፉ ንግግርን፣ ክፉ ተግባርን የሚፈጽሙት ሳይሆኑ የሚያቋርጡት ጀግኖች ናቸው። በደለኛን አለመገሰጽ፣ ጨለማ ሥራውን ብርሃን ነው ብሎ ማጽደቅ ከበደለኛው በላይ የሚያስጠይቅ ኃጢአት ነው። የምንናገረው ለሰዎቹ መመለስ ብቻ አይደለም ራሳችንን ከተጠያቂነት ነጻ ለማድረግም ነው። የአገልግሎት ዋጋ ያለው ምን ያህል ሰው ቃላችሁን ተቀበላችሁ ተብሎ ሳይሆን አደራችሁን ምን ያህል ተወጣችሁ? ተብሎ ነው። በጎ ሲናገሩ በጎ ይመጣል ብለን ንስሐ ለሚያስፈልገው ሕዝብ ተስፋን መስጠት ነቢያተ ሐሰት መሆን ነው። በጎ የሚመጣው በጎ ሲሠሩ እንጂ በጎ ሲናገሩ አይደለም።

የምናገለግላቸውን ምእመናን በእግዚአብሔር ፍቅር እንጂ በእኛ ፍቅር አናድናቸውም። የእኛና የእግዚአብሔር ፍቅር ልዩነቱ የእርሱ ፍቅር የሚያድን ፍቅር መሆኑ ነው። እኛን አይተው እግዚአብሔርን የማያዩ፣ እኛን ወደው እግዚአብሔርን የማይወዱ፣ እኛን ፈርተው እግዚአብሔርን የማይፈሩ ምእመናንን እያተረፍን ነውና ያስፈራል! እግዚአብሔር የፍቅር ብቻ ሳይሆን የፍርድም ባሕርይ አለውና ፍቅሩንና ፍርዱን በሚዛናዊነት ማስተማር አለብን። ለስማችን ከኖርን የእውነት ወገንተኛ መሆን አንችልም። እውነት የሌለበት ፍቅርና ክብር በራሱ ሐሰተኛ ነው ብለን መናቅ ይገባናል። ከዮናስ የምንማረው ይህን ነው።

ሰዎች እንዴት አልተቀጡም? ሳይሆን እኔ እንዴት ዳንኩኝ? ሰዎች እንዴት ሞቱ ሳይሆን እኔ እንዴት ኖርኩኝ? ማለት ይገባናል። ከሰዎቹ መቀጣት የእኛ መዳን፣ ከሌሎች መሞት ይልቅ የእኛ ህልውና ይደንቃልና! የምንወደው ሰው ቅጣትና ሰደት በሚገባው መንገድ ላይ ሆኖ የምንታገሠው በሥራው ተስማምተን ወይም ሳናዝን ቀርተን ሳይሆን በእርሱ ላይ የነበረን የዝ ምኞታችንም ቆጭቶን ለዝ ምኞታችንም አዝንለት ነው። እግዚአብሔርም ሰውን የማይተወው በሰው ላይ የነበረውን ትልቅ እቅዱን እያሰበ ነው።

ጸሎት

ሺህ ምዕራፍ ስርቅህ ሺህ ምዕራፍ የተከተልክኝ፣ ወደ ሞት የሚሄደውን ልጄን ጨክኖ እንደማትሸኝ እናት ከፊቴ ቀድመህ የለመንክኝ፣ ጀርባዬን ስለጥህ ፊትህን ያሳየኸኝ፣ ልቀድምህ ስፋጠን ጫፋ ላይ የጠበቅኸኝ፣ አፍሬ በኃጢአት ላይ ኃጢአት ለመጨመር ሰሻ እቀበልሃለሁ በእሳት አትጫወት ያልከኝ፣ ከእኔ በጎነት ካንተ ክፉ ያጣሁብህ፣ እንደ እኔ ያልሆንክው ጌታዬ ክርስቶስ ተመስገን። ከሰው ጎሊና የተረሳኸትን፣ ፍጹም ተስፋ የተቆረጠብኝን ተስፋ ያደረግኸኝ ጌታዬ ሆይ አመሰግንሃለሁ። በእኔ ብጩርስም ባንተ ያኖርክኝ፣ ያንተ እንጂ የእኔ ታማኝነት ገና ነው ብለህ በአዲስ ኪዳን ያዳንክኝ አምላኬ ተመስገን። ቢሞት ይሸለዋል ለተባልኩት ሞት ሳይሆን የሚሸለው ሕይወት ነው ብለህ ሕይወትን ሰጠኸኝ፣ የበደልኩህ አንተ እየወደድክኝ ያልበደልኳቸው ሰዎች ጠሉኝ፣ አንተ ሳትሰለቸኝ ሁሉ ሰለቸኝ፣ ክርኩስት ለመርካት ስመኝ፣ ሞትን በፈለኩባት ቀን አዳንክኝ። በብዙ የሕይወት ጎዳና ውስጥ ሳልፍ!

ጉልበት የማይሻገረውን፤ ዘመድ ገንዘብ የማያሻገረውን ቀን አልፎ ሳይ እንዳልተውከኝ አወቅሁ። እሺ ስልህ ሁሉም ሺህ ሆነልኝ። እባክህ ጌታዬ እንደ ትላንቱ ዘመኔ በከንቱ አይለቅ። በሕይወቴና በሞቴ አንተ ብቻህን ክበር። ወሰን በሌለው ትዕግሥትህ አሜን!

ምዕራፍ ሦስት

የትዕግሥቱ ምሥጢር

የእግዚአብሔር ትዕግሥት የሚለው ቃል የተወሰደው በ1ኛ ጴጥሮስ ምዕራፍ 3 ቁጥር 20 ላይ ካለው ዓውደ ንባብ ተነቅሶ ነው። የመልእክቱ ሙሉ ቃል እንዲህ ይላል፡- «ጥቂቶች ማለት ስምንት ነፍስ በውኃ የዳኑበት መርከብ ሲዘጋጅ፣ የእግዚአብሔር ትዕግሥት በኖኅ ዘመን በቄዋ ጊዜ ቀድሞ አልታዘዙም።»

የሰው ዘር ጉዞ እንደገና የቀጠለው በኖኅና በቤተሰቡ (በስምንት ነፍስ) ነው። ስምንት ነፍስ እስኪቀሩ መላው ዓለም በእግዚአብሔር ላይ ዐምቶ ነበር። ዛሬ በመንግሥት ላይ ዓምፀው ጫካ እንደሚገቡ ሽፍቶች ያ ትውልድ በእግዚአብሔር ላይ ዐመቶ ነበር። በአንድ አገር ላይ ትልቁ ወንጀል አገርን (መንግሥትን) መክዳት ነው። ይህ ወንጀል የሚከፈለው በሞት ነው። መንግሥት ግን ሕዝብን ሳይፈጥረው መክዳቱን በሞት ከቀጣ እግዚአብሔር ፈጣሪው የከዱትን ቢቀጣ ተገቢ ነው። ያ ትውልድ እግዚአብሔርን ከዳ። እግዚአብሔር ግን ሕዝቡን አልከዳም ነበር። አየሩን ያነፍሳል፤ ፀሐዩን ያወጣል፤ ክረምትና በጋውን ያፈራርቃል። እስከጌ ፈጣሪ፤ ለጪ ጌታ ቢያፈገፍግ ይገባ ነበር። ፍጡርና ለማኝ የሆነው ሰው ግን በፈጣሪው ላይ ሲከዳ በጣም ያሳፍራል። አባ ጳውሎስ ፓትርያርክ በአንድ ወቅት፡- «የሰው ልጅ ከዛሬ ብዙ ሺህ ዓመት ጀምሮ በታሪክ እንደምንረዳው ከእግዚአብሔር ጥገኝነት ተለይቶ የኖረበት ዘመን የለም። ያለ እርሱ ምንም ማድረግ ምንም መሆን እንደማይቻል እናስታውስ። እኛም ጥገኛ ላለመሆን ከእግዚአብሔር እጅ ለመውጣት በከንቱ አንድከም። ይልቅስ በእርሱ እንመን፤ በእርሱ እንደገና» ብለዋል።

እግዚአብሔር አለማወቅን የሚያግዝ አምላክ ነው። መንግሥት ወንጀለኛን ይቀጣል። ያለ ቅድመ ማስጠንቀቂያም በሕግ ይጠይቃል። «ሕግን አለማወቅም ከወንጀል አያነጻም» ይላል። እግዚአብሔር ግን አስቀድሞ በቃሉ ይመክራል። የንስሐ ጊዜም ይሰጣል። በዚህ አሠራሩ በኖኅ ዘመን ለነበሩት ወገኖች 120 ዓመት የንስሐ ጊዜ ሰጣቸው። እነርሱ ግን ኃጢአትን ሲጠግቧት አልቻሉም። አሁን እንዳላረካቸው ቢያውቁም ቀጥሎ እረካ ይሆናል እያሉ ኃጢአትን በተስፋ ይሠሩ ነበር። በዓመፀኛው ዓለም ግን አንድ ታዛዥ ሰው ተገኘ። ያ ሰው ኖኅ ነው። ቤተሰቡን አስመልጦ

ኅረቤቶቹንና ያንን ትውልድ ለማስመለጥ ንስሐን ቢሰብክም እነርሱ ግን አልሰሙትም (2ጴጥ. 2:5)። ኖሳም ለራሱ የመዳኛ መርከብ እየሠራ ንስሐን ያውጅ ነበር። የዛሬ ሰባክያን ንስሐ ሳይገቡ ንስሐ ግቡ የሚሉ፤ ንስሐ እያልባቸው ንስሐን የሚቀበሉ ናቸው። ኖሳ ግን ተሰብኮ የሚሰብክ ነበር።

ያለሁበት አካባቢና አገር እግዚአብሔርን ለማምለክ ምቹ አይደለም እንላለን። ኖሳ ግን መላው ዓለም ጠፍቶ ለእግዚአብሔር የተገኘ ሰው ነበር። እግዚአብሔር ከፋዎች በዙብኝ ብሎ በአንዱ ኖሳ አላፈረበትም። ሰው በጠፋበት ዘመን «ሰው የለም» ከማለት ሰው ሆኖ መገኘት ምንኛ መታደል ደግሞም ዘርን ማትረፍ ነው። ኖሳ በማያምኑ መካከል ሲኖር ዘወትር የጥላቻና የሰድብ ድምፅ ይሰማ ነበር። ያመነውን ስለሚያውቅ አልታወከም። አንድ ቀን ይህ አገር ባሕር ይሆናል እያለ መርከብን ሲሠራ እነዚያ ዐመፀኞች አብዱል እያሉ ሳያፈዙበት አይቀሩም። ኖሳ ግን እግዚአብሔር የነገረውን አምኖ በእምነት መርከብ ሠራ። ኖሳ የሚኖረው በባሕር ዳርቻ ቢሆን መርከብን ለመሥራት ምክንያታዊ በሆነ ነበር። በደረቅ ምድር ላይ ከባሕር በብዙ ርቀት ላይ ሆኖ መርከብን መሥራትና አንድ ቀን ይህ ስፍራ ባሕር ይሆናል ብሎ መዘጋጀት እምነትን ይጠይቃል።

እግዚአብሔር ለዚያ ትውልድ የሰጠው የንስሐ ዘመን ረጅም ነበር። የመታገሡ ምሥጢር ግን አልገባቸውም። ስለዚህ ጠፋ። የእግዚአብሔር ትዕግሥት የሚጠቅመን ምሥጢር ሲገባን ነው። እግዚአብሔር በቅዱስነቱ ኃጢአትን አያይም፤ በጸድቅነቱም ኃጢአትን ያለ ቅጣት አይተውም። ነገር ግን ሰይፍ በሰገባ ውስጥ እንደሚጨበጥ እግዚአብሔር የቁጣውን ሰይፍ በምሕረቱ ሰገባ እየያዘ ይታገሠናል። የሚታገሠን መቅጣት ስለፈራ፤ ወይም ስለማይችል አይደለም። የሚታገሠን ኃጢአታችን ስለተሰማማው ወይም የበደል ጽዋችን ሞልቶ ለፍርድ እንዲመቸው አይደለም። የሚታገሠን ንስሐ እንድንገባ ነው። ዳግም ምጽአቱን እንኳ የሚያዘገዋው ለብዙዎች የንስሐ ዕድልን ለመስጠት መሆኑን መጽሐፍ ይናገራል፡- «ለአንዳንዶች የሚዘገይ እንደሚመስላቸው ጌታ ስለ ተስፋ ቃሉ አይዘገይም፤ ነገር ግን ሁሉ ወደ ንስሐ እንዲደርሱ እንጂ ማንም እንዳይጠፋ ወደ ስለ አናንተ ይታገላል» (2ጴጥ. 3:9)።

ነጋድራስ ተሰማ እሸቱ በአዲስ አበባ ውስጥ ብዙ ቤት ሠርተው ያከራዩ ነበር። በአንድ ክረምት ላይ የኪራይ ገንዘብ ለመሰብሰብ በአንድ የተከራየ ቤታቸው ደጃፍ ላይ እንደ ቆሙ ዝናብ መዝነብ ጀመረ። ቢያንኳኑ ቢያንኳኑ የሚሰማቸው አጡ። ምንም

መጠለያ ስላልነበረ ዝናቡ በላያቸው ላይ ካባራ በኋላ ሲያንኳኑ «ማነው?» ብለው ከውስጥ ወጡ። ተሰማ እሸቱም፡-

«እኔ ነኝ ተሰማ እሸቱ!
እደጅ ቆሜአለሁ በገዛ ቤቴ!»

አሉ ይባላል። እንኳን የእኛ የሆነው ይቅርና እኛ ራሳችን የእግዚአብሔር ነን። ይህ ሰውነታችን የእርሱ ቤት ነው። እኛ ግን በገዛ ቤቱ እደጅ አቁመነው፡- «እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምፃን ቢሰማ ደጃንም ቢከፍትልኝ፤ ወደ እርሱ እገባለሁ...» ይለናል (ራእ. 3:20)። ደጃፋችን ላይ ቆሞ የሚያንኳኳ ወዳጅ ብዙውን ዋጋ እርሱ ከፍሎታል። ፀሐይ መትቶታል፤ ዝናቡ ወርዶበታል፤ የሠረገላ ወጪ አውጥቷል። ከእኛ የሚጠይቀን ትንሽ ድርሻ ነው። ተነሥቶ መክፈት የእግዚአብሔርን ድምፅ መስማት ከጀመርን ስንት ዓመት ሆነን? በዚህ ሁሉ ዓመታት ውስጥ ንስሐ ገብተን ካልተመለስን በደጅ አቁመነዋል ማለት ነው። ንጉሥን በደጃፋችን አቁመን እንዴት ያስችለናል? ሁሉም ሃይማኖት ስለ አንድ አምላክ ኃያልነትና መልካም ስለማድረግ ሲናገር በመጽሐፍ ቅዱስ የተገለጠው ሃይማኖት ግን ያ ኃያል አምላክ ኃይሉን ሰዎችን ለማዳን እንደሚጠቀምበት፤ ፈላጊና የሚያንኳኳ አምላክ መሆኑን፤ ሕይወት ስጪም መሆኑን ያስረዳል (ራእይ. 3:20፤ ዮሐ. 14:23)። «እነሆ በደጅ ቆሜ አንኳኳለሁ፤ ማንም ድምፃን ቢሰማ ደጃንም ቢከፍትልኝ፤ ወደ እርሱ እገባለሁ» ካለ በኋላ «ከእርሱም ጋር አራት እበላለሁ እርሱም ከእኔ ጋር አራት ይበላል» (ራእ. 3:20) ይላል። እራት ትልቅ ግብዣ ሲሆን እጅግ ቅርብ የሆኑ ሰዎችን የምንጋብዝበት የግብዣ ዓይነት ነው። እነዚያ ሰዎች ግን አመሸሽተው ሲሄዱ የደመቀው ቤት ወደ ፀጥታው ይመለሳል። እራቱን እሺ እንዳሉ አዳሩን ብንጠይቃቸው እሺ አይሉም። አብሮ የሚያድረው፤ አስፈሪውን ጨለማ የማይለየው የወዳጅ ወዳጅ ነው። እርሱም የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። የመጨረሻው ቀን በእራት ግብዣ ተመስሏል። ዛሬ ድምፁን ሰምተው የልባቸውን እሺታ ለሚያቀርቡለት በዚያን ቀን ከእርሱ ጋር ይከብራሉ።

እግዚአብሔር ይገስፀናል። በቃሉ ይዘልፈናል። ብንሰማው ሕይወትና መታደስ ይሆንልናል። ካልሰማነው ግን ይቀጣናል። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ ፈርዖን ሲናገር፡- «ኃይሌን በአንተ አሳይ ዘንድ ሰሜም በምድር ሁሉ ይነገር ዘንድ ለዚህ አስነሣሁህ ይላልና። እንግዲህ የሚወደውን ይምረዋል፤ የሚወደውንም እልኸኛ ያደርገዋል» (ሮሜ. 9:17-18) ይላል።

በዚህ ጥቅስ ውስጥ ያለውን ምስጢር እንዳንረዳ ጥቅሱ የክርክር ርዕስ ሆኗል። ስለዚህ በጥቅሱ ውስጥ ያለውን የእኛን መልእክት ሳንይዝ መቅረታችን ያሳዝናል። ስለቅድመ ውሳኔ የሚያስተምሩ ወገኖች እግዚአብሔር የሚድኑትን አስቀድሞ ወስኗል ለማለት ይህን ጥቅስ ይጠቅሳሉ። እግዚአብሔር ግን ራሱ ወስኖ ራሱ እንዴት ይፈርዳል? ይልቁንም በልጁ በኢየሱስ ክርስቶስ ዓለምን ሁሉ አድኖ ወንጌልንም ለፍጥረት ሁሉ ስበኩ ብሎ ለእንዳንዶች እንዳይድኑ ወስኗል ማለት ተገቢ አይደለም (ዮሐ. 3:16)።

እግዚአብሔር ሕዝቡን ይለቅቅ ዘንድ ፈርዶንን ብዙ ጊዜ አስጠንቅቆታል። ፈርዶን ግን ድምፁን ናቀ። ቅጣቱ ሲያስጨንቀው ደግሞ እሺ ይልና ቅጣቱ ሲርቅ እምቢ ይላል። በመጨረሻ እግዚአብሔር ልቡን አፀናና ለቅጣት አመቻቸው። ፍጻሜውንም በኤርትራ ባሕር ውስጥ አደረገው። ፈርዶን በመጀመሪያ ልቡን አፀና በመጨረሻ እግዚአብሔር ልቡን አጽንቶ ቀጣው። «አንግዲህ የሚወደውን ይምረጥል + የሚወደውንም አልሸኛ ያደርገዋል» (ሮሜ. 9:18) የሚለው ይህን ነው።

የእግዚአብሔር ትእዛዝ ወደ እኛ ሲመጣ ከኃይል ጋር ይመጣል። ፈጥንን ስንታዘዝ ኃይሉ ይረዳናል። ፈጥንን ካልታዘዝን ግን ኃይሉ ሄዶ ትእዛዙ ይቀራል። ብንፈልግ እንኳ ኃይል ልናጣ እንችላለን። ትእዛዙንም ደጋግመን ስንሰማ ልባችን እየደነደነ ይመጣል። በመጨረሻ እግዚአብሔር ይቀጣን ዘንድ ልባችንን አጽንቶ ይጥለናል። እግዚአብሔርን ፈጥንን መታዘዝ ያለብን ለዚህ ነው።

በኖኅ ዘመን የነበሩ ትውልዶችንም ድምፁን ለምተው መመለስን ስላልፈለጉ እግዚአብሔር አጠፋቸው። ከመቼውም ጊዜ ይልቅ የእግዚአብሔር ትዕግሥት በዛሬው ዘመን ሰፍቷል። ይህ ትዕግሥቱ ግን እንድንመለስ ስላላደረገን ቀጥሎ የሚሆነው ነገር አስፈሪ ነው። በዓለም ላይ ግፍ በዝቷል። ሰዎች ያልፈጸምነው ኃጢአት ምንድነው? እያሉ እየረከሱ ነው ያሉት። የእግዚአብሔርን ቅጣት ከመልመዳችንም የተነሣ አሁን የመጣው መከራ አይሰማንም። ቀጥሎ የሚሆነውን ክፉ ነገር ለመስማት እንጓጓለን። ቤተ ክርስቲያንም ከዘመኑ ጋር ለመራመድ ስትል የዓለሙ የችግር መፍትሔ ሳይሆን የችግሩ አካል ሆናለች። በዚህ ሁሉ ውስጥ በዋና የማናቋርጠው የእግዚአብሔር ትዕግሥት እንደ ወቅያኖስ ሰፍቷል። የመታገሡ ምስጢር ግን ለንስሐ እንድንበቃ ነው። እግዚአብሔር ከእኛ በደላችንን ከማመን የበለጠ ነገር አልፈለገብንም። «ወይስ የእግዚአብሔር ቸርነት ወደ ንስሐ እንዲመራህ ሳታውቅ የቸርነቱንና

የመቻሉን የትዕግሥቱንም ባለጠግነት ትንቃላህን? ነገር ግን እንደ ጥንካሬህና ንስሐ እንደማይገባ ልብህ የእግዚአብሔር ቅን ፍርድ በሚገለጥበት በቀጣ ቀን ቀጣን በራስህ ላይ ታከማቻለህ» (ሮሜ. 2:4-5)። «ጸሎት» በሚለው መጽሐፍ ላይ ይህንን ጥቅስ የሚተረጉም ገለጻ ተቀምጧል።

«የሮሜ. 2:4 ያለውን ንባብ ብዙ ጊዜ ሳንረዳው እናልፋለን። ቃሉ፡- «የእግዚአብሔር ቸርነት ወደ ንስሐ እንዲመራህ ሳታውቅ የቸርነቱንና የመቻሉን የትዕግሥቱንም ባለጠግነት ትንቃላህን?» ይላል። በራሳችን በኩል ልክ ኃጢአት እንደሠራን የምንጠብቀው ውጤት አለ። የምንሄድበት መኪና እደጋ የሚደርስበት፣ የምንወጣበት ሊፍት መሐል ላይ የሚቆም፣ የጀመርነው ሥራ የሚበላሽ፣ ሰው ሁሉ አውቆብን የሚያሳድደን፣ ስብከት የሚጠፋ. . . ይመስለናል። ነገር ግን በተቃራኒው መንገዳችን የተሳካ፣ ሥራው የሰመረ፣ ስብከቱም ብዙ ምስጢር የፈለቀበት ይሆናል። የዚህ ነገር ምስጢር ምንድነው? ስንል እግዚአብሔር ከክፉ ሥራችን ጋር መተባበሩ ሳይሆን ስጦታውን ወይም ቸርነቱን በማብዛት ልባችንን ለንስሐ ማለዘብ ነው። እኛ ያጠፉ ሰዎችን ማስተማር የምንፈልገው የምናደርግላቸውን ቸርነት በመቀነስ ነው። እግዚአብሔር ግን ቸርነቱን በማብዛት የኃጢአተኞችን ልብ ለንስሐ ያለዝባል። ይህ ገብቶት ፈጥኖ የተመለሰ ምሕረቱ ይበዛለታል። ይህ ሳይገባው ግን በኃጢአቱ የገፋበት ሰው ፍርዱ ታላቅ ነው። ስለዚህ ኃጢአት ሠርተን ቸርነት ሲበዛልን ፈጥንን ንስሐ ካልገባን መፍራት አለብን። ለዚህ ነው። «ወይስ የእግዚአብሔር ቸርነት ወደ ንስሐ እንዲመራህ ሳታውቅ የቸርነቱንና የመቻሉን የትዕግሥቱንም ባለጠግነት ትንቃላህን?» (ሮሜ. 2:4) የሚለው። /«ጸሎት» ገጽ 126/።

እግዚአብሔር ለሰው ልጆች የማይቆጠሩ የመመለስ ዕድሎችን ይሰጣል። በዕድሜአችን ላይ እያንዳንዱ ቀን ሲታደስልን እግዚአብሔር ገና በእኛ ላይ ተስፋ አለመቀረጡን ያስረዳል። ከብዙ አደጋዎች አምልጠን፣ ከሞት ተርፈን መኖራችን፣ ችግርና በሽታችን ሳያሳልፈን አልፎልን መቆማችን፣ ከሳሽቻችንና አሳዳጆቻችን በዝተው በፈንጂ ወረዳ ውስጥ በሰላም ማለፋችን አስደናቂ ነገር ነው። ይህ የጥንካሬአችን ወይም የብልሃታችን ውጤት ሳይሆን የትዕግሥቱ ፍሬ ነው። ዕድሜያችን ስላስደሰትነው እግዚአብሔር የሸለመን ሳይሆን ተጨማሪ ዕድል ነው። ከዕድሎች ሁሉ ዕድሜን የሚያህል ዕድል የለም።

በዓለም ላይ ብዙ ዕድሎች አሉ። ዕድሎቹ ግን የፈለገ ሁሉ የሚያገኛቸው ሳይሆኑ ፈልገው ጥቂቶችን የሚጠቅሙ ናቸው። ዕድል ሆኖ የፈለገ ሁሉ የሚያገኘው የእግዚአብሔር መንግሥት ብቻ ነው። ዕድል የጊዜ ወሰን፣ የመስፈርት ዝርዝር ያለውና ካለፈ የማይገኝ ነው። ዕድሜያችን ወደ መንግሥቱ ለመግባት የተከፈተልን በር ነው። የዚህ ዓለም ኑሮአችንን ፈጽመን በሞት ከተጠራን ዕድሉ ያበቃል። መስፈርቱ ፍጹም ኃጢአተኛ መሆናችንንና ክርስቶስ ፍጹም አዳኝ እንደሆነ ማመን ብቻ ነው። ታዲያ ሞትን የሚያህል በመንገድ የሚያስቀር ነገር ይዘን ያለ ሞትን መንቀሳቀሳችን ትልቅ ድፍረት ነው። እግዚአብሔር ከመንግሥቱ አልለየንም። ስለዚህ ሁላችንንም ጠርቶናል። ከመንግሥቱ ራሳችንን የለየን ግን እኛ ነን። ዕድል የሚፈልገን ሳይሆን እውነተኛ ዕድል የምንመርጠው ነው። ጌታችን፡- «ማርያምም መልካም ዕድልን መርጣለች ከእርሰዋም አይወሰድባትም» እንዳለ (ሉቃ. 10:42)።

በሌላ ስፍራ ላይ ጌታችን፡- «ቀን ሳለ የሳክኝን ሥራ ሳደርግ ይገባኛል፤ ማንም ሊሠራ የማይችልባት ሌሊት ትመጣለች» (ዮሐ. 9:4) ብሏል። ጌታችን «ቀን» ያለው ዕድልን ነው። ምቹ በሆነ ጊዜ ሳንሠራ በማይመች ጊዜ መሥራት እንዴት እንችላለን? ዛሬ ዕድል ናት። ዛሬ በእጃችን ናት። እግዚአብሔር በሰው ልጅ ላይ በሩን አልዘጋም፤ እስክንገባ እየጠበቀን ነው። እናት ልጇ ካልገባ በጅን አጠንክራ መዝጋት፤ ተረጋግቶ መተኛት እንደማይሆንላት ዘላለማዊ ለባታችን እግዚአብሔርም ሕይወት እያለን አማራጭ እንደሌለው መሞታችን እያሳዘነው ይጠብቀናል። የትዕግሥቱ ምሥጢር ይህ ነው። የግድያ ዕቅድ ይዘን ስንጓዝ በሰላም ደርሰን የምንመጣው፤ ለዝሙት ሺህ ኪሎ ሜትር ስንጓዝ እንቅፋት የማይነካን ... እግዚአብሔር ለመዳን ቀን አስበን ነው። ግን የትዕግሥቱ ምሥጢር ገብቶናል?

እናስተውል

አንድ አባት፡- «ሰው እየደጋገመ የሚሠራውና የሚያደርገው ስህተት እየቆየና እያደረ ልማድና ሕግ ይሆናል። ሌላው ቀርቶ ሐሰትም ቢሆን ስርቆት እያደር ለሰው ልጅ ልማድ ይሆንበታል። ስለዚህ ክፉ ለመናገር ክፉ ለማድረግ ክፉትንም ለማሰብ ልማድ ሳይሆንበን ተጠንቅቀን እናሸንፈው፤ ደግሞ ክፉ ልማድ እንደ ተክል ያለ ነው። እየቆየ ረጅም ሥር ሲሰድ አይነቀልም። በነፍሳችንና በሐሳባችን ወይም በሰውነታችን ሥር እየሰደደ የበረታ እንደሆነ አይነቀልም። አስቀድሞ ሥር ሳይሰድ በጎ ልማድ በሆነው ምሳር ቆርጦ መጣል ይሻላል» ብለዋል።

ባለጌ እግዚአብሔር ሲታገሠው ኃጢአቱን ያጸደቀለት ይመስለዋል። «ኃጢአት ሲለመድ ጽድቅ ይመስላል» እንዲሉ። የኃጢአት ትልቁ ድንዛዜ ቅጣት ካልመጣ የሚሰማን የትክክለኛነት ስሜት ነው። ኅሊና ዝም አይልም ይባላል። እውነት ነው። ነገር ግን ኃጢአት ሲበዛ ኅሊናም ይሞታል። ስለዚህ ጸጸት አይኖርም። አካሉ የበደነበት ሰው ቢደበድቡት አይሰማም። ሲመታ ሕመም ከተሰማው ወደ መዳን እየመጣ መሆኑ ይታወቃል። ድሮ በኃጢአቱ የማይጸጸት ሰው አሁን ማዘን ሲጀምር ወደ መዳን ክልል እየገባ መሆኑን እንረዳለን። እግዚአብሔር ዝም የሚለን በሥራችን ተሰማምቶ አይደለም። ጠንቋይ እየቀለብን በምንሠራለት ሕንጻ ቤተ ክርስቲያንም ተደልሎ፤ እያመነዘርን ቀሳውስትን በመቀለባችን «ይቅር በቃ» ብሎ አይደለም። የምንሠራውን አውቀን ንስሐ እስክንገባ ነው። ቃሉ፡- «አትሳቱ፤ እግዚአብሔር አይዘበትብትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበሰበስን ያጭዳልና» (ገላ. 6:7) ይላል። መልካም ሥራም ሆነ ክፉ ሥራ ዘር ነው። ዘር በአንድ ዘመን ይዘራል፤ በአንድ ዘመን ይታጨዳል። ዘር በግድ የአጨዳ ወቅት አለው።

እግዚአብሔርን ለመከተል ብዙ ምክንያት እያለን ላለመከተላችን ብዙ ምክንያት እንጠቅሳለንና እናሳዝናለን። ምክንያትን የሚወልድ የቅጣት ፍርሃት ነው። እግዚአብሔር ግን የጠራን ሲምረን ነውና ምክንያት ማብዛት ተገቢ አይደለም። ከምክንያታችን አንዱ ያለሁበት አካባቢ ለአምልኮት ምቹ አይደለም የሚል ነው። በማያምኑ መካከል ግን ኖላ አማኒ ሆኖ ተገኝቷልና ምክንያታችን ከንቱ ነው። ያለሁበት አካባቢ ጥሩ አይደለምና እግዚአብሔርን መከተል አልችልም እንላለን። ዳዊት ግን በሲኦልም አንተ አለህ (መዝ. 138/139:7-8) በማለት ለእግዚአብሔር ተናግሯል። እግዚአብሔርን ለመከተል ግድ ገዳም መግባት አያስፈልገውም። ለሚያምን ልብ ሁሉ ምቹ ነው። ዮናስ በዓሣ አንበሪ ሆኖ ውስጥ ይጸልይ ነበር፤ በዚህም ዳነ (ዮና. 2:2)። ኖሳ በማያምኑ መካከል የእምነት ሰው ነበረ፤ ሎጥም በኃጢአተኞች መካከል ጸድቅ ነበረ (ዕብ. 11:7፤ 2ጴጥ. 2:7)። ከአካባቢው በላይ የሰው ፈታኝ ጠላዋይነቱ ነው። ጌታችን ስለ ደቀ መዛሙርቱ፡- «ከክፉ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልለምንም» (ዮሐ. 17:15) ብሏል። እውነተኛው ምናኔ ከዓለም መውጣት ሳይሆን ኅላምን ከልብ ውስጥ ማስወጣት ነው። ምናኔ የልብ እንጂ የመልክአ ምድር አይደለም። ገዳሙም በዓለም ክልል በመንግሥት አስተዳደር ሥር ያለ እንጂ የተለየ አፈር አይደለም። ለዚህ ነው አባቶች፡- «ትልቁ ምናኔ በዓለም ሆኖ ዓለምን መመነን ነው» የሚሉት። ከክፋት ሳይወጡ ከዓለም ወጣን የሚሉትን የጌታችን

ጸሎት ያስፈልጋቸዋል፡- «ከከፋ እንድትጠብቃቸው እንጂ ከዓለም እንድታወጣቸው አልለምንም፡፡»

የበሽታ መድኃኒት የያዙ (ያውም ብዙ ጊዜ ፈውስ የሌለው) ሄደን ቢረዱን እንኳ ደስታችን ታላቅ ነው፡፡ የሞት መድኃኒት የሆነው ክርስቶስ ግን በደጃፋችን ቆሞ ሲያንኳኳ አለመከፈታችን ያሳዝናል፡፡ እርሱ ቤቱ ነው ብሎ ጥሶ አይገባም፡፡ አስፈቅዶ የሚያድን የነጻነት አምላክ ነውና ያስፈቅደናል፡፡ ልባችንን ለብዙ ነገር ስንከፍት የኖርን ብዙ ክፉ ገዢ የተጫወተብን ሳለን አክብሮ ለሚዝው ጌታ ዛሬም ዝግ መሆናችን ያሳዝናል፡፡ እንመለስ! ፀሐይ ዕድሜአችን ሳትጠልቅ ንስሐ እንግባ፡፡ ከሞት በኋላ ክፉም ሆነ ደግ የመሥራት ዕድል የለምና፡፡ ከሞት በኋላ ያለው የሥራችን ፍሬ ነው፡፡ ዋና ከተማዋን ወይም መናገሻ ከተማዋን የተቆጣጠረ ንጉሥ ዳሩ ቢሸፍትበት ቀስ እያለ ያስገብረዋል፡፡ ልባችን መናገሻ ከተማ! የአካል ክፍሎቻችን የአውራጃ ከተሞች ናቸው፡፡ በዋናው ከተማ በልባችን ላይ ክርስቶስን ካነገሥን ሌሎቹ የአካል ክፍሎቻችን በግድ ለንጉሡ ይገቡራሉ፡፡ ስለዚህ በልባችን ላይ ንጉሣችንን እንሹመው (መዝ. 2:6)፡፡ ባልቻልንበት ነገር አልቻልንም እንበላለን፡፡ የክርስትናችን መሥራች ክርስቶስ እርቃኑን መስቀሉ ክርስትና ግልጽነት መሆኑን ያስረዳናል፡፡ የትዕግሥቱ ምሥጢር ይህ ነው፡፡

ጸሎት

የማለዳው ድምቀት! የቀኑ ውበት! ብርሃን ክርስቶስ አመሰግንሃለሁ፡፡ እኔን ፍለጋ ከገነት ጫካ እስከ ከብቶች በረት! ከከብቶች በረት እስከ ግብፅ በረሃ! ከግብፅ በረሃ እስከ ገዳመ ቆሮንቶስ! ከገዳመ ቆሮንቶስ እስከ ባሕረ ዮርዳኖስ! ከባሕረ ዮርዳኖስ እስከ ሊቶስጥራ! ከሊቶስጥራ እስከ ቀራንዮ! ከቀራንዮ እስከ ተዘጋው ደጃፌ! ከልጅነት እስከ እውቀት! ከማገፀን እስከ ዛሬ የተንከራተትክ ፈላጊ ጌታዬ አሁን እጄን ሰጠሁ በፍቅርህ ማርከኝ፡፡ ዓለም ከምታከብረኝ በቤትህ ተጥዬ ልኑር፡፡ ያላንተ ወርቅ ከምደርብ ከመስቀልህ ሥር እርቃኔን ልቀመጥ፡፡ የንስሐን መንፈስ አድለኝ፡፡ ያላንተ እንደማይሆንልኝ፡፡ እንኳን መራራው ጣፋጩ እንደማይጥመኝ ታውቃለሁ፡፡ ወዳጅ ቢኖረኝ አንተ ሰጥተኸኝ፡፡ ገንዘብ ቢኖረኝ አንተ ባርከኸኝ ነው፡፡ ሁሉ ስላንተ ይወደዳሉ! አንተ ግን ስለራስህ ትወደዳለህ፡፡ አሁንም በፍቅርህ ስበህ ያንተ አድርገኝ፡፡ ለጋጢአት እቅመ-ቢስ ለጽድቅ ጠንካራ አድርገኝ፡፡ በሚለውጠው ፍቅርህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ አራት

ባሕርይ ነው

እግር የሌለው አንድ ሰው እጅግ ያማረ ለምለም መስክ አይቶ ቊጭ አለና፡- «አይ ይሄ መስክ በእግር ቢያቋርጡት እንዴት መልካም ነበር?» አለ፡፡ እግረኛው ደግሞ መጣና፡- «አይ ይሄ መስክ በፈረስ ቢያቋርጡት እንዴት መልካም ነበር?» አለ፡፡ ይህን ያዳመጠው አካለ ጎዶሎ፡- «አይ አንተ እግዚአብሔር ማን ነው? የሚያመሰግንህ» አለ ይባላል፡፡

ዛሬ እግዚአብሔር የተደነቀ ምስጋና እያገኘ ያለው ከጤነኞች ሳይሆን ከበሽተኞች ነው፡፡ ጤነኞች ሲያማርሩት የሚያልፋቸው በትዕግሥቱ ነው፡፡ በሕይወቴ ሁለት በሽተኛ የነበሩ እናቶችን አልረሳቸውም፡፡ አንደኛዋ እናት የአእምሮ በሽተኛ ናቸው፡፡ ሲያማቸው ቤታቸውንና የሚኖሩበትን ከተማ ለቀው የት እንደሚሄዱ ሳያውቁ ይባዝናሉ፡፡ ጤነኛ ሲሆኑ ደግሞ እንደ እርሳቸው መልካም ሰው የለም፡፡ ታዲያ ተሽሎአቸው አንድ ቀን ተገናኘንና «አንደምን አሉ? ጤናዎ ይህና ነው ወይ?» ስላቸው፡- «ሰማህ ልጄ አልጋ የሚችለው በሽታ ጸጋ ነው፡፡ የእኔን በሽታ አልጋ አይችለውም፡፡ ግን እስካሁን የጠበቀኝ ጌታ የተመሰገን ይሁን!» አሉኝ፡፡ ሌላኛዋ እናት ደግሞ መላ አካላቸው መንቀሳቀስ የማይችል ሆኖ በአልጋ ቀርተዋል፡፡ «ሰጤናዎ እንደምን አሉ?» ብላቸው፡- «እግዚአብሔር ይመስገን ለእኔ የሰጠውን ለማን ሰጥቶ! ሰው የሚሸሸው በሽታ አልሰጠኝም፡፡ ይኸው ቀርበህ ሳምከኝ፡፡ ምን ጎደለብኝ? አመሰግኑልኝ» አሉኝ፡፡

በእነዚህ እናቶች ቃል ዘወትር መነካት ብቻ ሳይሆን ራሴን እየመዘገኩ ቀላልነቴን አይበታለሁ፡፡ እነዚህ እናቶች እግዚአብሔር ከሰጣቸው መልካም ሳይሆን ክፉ ከሚባለው እንኳ መልካም እየፈለጉ የሚያመሰግኑ ናቸው፡፡ መልካሙንም እንዴት ይገልጹት ይሆን? አስተውለን ስናየው ከመከራም መከራ ይመረጣል፡፡ እኛ ግን ሙሉ ጤንነት ሰጥቶን ገንዘብ አጣሁ ብለን እናማርራለን፡፡ ጤንነት ገንዘብን ሊያመጣ ይችላል፡፡ ገንዘብ ግን ጤንነትን ማምጣት እንደማይችል አልተገነዘብንም፡፡ አንድ ሰው፡- «ሰዎች ገንዘብ ለማግኘት ያለ ዕረፍት ይሮጣሉ፡፡ በብዙ ድካም ውስጥ ገንዘብ ሲያገኙ ጤንነታቸውን ያጣሉ፡፡ በገንዘባቸው ግን ጤንነታቸውን መመለስ ይቸገራሉ» ብሏል፡፡ አዎ ገንዘብ ጤናን አይገዛም፡፡ ጤናን የሚያህል ሹመት

የለምና ሥልጣን አጣሁ ብለን ስናለቅስ መታመማችንን እንወቀው! አንድ ወንድሜ «አንደምን አለህ?» ብለው:- «ዕድሜን ያህል ጸጋ፣ ጤናን ያህል ሽማ ያለበለኝ ጌታ ይመስለኝ» ብሎኛል። እነዚህ እናቶችም የእግዚአብሔርን ሥራውን እየቆጠሩ ያመለኩታል። ለምስጋና ከሚረዱን ነገሮች አንዱ ሥራውን መቀጠር ነው። እግዚአብሔርን ስለዚህ ቀን አየር እንኳ ማመስገን ይገባል። የሚያጣጥሩ በሽተኞች አየር ተገጥሞላቸው ሲተነፍሱ አይተናል። ለአያንዳንዱ ትንፋሽ ይከፈላል። በነጻ የምንሰበውን አየር ግን አናመስግንበትም። ቢያንስ ዛሬ የአየር ወጪ የለብንም። ስናጣው ግን ሁሉም ነገር ዋጋ ያስከፍላል። ያውም ያለ ምቹት! ያውም ተመልሶ እንደ ጥንቱ ሳይሆን!

«ከዚህ የባለ ምን ይመጣል?» እንላለን። ብዙ ያላየ ሰው ንግግር ያበዛልና። አባቶች:- «ኢታንክር ዘንተ ዘይብእስ ሀሎ - የባለ አለና አታድንቅ» ይላሉ። ተጣብቀው የተወለዱ ሁለት ሰዎች ነበሩ ይባላል። እየተጓተቱ ሲኖሩ አንደኛው:- «ተመስገን ጌታዬ! ከዚህ የባለ አታምጣ» አያለ ያመለከገናል። ሁለተኛው ግን:- «ከዚህ የባለ ምን ይመጣል?» አያለ ያማርራል። ቆይቶ አመስጋኑ ሞተ። የሚያማርረው ግን የሞተውን አካል ተሽከሞ መዳከር ሲጀምር:- «ለካ ይባስ አያልቅም ተመስገን ጌታዬ!» አለ ይባላል። የአገራችን ገጣሚም:-

ተመስገን ይለዋል ሰው ባያሉው ታሞ!
ያማረሩት እንደሁ ይጨምራል ደሞ!

ያለው ለዚህ ነው። ያደረገልንን ሳይሆን አደረገብኝ የምንለውን መናገር እንወዳለን። ስላደረገልን ምስጋና ብንጀምር ግን ቀኑ ይመሽል። ከቅጥር ብዙ ነውና:-

«ውሳታው ብዙ የእግዚአብሔር፣
አመስጋኝማ ቢኖር!»

እንደ ተባለ።

ጤና ያላቸው ጤና ከሌላቸው እኩል ሲያማርሩ እግዚአብሔር ይታገሣቸዋል። ዛሬ ባለጠጎች የድሆችን ያህል ይማረራሉ። ይበሳጫሉ። ይህ እግዚአብሔርን ያሳዝነዋል። «ደሃ ምን አለበት?» ይላሉ። በድሆች ይቀናሉ። ድህነት ግን ገና በአሳባቸው ሲመጣ ሞትን ይመርጣሉ። ያ እካለ ጎደሉ:- «አይ አንተ እግዚአብሔር ማን ነው? የሚያመስግንህ?» ያለው እውነት ነው።

ይህን ጽሑፍ ስጽፍ መቆምና መቀመጥ እያቃተኝ ተንቆራጥጫለሁ። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ዓለምን ሳይሆን እኔን እንዴት እንደ ቻለኝ ሳስብ መደነቅ ሞልቶብኛል። ትዕግሥቱ ልምምድ ቢሆን በጠፋን ነበር። ትዕግሥቱ ባሕርይ ስለሆነ ግን ይኸው አለን። በዓለም ላይ ያለውን ኃጢአት በአካል ባንሠራው በአሳብ ያልሠራው ምን አለ? የሌላው መገለጡ የእኛ መሠወሩ ካልሆነ በቀር ንጹሕ ማን አለ?

እንደ እውነቱ ከሆነ ይቅርታ ሰጪ ተለማኝ፣ ይቅርታ ጠያቂ ያውም ድንጋይ ተሽከሞ ለማኝ ነበር መሆን የነበረበት። በእግዚአብሔር መንግሥት ግን የሚታየው በተቃራኒው ነው። በደለኛው የሰው ልጅ «የበዳይ እኩራፊ» ሆኖ ይለመናል። እግዚአብሔር ደግሞ ይለምናል። ሰው የጣለውን እግዚአብሔር ያነሣል። ዋጋ የለውም ለተባለው ዋጋ ይሆነዋል። ተስፋ የተቆረጠበትን ተስፋ ያለው ያደርገዋል። ይህን ሁሉ የሚያደርገው በትዕግሥቱ ነው። በሽተኛ ምግብ ለመበላት ይነጫነጫል፤ ብላ ያለውንም ሰው ይጣላል። አስታማሚውም እንደ ሕፃን ያባብላል። የበሽተኛው ምላሽ ግን ቀና አይደለም። የእኛ የመንፈስ በሽተኞች አስታማሚ የሆነው እግዚአብሔር ያባብላል። ሲገባን እንደምንለምነው አውቆ ዛሬ ይለምናል። እርሱ እንደ ሰው ቢሆን ኖሮ ምን ውስጥ እንገባ ነበር? እግዚአብሔር ግን እግዚአብሔር ነው። ትዕግሥቱም ሰፊ ነው።

በአንድ ወቅት የማስተምራቸው የነበሩ ወገኖቼ በአንዳንድ በመካከላቸው በነበሩ ጥቂት ሰዎች ክፉ ስሜት ማስተማር እንደማልችል ነገሩኝ። እኔም ሌሎች አገልግሎቶች ይዘውኝ ስለነበር ለጊዜው እዝኔ ተውኳቸው። ጌላ ግን ተጸጸቱ። እኔም መርሳቴን እንደ ይቅርታ ቆጥሬ ተውኳቸው። የረሳሁት ግን ቂሙን ሳይሆን ሀልውናቸውን ነበር። ይህ ደግሞ አደገኛ ነገር ነበር። ታዲያ በጉዳዩ አንድ አባት ገብተው ስለ ሁኔታው ጠየቁኝ። እኔም «እምቢ አሉ እኔም ትቻለሁ» አልኩኝ። እኚህ አባት ግን:- «ልጅህ ምግብ ቢያስጠላው ትተዋለህ ወይስ ሐኪም ቤት ትወስደዋለህ?» ካሉኝ በጌላ:- «ልጅህ ምግብ ቢያስጠላው ሐኪም ቤት ይዘኸው ትሄዳለህ እንጂ እምቢ ብሏል ብለህ አትተወውም። እነዚህም ልጆች ትምህርት ቢያስጠላቸው ሐኪሙ እግዚአብሔር ዘንድ በጸሎት ታቀርባቸዋለህ እንጂ እንዴት ዝም ብለህ ትተዋቸዋለህ?» አሉኝ። ክርስትና እስከዚህ መሆኑን አስተማሩኝ። እግዚአብሔርም ቃሉን ገሽሽ ስንል፣ ከጸጋው ስንርቅ የሚከተለን እንደ መንፈስ በሽተኛ ስለራራልን ነው።

የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ስናነሣ ሁለት ነገሮችን እናያለን፡- የመጀመሪያው፡- ትዕግሥት ባሕርይ መሆኑን ሲሆን ሁለተኛው ደግሞ ከኃይል ባሕርይ አንዱ ትዕግሥቱ መሆኑን ነው፡፡

ባሕርይ ነው

ባሕርይ የሚለውን ቃል ለሰው ጠባይ መግለጫ ስለምንጠቀምበት አመል የሚል ትርጉም ይሰጠናል፡፡ ባሕርይ ግን ለመለኮት የሚነገር ተለዋዋጭ ጠባይን ሳይሆን ቋሚ መግለጫን የሚያሳይ ነው፡፡ ባሕርይ መሠረት፣ የማይለወጥ መግለጫም ነው፡፡ ለምሳሌ፡- የድንጋይ ባሕርይ ጠጣር፣ የውኃ ባሕርይ ፈሳሽ ነው፡፡ ድንጋይ ያለ ጠጣርነቱ ድንጋይ የተባለበት፣ ያለ ጠጣርነቱም ድንጋይ ተብሎ የኖረበት ዘመን የለውም፡፡ የእግዚአብሔርንም ባሕርይ ስናነሣ ባሕርይ ከአካሉ ጋር በዘላለማዊነት የነበረና የሚኖር ነው፡፡ ባሕርይ ልምምድ ሳይሆን ባሕርይ የእግዚአብሔርነቱ መግለጫ ከመለኮታዊ አካላቱ ጋር እንደ ሰሙ አብሮ የኖረ፣ የሚኖርም ነው፡፡

እግዚአብሔር ዘላለማዊያን የሚሆኑ ባሕርያት አሉት፡፡ ከእነዚህ ባሕርያቱ አንዱ ትዕግሥቱ ነው፡፡ የእግዚአብሔር ትዕግሥት ከፍቅሩ ውስጥ የሚወጣ ነው፡፡ «ፍቅር ይታገላልና» (1ቆሮ. 13:4)፡፡

ዓለሙ በረሃ ነው፡፡ የሚታይ ለምለም፣ የሚሰማ በጎ ነገር የለውም፡፡ የመርዶ ዓለም፣ የትላንት ጉድ በዛሬ ጉድ የሚረሳበት ዓለም ነው፡፡ በረሃነቱ ያቃጥላል፡፡ ስለዚህ ያስመርፋል፡፡ ያስጠማል ስለዚህ ያቅበዘብዛል፡፡ ያስጨንቃል ስለዚህ ዕረፍት ይነሣል፡፡ ያባዝናል ስለዚህ መድረሻ ያሳጣል፡፡ እንደ በረሃ በሚያቃጥለው ዓለም ግን የሰው ልጅ የኑሮ ጥላ የእግዚአብሔር ፍቅር፣ ቸርነት፣ ምሕረት፣ ይቅርታና ትዕግሥት ናቸው፡፡ እነዚህ ባሕርያት የእርሱ መግለጫ ብቻ ሳይሆኑ የእኛም ጸጋ ናቸው፡፡ በጠራራ ፀሐይ ስንሄድ ሁላችንም የራሳችን ጥላ አለን፡፡ ነገር ግን ጥላ ፍለጋ እንደጣለን፡፡ ለምን በራሳችን ጥላ አናርፍም? ስንል የራስ ጥላ ስለማያሳርፍ ነው፡፡ እንዲሁም የራሳችን መልካምነት ሳይሆን የሚያሳርፈን የእግዚአብሔር መልካምነት ነው፡፡ ከመልካምነቱ አንዱ ትዕግሥቱ ነው፡፡

ስለ እግዚአብሔር ትዕግሥት ቅዱስ መጽሐፍ፡- «እግዚአብሔር፣ እግዚአብሔር መሐሪ፣ ሞገስ ያለው፣ ታጋሽም፣ ባለብዙ ቸርነትና እውነት፣ እስከ ሺህ ትውልድም ቸርነትን

የሚጠብቅ፣ አበሳንና መተላለፍን ኃጢአትንም ይቅር የሚል፣ በደለኛውንም ከቶ የማያነጻ፣ የአባቶችንም ኃጢአት በልጆች እስከ ሦስትና እስከ አራት ትውልድም በልጅ ልጆች የሚያመጣ አምላክ ነው፡፡ በማለት ይገልጻል (ዘፀ. 34:6-7)፡፡ ይህ ራሱ እግዚአብሔር ያወጀው አዋጅ ነው፡፡ ወደ ዘጠኝ የሚጠጉ የእግዚአብሔር ባሕርያት ተጠቅሰዋል፡፡ ባሕርያቱ፡-

1. መሐሪ (በደልን የሚተው)፤
2. ሞገስ ያለው (ተወዳጅ)፤
3. ታጋሽ (በፍጥረቱ ተስፋ የማይቆርጥ)፤
4. ባለብዙ ቸርነት (ሰጥቶ የማይልቅበት)፤
5. ባለብዙ እውነት (የሕይወት መምህር)፤
6. ቃል ኪዳን እክባሪ (ታማኝ)፤
7. ይቅር ባይ (የእንደገና አምላክ)፤
8. በደለኛውን ንጹሕ ነህ የማይል (የቅን ፈራጅ)፤
9. እስከ ሦስትና እስከ አራት ትውልድ የሚቀጣ (መፃቱ የራቀ! ምሕረቱ የበዛ! ምክንያቱም በረከቱ እስከ ሺህ ትውልድ ነውና) በመባል ተጠቅሰዋል፡፡

ባሕርያቱ ከንስሐ ለሚዘገዩ ታጋሽነት፣ ለሚመለሱ ምሕረት፣ ለሚያምፁ ቅጣትን እንደሚሰጥ ያመለክታሉ፡፡ ዳግመኛም ነቢዩ ዳዊት፡- «አቤቱ፣ አንተ ግን መሐሪና ርኅሩኅ አምላክ ነህ፤ መፃትህ የራቀ ምሕረትህም እውነትህም የበዛ!» በማለት ያወድሰዋል (መዝ. 85(86):15)፡፡ እግዚአብሔር ባለጠጋ የተባለው በመፃቱ ሳይሆን በምሕረቱ ነው፡፡ በነቢዩ በናሆምም፡- «እግዚአብሔር ትዕግሥተኛ፣ ኃይሉም ታላቅ ነው፣ በደለኛውንም ንጹሕ ነህ አይልም፤ እግዚአብሔር በወጀብና በዐውሎ ነፋስ ውስጥ መንገድ አለው፣ ደመናም የእግሩ ትቢያ ነው» (ናሆም. 1:3) ተብሎሰታል፡፡ ብዙ ኃያላን ይቸግራቸው የነበረው ትዕግሥት ነው፡፡ ከመጣል በላይ መታገሥ ኃይል ይጠይቃል፡፡ ብዙዎችን የገዙ ኃያላን በትዕግሥት ማጣት ግን ራሳቸውን መግዛት እንዳቃቃቸው በታሪክ መስተዋት ይታያል፡፡ የእግዚአብሔር ትዕግሥቱ ግን ከኃይሉ ውስጥ ይመደባል፡፡ እውነተኛ ታላቅነትም ትዕግሥት በመሆኑ በትዕግሥቱ ታላቅነቱ ሲተረክ ይኖራል፡፡ ነገሥታት ሁሉ በጦርነት ቀጠና ውስጥ ለቱሪስቶች ዋስትና መስጠት አይችሉም፡፡ እግዚአብሔር ግን «በወጀብና በዐውሎ ነፋስ ውስጥ መንገድ አለው» እኛንም ለመርዳት ሲመጣ የእግር ፈለግን አይከተልም፡፡ ባሕር ተራምዶ ደመናን ጠቅሶ ይመጣል፡፡ ለእርሱ ሁሉ መንገዱ ነው፡፡ «ደመናም የእግሩ ትቢያ ነው» (ናሆም. 1:3)፡፡

በትዕግሥቱ ውስጥ ያለው ምስጢር አለመቻል፤ እያረፈ መቀመጥ፤ ቸልተኝነት ወይም ስንፍና አይደለም። በትዕግሥቱ ውስጥ ያለው ምስጢር ደካሞችን ይነሣሉ ብሎ ተስፋ ማድረግ፤ እንዲለውጡም ጊዜ መስጠት ነው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት የመኖራችን ምስጢር፤ የማይጠቅመው ሰው ለጥቅም የሚሠራበት ሰፊ ዕድል ነው። ሁሉን በጊዜው ውብ አድርጎ የሚሠራበት ዕቅዱ ነው። ሰነፍ ሰው ግን እግዚአብሔር ሲታገሠው ኃጢአቱን ያጸደቀለት ይመስለዋል። ሲራክ፡- «እግዚአብሔር ብዙ ዘመን ይታገሣልና ኃጢአት ሠርቼ ፍጻሜ አልተቀበልሁም አትበል። ስለ ኃጢአትህ ንስሐ መግባትን አትፍራ የእግዚአብሔር ቸርነቱ ብዙ ነው አያልክ በኃጢአት ላይ ኃጢአት አትሥራ» ብሏል።

ልመናው ስለዘገየበት በእምነት የሃለው ምእመንም እግዚአብሔር ረስቶኛል በማለት ቅያሜውን ይገልጻል። አንድ አባት፡- «እግዚአብሔር የዘመናት ርዝማኔ ጸሎታችንን አያስረሳውም። አዳምና ሔዋንን ከ5500 ዘመን በኋላ አስታወሰ። መፃፉን ከ38 ዓመት በኋላ አስታወሰው። ስለዚህ እኛም እግዚአብሔር ረስቶናል፤ ጸሎታችንን አይሰማም አንበል። በተስፋ እንጠብቅ» ብለዋል። የትዕግሥትን ምስጢር ዘንግቶ በዚህ ዓለም ላይ በኃይሉ ለመኖር የሚያስበው ወገንም ሲደክመው መታገሥ ይጀምራል። አንድ ደራሲ፡- «ታላላቅ ተግባራት የሚከናወኑት በጉልበት ሳይሆን በትዕግሥት ብቻ ነው» ብሏል።

የኃይሉ ባሕርይ

እግዚአብሔር ባለጸጋ የተባለው በምሕረቱ እንጂ በመዓቱ አይደለም ብለናል። ይልቁንም በአዲስ ኪዳን ዘመን ሊታወቅበት የፈለገው ባሕርይ ፍቅር ነው። ዘመኑም ዓመተ ምሕረት የተባለው በክርስቶስ በኩል ከገለጠው ትልቅ ፍቅር የተነሣ ጸጋ ስለበዛልን ነው (ሉቃ. 4:17-19)። የእግዚአብሔር ባሕርይ፡- የኃይል ባሕርይ፤ የጥበብና የጽድቅ ባሕርይ፤ በመባል በሦስት ይከፈላሉ። የኃይል ባሕርይ የሚባሉት፡- ፍቅር፤ መንፈስነት፤ ሁሉን ቻይነት ... ናቸው። በፍቅር ባሕርይ ውስጥ፡- ራሱ ፍቅር፤ ይቅርታ፤ ቸርነት፤ ምሕረት፤ ትዕግሥት ይዘረዘራሉ። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ከፍቅር ይመነጫል። የእግዚአብሔር ትዕግሥት የኃይሉ መገለጫ ነው። ትልቁ ኃይል ማጥፋት ሳይሆን መቻል ነው።

አካል ያላቸው እያማረፉ አካል ጎደሎዎች ሲያመለከቱ፤ ድሆች እየዘመሩ ባለጠጎች ሲያዝኑ የእግዚአብሔር ትዕግሥት

ወይም መቻል ሰፊ እንደሆነ ይገባናል። በሽምግልና ዕድሜያቸው ንስሐ ለመግባት አምፀው የሚኖሩትን ሰዎች ስናይ ይህን ሁሉ ዘመን ለሰጣቸው ለእግዚአብሔር ይሉኝታ እንኳ የሌላቸው መሆናቸውን ስናይ ከእነርሱ ዓመጽ በላይ የእርሱ ትዕግሥት ይደንቃል። በደዌ ጻፍ በአልጋ ቊራኝ የተያዙ ሰዎች ለንስሐ ሲጋበዙ ያመነታሉ። የማመንታታቸው ምስጢር ከበሽታቸው ቢድኑ ዳግም ኃጢአት መሥራት የማይችሉ መሆናቸውን ማሳባቸው ነው። ገና ተነሥተውም የሚያስቡት ለመበደል መሆኑን ስናይ ጌታ ከምድረ ገጽ የሰውን ልጅ አለማጥፋቱ ትዕግሥቱ ይደንቃል። እኛም ቢኖረን ይህን አደርጋለሁ እያልን የከፋትና የግፍ ዝርዝር እንናገራለን። ገና ባልኖርንበት ነገ በሚባለው ቀንና በሌለን ነገር በምኞት እንበድላለን። በእውነት እግዚአብሔር ታግሦናል።

የእግዚአብሔር የመታገሡ ምስጢር ገብቶናል? መታገሡስ ለሕይወታችን ያለው ጥቅም ምንድነው? በእውነት እግዚአብሔርን ስለ ትዕግሥቱ ልናመለከት ይገባናል። የምናመለከት በገባን ነገር ላይ ነውና ስለ እግዚአብሔር ትዕግሥት መማር ያስፈለገን ለዚህ ነው። የእግዚአብሔር ትዕግሥት ለኑሮአችንና ለሕይወታችን ዋስትና የሆነው እንዴት ነው? እግዚአብሔር ይታገሣል ስንል በመጀመሪያ ይችላል ማለት ነው። ዳግመኛም ይጠብቀናል፤ ቀጥሎም አይቸኩልም በመጨረሻም በጊዜው ይሠራል ማለት ነው። ቀጣዮቹ ምዕራፎች እነዚህን ይዘረዝራሉ። የተፈጠርነው ባሕርይቱን እንድንካፈልና ለዓለም እንድናንጸባርቅ ነውና እኛም መሆን የሚገባንን በሰፊው እንማራለን። የእግዚአብሔር ትዕግሥቱ አድራጊቱ ሳይሆን ባሕርይ ነው። እኛም እንድናደርግ ሳይሆን እንድንሆን መንፈስ ቅዱስ ይረዳናልና ወደ መሆን እንድንመጣ መሻት አለብን።

እናስተውል

ለውዬው እግዚአብሔር የኤርትራን ባሕር ክፍሉ ሕዝቡን እንዳሻገረና ፈርዖንንና ሠራዊቱን በኤርትራ ባሕር እንዳሰጠሙ ሲለማ በመደነቅ ታላቅ ምስጋና ጀመረ። እየዘለለ ሲያመለከት፤ በሚቀጣጠል እልልታ ለእግዚአብሔር ሲቀኝ የሰሙት እምነት የለሽች «የምታመለከትኝና የምትዘለው ዝም ብለህ ነው፤ የኤርትራ ባሕር የሚባለው በዚያን ጊዜ የቦይ ውሃ የሚያህል ነበር። ስለዚህ ዝም ብለህ አትዝለል» አሉት። እርሱ ግን ይህን ሲለማ ከፊት ይልቅ ምስጋና ጀመረ። እነዚያም ከሃድያን «የነገርጌህ አልገባህም ወይ?» አሉት። እርሱም «ገብቶኛል» አላቸው። ታዲያ ለምን ዝም

አትልም? ሲሉት በደስታ እየዘለለ:- «በቦይ ውሃ ፈርዖንንና ሠራዊቱን ማስጠሙ ገርሞኝ ነው» አላቸው ይባላል። አመስጋኝ ምስጋናው አይቋረጥም። የሚሰማው ሰውን ሳይሆን መንፈስ ቅዱስን፤ የሚታየው የምድሩ ሳይሆን የሰማይ ነውና።

ምስጋና ስለፈለግን የምናደርገው ቀላል ነገር ሳይሆን ምስጋና ትግል አለው። እንዳናመሰግን ጠላት እግዚአብሔርን እንደማይችል፤ ራሱን እንደ ኃይለኛ አድርጎ ያሳየናል። ታመሃል፤ ተቸግረሃል፤ ሩጎሩጎ ከሚባለው ጌታ ይህን እንዴት ትቀበላለህ? ይለናል። አንድ መንፈሳዊ አባት:- «ጠላቱ እግዚአብሔር ይህን ይህን ከለከለህ እያለ በቸግሮቼ ዝርዝር በአካል የመዋጋት ያህል ተዋጋኝ። እኔም ይህን ይህን እግዚአብሔር ከልክሎኛልን? ብዬ ዳግም ጠየቅሁት አዎ ብሎ መለሰልኝ። እንግዲያው እርሱ ከከለከለኝ አንተ አዝነህ ለምን አትሰጠኝም? ስለው በነነ። ሰይጣን አዝኖ መስጠት አያውቅም እግዚአብሔር ከለከለህ ብሎ ማማት ግን ያውቃል» በማለት ተናግረዋል።

ምስጋና እግዚአብሔር ውለታ ሲውልልን ብቻ ሳይሆን ምስጋና የእግዚአብሔር ስለሆነ ልናመሰግን ይገባናል። ስላልሆኑ ነገሮች አብዝተን ማመስገን ይገባናል። በምስጋና ድል አለ። በምስጋና የተዘጋው ደጅ ይከፈታል። በምስጋና ደስታና ኃይል ይበዛልናል። ይልቁንም እግዚአብሔርን ስለ ትዕግሥቱ ልናመሰግነው ይገባናል።

ጸሎት

ጌታ ሆይ፤ በተራራ ሳመሰግንህ፤ በሽለቆ ሳማርርህ የምኖረውን ልጅህን እጅግ ስለታገሥከኝ አመሰግንሃለሁ። ዘወትር አንተ ሰእኔ መልካም ነህ። እኔ ግን በክፉ ሥራዬ ዳግም የምቸክርህ፤ ዳግም የምሰቅልህ ሆኛለሁና ከደፈረሰው ማንነቴ አንተ አድነኝ። ሰዎች የእኔን ኑሮ እያዩ አንተን ይነቅፋሉ። እኔ ባንተ እሰካለሁ እንጂ አንተ በእኔ መቼ ትሰካለህ? ቢሆንም ጌታ ሆይ ለኑሮዬ ሰላም ጽድቅህ ይሸለኛልና ሕይወቴን ሰውጥ። ከአፌ ምሬትን ቆርጠህ ምስጋናን ጨምር። ውለታህን እንድቆጥር እባክህ እርዳኝ። ብዙዎችን ወስደህ እኔን ግን እስከ ዛሬ ያቆምከኝ ትዕግሥትህን አስፍተህልኝ ነውና ስምህ ይባረክ። ከተድላህም ፈሳሽ አጠጣኝ። ህልውናህ ዘወትር ይሰማኝ። ከፍታን ዝቅታ፤ ዝቅታን ከፍታ ማድረግ በሚቻለው ሥልጣንህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ አምስት

ይችለናል

በንጉሥ ሣህለ ሥላሴ ዘመን በሸዋ የተፈጸመ አንድ ታሪክ አለ። አንድ ባለጠጋ ወሰንተኛው ከሚሆን ደሃ ጎረቤቱ ጋር በመሬት ይጣሉና በጨለማ አድብቶ ይገድለዋል። ያ ደሃ ሟች ግን ማን እንደ ገደለው ሳይታወቅ ዘመናት አለፉ። ቤተሰቡም ባለቤቱ እግዚአብሔር ይመራመረው ብለው ለእግዚአብሔር ሰጥተው መኖር ጀመሩ። ያ ገዳይ ባለጸጋም ሲኖር ሲኖር ይታመማል። በጠና ታሞ ከወተት በቀር እህል ውሃ አይቀምስም ነበር። ሕመሙም እየጠና ሲሄድ የንስሐ አባቱን ይጠራና ይናዘዛል። «ያንን ደሃ ጎረቤቴን በጨለማ አድብቼ የገደልኩ እኔ ነኝ። እርሱ ዐረፈ እኔ ግን የማይድን የጎሲና ሕመም ገጠመኝ። አባቴ ይናዘኝ» ብሎ ለቄሱ ይናገራል። በመቀጠልም «ስሞት ወተት የሚያጠጡኝ እነዚህ ሁለት ላሞች የእርሶ ናቸው» ብሎ ቃል ይሰጣቸዋል። እርሳቸውም ላሞቹ በቃል ስለተሰጧቸው በጣም ደስ አላቸው።

ሰውዬው ግን ከንስሐው በኋላ ከበሽታው እያገገመ፤ አልጋውን እየለቀቀ፤ ጉልበቱ እየታደሰ፤ ከሥራ ላይ እየዋለ መጣ። ቄሱም ላሞቹን መቼ ይሰጠኛል? እያሉ ሁልጊዜ ስለ ላሞቹ ቢያስቡ ነገሩ እየተረሳ መጣ። ባለመሞቱ ተናደው ይህን ሰው ማጋለጥ ሊለብኝ ብለው ተነሡ። ለሟች ቤተሰብም ሄደው። «ወንድማችሁን የገደለባችሁን ሰው አግኝቼዋለሁ እንዲሁ ለምን ይቀራል? ተፋረዱ» ይላሉ። ቤተሰቡም፡- «የገደለውን በምን እናውቃለን? ማንን ብለን እንፋረዳለን?» ይሏቸዋል። ቄሱም፡- «የገደለው አገሌ ነው። እኔ ምስክር እሆናለሁ፤ በእኔ ይሁንባችሁ ክስሱ» ይላሉ። «ብምን አወቁ?» ቢሏቸው፡- «እንዴትና መቼ እንደ ገደለው ለእኔ ተናዘልኛል» ይላሉ። እነዚያም የሟች ቤተሰቦች እንደ አዲስ አዝነው አልቅሰው፤ ደሙ አይቅር ብለው ክስ ጀመሩ። ተከሳሽም ቀረበ። ቄሱም መስከሩ። በዚህ ጊዜ ዳኞች በተከሳሽ ላይ የሞት ፍርድ ፈረዱበት።

የሞት ፍርደኛው ግን «ይግባኝ» ጠይቆ ከንጉሥ ሣህለ ሥላሴ ዘንድ ይቀርባል። ንጉሡም መዝገቡን ሲመረምሩ መስካሪው ቄስ ሆኖ አገኙት። ቄሱ ደግሞ በዓይኑ እንዳየ አይገልጽም። ንጉሡም ሁሉንም አስቀርበው ቄሱን ጠየቁ፡- «እንዲህ ልትመስክር የቻልከው እንዴት ነው?» አሉት። ቄሱም፡- «የሠራውን ኃጢአት

በሙሉ ለእኔ ተናዘልኛል» አላቸው። ንጉሡም፡- አምኖ የነገረውን ምሥጢሩን ያውም እንዲፈረድበት በሽንጎ በማውጣቱ በቂሱ አዝነው፡- «መሬት አፍ አውጥታ መናገር ጀመረች? ቂስ እንዴት የተነገረውን ምሥጢር ይናገራል?» በማለት ከተናገሩ በኋላ ወደ ሟች ቤተሰቦች ዘረው፡- «እናንተ ረስታችሁ በእግዚአብሔር ተጽናንታችሁ ኑሮአችሁን መኖር ጀምራችሁ ነበር። ትኩስ ሀዘን ውስጥ የከተታችሁ ይህ ቂስ ነው። ስለዚህ የወንድማችሁ ገዳይ እርሱ ነውና ገዳዩ በመፀዑ በነጻ ይለቀቃል። ለእርሱ የተፈረደው የሞት ፍርድ ግን በቂሱ ላይ ይጻፋል» ብለው ቂሱን በሞት ቀጡ።

ቀላል ሰው የሰማውን እስኪናገር ምጥ ይይዘዋል። የእግዚአብሔር ሰው ግን የእግዚአብሔርን ባሕርይ ስለሚካፈል ያየውን ክፉ የማያሳይ፣ የሰማውን ክፉ የማያሰማ፣ መልካሙን እንጂ ክፉውን የማያውቅ፣ የበደለውን ወንድሙን በር ዘግቶ የሚወቅስ፣ ጥቅሙን ሳይሆን ፍቅርን የሚያስብ፣ ጭካኔን ድል ነሥቶ ርኅራኄን ገንዘብ ያደረገ ነው። ይህን መስፈርት የሚያሟላ የእግዚአብሔር ሰው ያለ ባይመስለን እንኳ እግዚአብሔር ግን አለ። ዛሬ ለከፋት የጨከኑ ሰዎች እንዳሉ ሁሉ ለበጎ ነገርም የጨከኑ የእግዚአብሔር ሰዎች አሉ። ምናልባት በአደባባይ ሳይሆን በእልፍኝ፣ በገዳም ሳይሆን በከተማ ሰላሉ እነዚህን ሰዎች ማየት እንችገር ይሆናል። የእግዚአብሔር አሳብ ግን መልካም ሰዎችን እንድንፈልግ ብቻ ሳይሆን መልካም ሰው እንድንሆንም ነው።

ንጉሡ ነገርን አየሽፈኑ፤ ነገርን መሸፈን የሚገባቸው ቂሱ ግን ሲያጋልጡ እናያለን። ሰዎች በሰብእና የሚያደርጉትን እኛ በመንፈሳዊነት ማድረግ ካልቻልን ቆም ብለን ራሳችንን መመርመር ያስፈልገናል። እግዚአብሔር ግን የሰማውን የማያሰማብን፣ የነገርነውን ምሥጢር የማይዘራብን እውነተኛ አባት ነው። ዛሬ የሰው ነውር ዜና ተብሎ ብዙ ሺህ ብር ከሚሸጥበት ዘመን ላይ ደርሰናል። የሚደብቅልን ሰው የምንደብቅለትም ወዳጅ የሌለበት የመካሰስ ዘመን ላይ ነን። ፍርድ ቤቶችን ያጣበበው የአብያተ ክርስቲያናት ክስ ነው። በዓለም የሌለ ነውር በእነርሱ መታየቱ በክርስትናው ውስጥ አውሬ እንደ ገባ ምልክት ነው። በፕሮቴስታንቱ አብያተ ክርስቲያናትም የመገለጥ ጸጋ አለን የሚሉ ሰዎች በአደባባይ ቆመው፡- «እንዲህ ያለ ኃጢአት ሠርታችሁ የመጣችሁ ተነሡ» እያሉ የመገለጥ ሳይሆን የማጋለጥ ሥራ ይሠራሉ። በአደባባይ በመገለጥ ስም የሚነገረው አስከፊ ነው ምንም የማያውቁ ሕጻናትና የዋሃንን ኃጢአት የሚያለማምድ፣ ልምዱ ያላቸውን ደግሞ ሰካ ብቻዬን አይደለሁም ብለው የሚደፍሩበት መሆኑን እነዚህ ነቢያት ነን ባዮች አላስተዋሉትም። ክፉ ነገር በተወራ ቍጥር

መቀነስ ብቻ ሳይሆን እንደሚበዛ የተረዱ አይመስሉም። በሰው ኃጢአት ቀሳውስት ከባላጋራ ጋር ይወዳጃሉ፤ ፕሮቴስታንቱ ደግሞ ነቢያት ነን ይላሉ። እግዚአብሔር ግን ሁላችንን ሽፍኖናል።

ጠቢቡ ሰሎሞን፡- «የእግዚአብሔር ክብር ነገርን መሰወር ነው፤ የነገሥታት ክብር ግን ነገርን መመርመር ነው» (ምሳ. 25:2) ያለውን ስናስብ ልብ ይነካል። ነገሥታት ዳኞችም ናቸው። አዋቂነታቸው የሚለካው ወንጀልንና የወንጀለኛን አካሄድ አውቀው ብይን መስጠት ሲችሉ ነው። ጠቢቡ ሰሎሞን እስከ ዛሬ ድረስ የሚወደስበት ጥበቡ ነገርን መርምሮ ፍርድ መስጠት መቻሉ ነው (ነገሥ. 3:16-28)። ነገሥታት ነገርን በመግለጥ ይከብራሉ። እግዚአብሔር ግን ነገርን በመሰወር ይከብራል። ኖኅ ስክሮ በተራቆተ ጊዜ ካም የተባለው ልጁ ወጥቶ አወራ፤ ወንድሞቹ ግን ፊታቸውን ወደ ኋላ አዙረው አባታቸውን ሸፈኑ። በዚህ ምክንያት እነርሱ ሲባረኩ የአባቱን ሐፍረት መሳቂያ ያደረገው ካም ግን ተረግሟል (ዘፍ. 9:20-27)። የምንባረከው በመሸፋፈን እንጂ በመገላለጥ አይደለም። ቅዱስ መጽሐፍ፡- «ፍቅር የኃጢአትን ብዛት ይሸፍናልና ከሁሉ በፊት እርስ በርሳችሁ አጥብቃችሁ ተዋደዱ» (1ኢጥ. 4:8፣ ምሳ. 10:12፣ ያዕ. 5:20) ይላል። አንድ ሰው ይህን ሲተረጉም፡- «ፍቅር የኃጢአትን ብዛት ይሸፍናል ማለት ቆሻሻ ጠርጎ እምንጣፋ ሥር ይደብቃል ማለት ሳይሆን ያጸዳል ማለት ነው» ብሏል። የወዳጆችንን ሐፍረት ከሌሎች እየሰወርን ለመለወጡ ግን ተግተን መምከር አለብን። ከላይ የተጠቀሰው የቂሱ ታሪክ የዘማሪውን ምስጋና ያስታውሰናል፡-

«አይተህ እንዳላየ ታልፈዋለህ ሁሉን፤
መዓቱም ምሕረቱም ሁሉም ያንተ ሲሆን፤

እኛ ያየነውንም ያላየነውንም አናውራለን። እግዚአብሔር ግን ከመነሻ እስከ ፍጻሜ ያለውን ታሪክ እያወቀ ዝም ይላል። አንዳንዴም ሰውዬው ንስሐ የገባበትን በደል ሳይቀር አናውራለን። ሰይጣን እንኳ በደልን በመመዝገብ ትጋቱ ንስሐ የተገባበትን ኃጢአት ሲጽፍ አይውልም። እኛ ግን እንዲህ ስናደርግ ከሰይጣን መባሳችንን እንረዳም። እኛ ምሕረት መስጠት፣ መዓት ማውረድ አንችልም። ሁላችንም በታላቅ ችሎት ፊት አንድ ቀን እንቆማለን። እግዚአብሔር ግን መዓቱም ምሕረቱም በእጁ ሆኖ ይታገሠናል። ዛሬ አብረን እየበላንና እየጠጣን የወዳጆችንን ወንጀል ለአንድ ቀን አናጠራቅማለን። ይልቁንም ሥልጣን ያላቸውን ሰዎች ለማዋረድ ስንት ፋይል ከፍተኛ እንሰበስባለን። አላወቅነውም እንጂ የወንድማችን ውርደት የእኛ ውርደት ነው። እግዚአብሔር ለሁሉም

እንደ ሥራው ይሰጠዋል። እርሱ ሲፈርድ የእኛን ሰነድና ምስክርነት አይፈልግም። የሁሉንም ጥፋት ከየግንባሩ ላይ ያነበዋል። በክርስቶስ ፊት ስንቆም የራሳችን እንጂ የሌሎች በደል አይታየንም።

እግዚአብሔር ቢቀጣን ምክንያታዊ ነው። ኃጢአተኞች ነንና። ነገር ግን የመዳን ምክንያት እንዲሆንን ምሕረቱንና የልጁን ደም አቀምልናል። ሁላችንም «የአንድ ቀን ሥልጣን ቢኖረኝ» እንላለን። በአንድ ቀን ሥልጣናችን ያንን ሁሉ ክፉ አሳባችንን ከፈጸምን በዘላለም ሥልጣኑ እኛን የሚያኖረን ጌታ ትዕዛዞቹ እንዴት ሰፊ ነው! እግዚአብሔር በሕጉ ሳይሆን በጸጋው ስለሚያስተዳድረን ይኸው «አለን» ለማለት በቅተናል።

እግዚአብሔር ያየብንን ቢያሳይብን፤ የሰማብንን ቢያሰማብን ኖሮ እንደ ሰው እንኳ የማንቆጠር! አንድ ቀንም ለማደር የማይፈቀድልን ሰዎች በሆንን ነበር። የጎሊናችንን ቀልፍ በራሱና በእኛ እጅ ስላደረገው እንኳ ልናመሰግነው ይገባናል። የምናስበው ሁሉ ቢገለጥ ከማን ጋር እንኖር ነበር? የሚያስቡትን በቀጥታ የሚናገሩ መያዝና መቆጣጠር የማይችሉ በሽተኞች በዓለም ላይ በጥቂቱ አሉ። እነዚህ ሰዎች ያሰቡትን መቆጣጠር ስለማይችሉ ወዲያው ይናገሩታል። ሕመማቸው አሳዛኝ እንደሆነ ያያቸው ያውቀዋል። በዚህ ሕመም ምክንያት ሰው በቀላሉ ስለማይረዳቸው ጠብ ያተርፋሉ። እነርሱን ስናይ የምናስበውን በሽፈነና፤ ሽፍኖም በገሰጸን ጌታ ፍቅር እንማረካለን።

እግዚአብሔር ብቻ ይችላል። የእኛ ነገር የማይገርመው እርሱን ብቻ ነው። በቅዱሳኖችን «የሰውን ድካሙን አንተ ታውቀዋለህ» እንደ ተባለለት። ለእርሱ የነገርነውን ምሥጢር ሌላ ጋ አናገኝበትም። ራቁትነታችንን በንጹሕ ሽማው (በልጁ ጽድቅ) ሰውሮታል። ከመቃብር ይልቅ ከባቴ አበሳ ሆናልናል። ሰውን ልብሱ፤ ቤቱ፤ ትዳሩ፤ ንስሐ አባቴ ገመናውን ይሸፍኑለት ይሆናል። ልብስም፤ ትዳርም፤ ንስሐ አባትም የማይዙት በደል አለ። ከእነዚህ በላይ የሚሸፍነው ግን የሳይ ጌታ እግዚአብሔር ነው። ሰዎች የምንናገረውን በማዳመጥ ይወዱናል። የምናስበውን ግን አያውቁም። ቢያውቁ ሊጠሉን ይችላሉ። አውቆ የሚወደን ግን እግዚአብሔር ብቻ ነው። የቀደሙት አባቶች እንደሚሉት «እርሱ ልብ ያመላለሰውን፤ ኩላሊት ያጤሰውን ያውቃል።» ይህ አምላክ አንድ ዓለማችን፤ አንድ ዓይኖችን፤ አንድ ተስፋችን ነውና ተጠንቅቀን ልንይዘው ይገባል። ከሰው የታጣ በእርሱ ይሞላል። ከእርሱ የጎደለ ግን በማን ይሞላል? ሰው ቢሸሸን እግዚአብሔር ዘመድ ይሆናል! እግዚአብሔር ቢርቀን ግን ማን ይቀርበናል?

ስለ ጌታችን ደገኛ ክህነት የዕብራውያን ፀሐፊ ሲናገር፡- «እንግዲህ በሰማያት ያለፈ ትልቅ ሊቀ ካህናት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ሰላለን፤ ጸንተን ሃይማኖታችንን እንጠብቅ። ከኃጢአት በቀር በነገር ሁሉ እንደ እኛ የተፈተነ ነው እንጂ በድካማችን ሊራራልን የማይችል ሊቀ ካህናት የለንም» (ዕብ. 4:14-15) ይላል። ያ የብሉይ ኪዳን ካህን በምድራዊቷ መቅደስ በታላቁ መጋረጃ በዓመት አንድ ጊዜ የይቅርታ ደም ይዞ ያልፋል። ነገር ግን ክህነቱ እርቅ፤ መሥዋዕቱም ደኅንነት ማምጣት አልተቻለውም። ካህናት ነን ብለው በሚሰለፉት መካከል ትልቅ ሊቀ ካህን የሆነው ኢየሱስ የእግዚአብሔር ልጅ የገዛ ደሙን ይዞ ያለፈው በሰማያዊቷ መቅደስ ነው። የብሉይ ኪዳን ካህናት አገልግሎታቸው በድካም ወይም በሞት ያበቃል። ትልቁ ካህናችን ክርስቶስ ግን ሕያው ነውና እርሱን ብቻ እያየን ሃይማኖታችንን መጠበቅ ይገባናል። እርሱ ሰው ሆኖ የሰውን ድካም ያውቀዋል። ስለዚህ ይቅርታን ስንለምነው ይራራልናል እንጂ አይጨክንብንም። የብዙዎች ሽሽት እግዚአብሔር እኔን ይቅር አይልም የሚል ፍርሃት ነው። እርሱ ግን ስለ ደካሞች ሞቷል። ሁሉም ሰው ሲነገረው በትዕግሥት የሚሰማው እርሱን የማይነካውን በደል ነው። በቀጥታ እርሱን የሚነካውን በደል ተቋቁሞ የሚሰማ ግን ማንም የለም። እግዚአብሔር ግን ይሰማናል። ይምረናል። ያለ ቅድመ ሁኔታም ይቀበላል። አዎ እግዚአብሔር ይታገሃል ስንል ይችላል ማለታችን ነው።

ሰዎች ፍቅራችንን ቢችሉት በደላችንን ግን መቻል አይሆንላቸውም። መስጠታችንን ቢወዱትም ሁልጊዜ ተቀባይ መሆናችንን ግን አይፈልጉትም። እግዚአብሔር በኃጢአታችንና በፍላጎታችን ይችላል። እርሱ እንዳየን ሰዎች ቢያዩን፤ እርሱ እንደ ሰማን ሰዎች ቢሰሙን እንደ እኛ ክፉ ፍጥረት ባልኖረ ነበር። ኃጢአታችንን በየግንባራችን ላይ ቢጽፈው ኖሮ አንዱ በአንዱ ፊት ለመቆም ድፍረት ባላገኘ ነበር። እርሱ ግን በደላችንን ከድኖታል። የሕሊናችንን ቀልፍ በራሱና በእኛ እጅ ስላደረገው ምስጉን ነው። ሕሊናችን ቢታይ ሰዎች እንደ ሰው የማይቆጥሩንና ከዓለም ላይ በፍርድ የሚያስወግዱን ነበርን። እርሱ ግን ይወደናል። ነቢዩ፡- «እንደ ኃጢአታችን አላደረገብንም እንደ በደላችንም አልከፈለንም» (መዝ. 102:10) እንዳለ።

ከእርሱ ጋር ያለነው በአንድ ዕድል ቢሆን ኖሮ ሰው ለመሆን ባልበቃ ነበር። «ከሱሌ ጥፋት፤ ከጌታ ምሕረት አይታጣም» እንዲሉ እኛ ከመበደል እግዚአብሔር ይቅር ከማለት ያረፍንበት ዘመን የለም። እግዚአብሔር ለመጨረሻ ጊዜ ነው የምቀበላችሁ

ቢለን ምን እንደሆነ ነበር? እርሱ ከእንግዲህ ወዲህ በቃኝ ቢለንህ ማን ይሸከመናል?

የማይለወጥ ፍቅር፤
የማይናወጥ ባሕርይ፤
የማያልቅ ቸርነቱ፤
የማይሰለጥ ምሕረቱ፤
የማይወሰን ይቅርታው፤
የማይጠብ ትዕግሥቱ የተባረከ ይሁን!

እናስተውል

የዘንጀሮ መንጋ ተሰባስቦ አንዱ የአንዱን ቂጥ እያየ ይስቃል። ጦጢት በዛፍ ላይ ተቀምጦ ታዘባችና፡- «አትሳቅ ባታየው ነው እንጂ ሁልህም መሸልቅ ነህ» አለች ይባላል። ዓይን ሁሉን ስታይ ራሷን ግን አይታ አታውቅም። የገዛ ቅንድቧንም አይታ አታውቅም። እኛም ሁልጊዜ የሚታየን የሌሎች ጉድለትና በደል ነው። እነ እገሌ አጠፋ እንጂ እኔ አጠፋሁ የማይል አገርና ሕዝብ አይድንም። የራሳችንን ደካማነት በደብተራ ቅኔ፤ በአሚና ዝማሬ፤ በአዝማሪ ውዳሴ እየሸፋፈንን፤ የሌሎችን ስህተት ግን ስንችል ራሳችን ሳንችል ሰዳቢ እየቀጠርን ስንሰዳደብ እንወላለን፤ ስንሰዳደብ እንኖራለን። እግዚአብሔር አበሳን ሸፋኝ እንደሆነ እኛም የሰዎችን በደል ሸፋኝ መሆን ሲገባን አላደረግነውም። የሰው ውድቀቱ እንጂ ትንሣኤው አያስደስተንም። ግን የአገራችን ሰው እንደሚናገረው «ሰው ሆኖ የማይበድል፤ እንጨት ሆኖ የማይጠስ አይገኝም።»

ያለንበት ዘመን ለእውነት ተቆርቋሪ የሚመስለው ሆነ በእቋም የሚዋሸው ሁሉም አንድ የሆነበት ዘመን ይመስላል። የእግዚአብሔር ሰዎች ደግሞ በራቸውን ዘግተው የመጣው መዓት እስኪያልፍ አቤት አቤት እያሉ ነው። በዛሬው ዘመን ያለው እውነተኝነት በእውነት ተከልሎ የጠሉትን ለማጥቃት እንጂ የጠፋውን ለመመለስ አለመሆኑ ያሳዝናል። ለዚህ ድራማችን እግዚአብሔር በቅርብ ጊዜ ድንበር ይሰጠዋል። ጥበብም፤ ሀብትም የማያልፈው ቊርጥ ቀን ቀርቧል። ይህችን ቀን የምታልፍ ያለ ግብዝነት የምትቀርብ ጸሎትና እውነተኛ ንስሐ ብቻ ናት።

የአገራችን ሰው ዘመኑን ሲታዘበው እንዲህ እንዳለ እንሰማለን፡-

የጅብ በሬ፤ የአንበሳ ገበሬ፤
የዘንጀሮ ጎልጓይ፤ የጦጣ ዘር አቀባይ፤
ሁሉም እንብላ ባይ፤ አንድ እንኳ የለ ገላጋይ፤
መገን ኑሮ መገን ኑሮ፤ ከጦጣ ጋር ከዘንጀሮ።

ወንጌል አይሰበክም ባዩ ቀጣፊ፤ ወንጌል አልተሰበክም ባዩ ቀጣፊ፤ እየሳቀ የሚፈርመው ቀጣፊ፤ እያለቀሰ የሚያስተዳድረው ቀጣፊ ቢሆንም ለእግዚአብሔር ግን አይሰወርም። እግዚአብሔር ሲፈርድ የገዛ ልባችንን እየመረመረ ነውና። ሰው ቃልን እግዚአብሔር ልብን ይመረምራል። እናስተውል! ዘመኑን ሳይሆን የጠራንን ጌታ እንምሰል። እርሱ ችሎ ችሎ የጣለን ቀን የትኛውም ጋይል አያነሣንም።

ጸሎት

አቤቱ ጌታ ሆይ፤ አንተ ገጹሐ ችለኸናል። እኛ ቆሻሾቹ ደግሞ መሸካከም አቅቶናል። እባክህ ልቡና ሰጠን። እንዳንበድል የሚመልሰን ማስተዋል፤ ከበደልን በኋላ ሰንሰሐ የሚጋብዘን የንስሐ መንፈስ አድሰን። አንተ አበጃጀን። በወንድሜ በደል ከመሳቅ እንድጸልይለት እርዳኝ። እኔም የቆምኩት በጸጋህ መሆኑን እንዳውቅ ግለጽልኝ። ማንም የማይሸፍንልኝን በደሌን አንተ ሰውረሃል። አንተ ያየኸውን ሰው ቢያየው ምን ይለኝ ነበር? ጌታ ሆይ፤ ሽቱና ጌጥ ለሰው ነው። ላንተ ግን አራቆታለሁና ይቅር በለኝ። ሰው ሁሉ ደካማ ነው። ከሰው ሁሉ ይልቅ ደካማ መሆኔን ላንተ አምናለሁ። የሚፈረድበት ሳለ የሚፈርደውን ወገኔን አስተምረው። ሁሉን በቻለው ትዕግሥትህ ለዘላለሙ አሜን።

ምዕራፍ ስድስት

እንደ እኛ አይደለም

በንጉሠ ነገሥት ዐፄ ዮሐንስ ሥር የነበሩት ንጉሠ ሸዋ ሚኒልክና ንጉሠ ጎጃም ተክለ ሃይማኖት በ1874 ዓ.ም ግንቦት 30 ቀን በእምባቦ ሜዳ ላይ ጦርነት እንዳደረጉ ይታወቃል። የጦርነቱ መንስኤና በኋላም በትዕቢት የጦርነቱ ቀስቃሽ ንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ነበሩ። ንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ከሚኒልክ ጋር የመዋጋት ፍላጎት ስላደረባቸው በብዙ ጉትጉታ ጦርነቱ እምባቦ ሜዳ ላይ ተደረገ። በጦርነቱም የንጉሥ ሚኒልክ ኃይል ስላየለ የንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ጦር ተፈታ። ንጉሥ ተክለ ሃይማኖትም ቆስለው ተማረኩ። ምኒልክም ለተሸነፈው የጎጃም ሠራዊት ምሕረት አድርገው ዓባይን አሻግረው ሸኑት። ከንጉሡ አልላይም ያለውን ሠራዊት ደግሞ ሚኒልክ ተከተለኝ ብለው ወደ መናገሻ ከተማቸው ወደ አንጦጦ ጉዞ ጀመሩ።

ንጉሥ ተክለ ሃይማኖትን በአልጋ አሸከመው ቀስ እያሉ ጉዞአቸውን ሰኔ 5 ቀን 1874 ዓ.ም ጀምረው ሰኔ 19 ቀን 1874 ዓ.ም. እንጦጦ ደረሱ። ሚኒልክም እንደ ወንድም እንጂ እንደ ባላጋራ ሳያዩላቸው በታላቅ ርኅራኄ ቀሰላቸውን እያጠቡ ሐኪም አምጥተው እያሳከሙ፤ ጠባቢ አርደው እየመገቡ እንዲድኑ አደረጉ።

ንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ከዳኑ በኋላ አንድ ቀን ንጉሥ ሚኒልክ ታላቅ ግብር አገቡ። በግብዣው ላይ የንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ሠራዊት፤ የሸዋ መኳንንት ባለበት ሚኒልክ አንድ ጥያቄ ለጎጃሙ ንጉሥ ለተክለ ሃይማኖት አቀረቡ። ሚኒልክም ተክለ ሃይማኖትን፡- «እኔ ማርኬ እንደዚህ አንቀባርሬ አስቀመጥኩህ። ተሸንፌ አንተ ማርክሽኝ ቢሆን ኖሮ ምን ታደርገኝ ነበር?» ብለው ጠየቋቸው። የጎጃሙ ንጉሥም፡- «እኔማ ብሆን ቆራርጬ ነበር የምጥልም» ብለው ሲናገሩ ሳቅ ሆነ። ሚኒልክም በመቀጠል «ታዲያ የሚሻለው ያንተ ነው ወይስ የእኔ?» ቢሏቸው «ሲያሸንፉ ለተሸነፈ መራራት አግባብ ነው» ብለው የሚኒልክን ተግባር አወድሰዋል።

ንጉሥ ተክለ ሃይማኖት በሚኒልክ ተግባር ተነክተዋል። እንደውም ቀሰላቸውን ሲያጥቡላቸው «የወጋዎ እኔን ቀሰሌን እንዴት ያጥቡልኛል? ምን ልበልም እንደው እምዬ ልበልም» ብለዋል ይባላል። ንጉሥ ተክለ ሃይማኖት ራሳቸውን እኔ ብሆን ምን

አደርግ ነበር? እያሉ ሳይጠይቁት አይቀሩም። እኔ ብሆን እንዲህ አላደርግም በሚል ሰሜት ውስጥ ሆነው፡- «እኔማ ብሆን ቆራርጬ ነበር የምጥልም» ብለው መለሱ። በእጁ ለወደቀ ጠላቱ፤ ይልቁንም ሊገድል መጥቶ ለተማረክ ባላጋራ ቀሰልን ማጠብ፤ በቀኝ ዙፋን አዘርግቶ ማስቀመጥ በሰው ዓለም አልተለመደም። ሚኒልክ ግን እግዚአብሔር ረድቷቸው ይህን አድርገዋል።

ከእግዚአብሔር ጋር ያለን ትልቁ ጠብ ትዕቢት ነው። ስለዚህ ከእርሱ ጋር ዘወትር ጦርነት እንገጥማለን። ግን እንሸነፋለን። ታስረን፤ ታመን፤ ወድቀን፤ ተንኮታኩተን ሲያየን መልሶ ያጽናናል እንጂ «ይገባቸዋል» ብሎ እግዚአብሔር አይጨክንብንም። በእውነት እኛ መሐሪ፤ እግዚአብሔር ጥፋተኛ ቢሆን ኖሮ ይህን ሁሉ አድርጎብን በእውነት ይቅር እንለው ይሆን? እግዚአብሔር ግን ይህን ሁሉ በደላችን ይቅር ብሎናልና በእውነት ድንቅ ነው።

በከሚኒዝም ርእዮተ ዓለም አንድ ሰው እግዚአብሔር የለም ብሎ ካደ። ብዙዎቻችንም አስካደ። እግዚአብሔር ከሌለ በጥፋቱ የሚጠይቀው የለምና የቻለውን በደል ሁሉ ፈጽመ። ጭንቀቱ ግን እየበረታ እንጂ እየቀነሰ አልመጣም። በመጨረሻ የፈጠረውን የማይክድ ጌታ ደረሰለት። ያ ሰው በወንጌል አምኖ ንስሐ ገባ። ንስሐ በገባ ዕለት በዕንባ ጅረት እየታጠበ ሲጸልይ እንዲህ አለ፡-

«እግዚአብሔር ሆይ፤ እኔ አንተን ብሆን ኖሮ በደልህን ይቅር አልልህም ነበር፤ አንተ ግን በርግጥ መልካም አምላክ ነህ። በፍጹም ልቤ አወድሃለሁ።»

እኔም ብዕሬን አስቀመጥኩና እንዲህ ብዬ ማመስገን ቀጠልኩ፡-

«አቤት ያንተ ምሕረት፤ አቤት ያንተ ሥራ፤ አቤት ያንተ ግብር፤ በቃላት የማይነገር። ስንቱን ሳውራ ስንቱን ልመስክር እግዚአብሔር የእኔ ክብር። የማይደክም ልሳን፤ የመላእክት ቋንቋ ዛሬ ለእኔ በሆነልኝና ያደረክልኝን ያንተን ውሳኔ ምነው ላንተ በነገርኩህ። ያደረክልኝ ምን አድርጌልህ ነው? ምንስ ያደርግልኛል ብለህ አባባልክኝ? እኔን ከኃጢአቱ ለይተህ አየኸኝ። ስለ ሰጠኸኝ ጸጋ ለመክፈል አላሰብም። ደሃ ነኝና። ፍጡር ሲያደርግ ብድር መላሸነትን እገናዝቦ ወይም ለተደረገለት መልካም ነገር ምላሽ እየሰጠ ነው። አንተ ግን በነጻ ይቅር አልከኝ። ራሴን በመስተዋት ባየሁ ቀጥሮ ራሴን ከምወቅስበት ሐፍረት ፈታኸኝ። የእኔ የባዶው ወዳጅ፤

ባዶነቴን ሞልተህ እንደ ቃናው ውሃ ልትለውጠኝ የፈለግህ፤ በእኔ ጅምር የማትጨረስ፤ አዲስ ነገርን የምትጀምር የእኔ ጌታ አመሰግንሃለሁ። ሳታየኝ ሰጠኸኝ፤ ከሰጠኸኝ በኋላ የሰጠኸኝን ረሳኸው። ለዘላለም ፍቅር ነህ። ጌታዬ እንደ አንተ ያለ ማን ነው? አሜን።

ይልቁንም ወደ እግዚአብሔር የተመለሰንበትን የመጨረሻውን ሰዓት ስንመለከት ከባድና ለሞት የተቃረንበት ጊዜ እንደ ነበር እናስታውሳለን። ወደ ንስሐ ልንቀርብ ስንል እግዚአብሔር የለም እያልን በድፍረት የምንናገርበት፤ በኃጢአት (በፈንጅ) ካለ የምንጫወትበት፤ ፍጹም ተስፋ የቆረጥንበት፤ እግዚአብሔር ካለ ያጥፋኝ ያልንበት ... ጊዜ ነበር። ታዲያ እኛን መቀበሉ እጅግ አይደንቅም ወይ? እጅግ ስንርቀው እጅግ ቀረብን። በእውነት እርሱ እንደ እኛ አይደለምና ክብር ምስጋና ይገባዋል።

ሌቦች ነፍስ ገዳዮችን እንዴት ይገድላሉ? ብለው ይጠሏቸዋል። ነፍስ ገዳዮችም ሌቦችን «ልክስክስ» ብለው ይጸዩላቸዋል። አመንዝራዎች ሰዶማውያንን ሲያስቧቸው ይገሸገሻሉ። እነዚያም እንዲሁ። ሁሉም ሰው ኃጢአት የሚለው እርሱ የማይሠራውን ኃጢአት ነው። ለራሱ ኃጢአት የዳቦ ስም ይሰጣል። ሁሉም ሰው ራሱን በቃሉ ሳይሆን ከእርሱ ይልቅ በደከመው ወንድሙ ስለሚመዘን የተሻለ ይመስለዋል። በኃጢአተኛ የሚፈርድ ኃጢአተኛ ነው። ንጹሕ ሰው ግን ይጸልያል። የአንዱ ኃጢአት የተሰወረ፤ የአንዱ ኃጢአት የተገለፀ ነው። የአንዱ ኃጢአት የተግባር፤ የአንዱ የአሳብ ነው። ግን ሁሉም አዳፋ ነው። በእኛና በዓለማውያን መካከል ያለው ልዩነት ኃጢአተኛ አለመሆን ሳይሆን ይቅርታ ማግኘት ነው። የእግዚአብሔር ይቅርታ ሳለፈው ስርየት ብቻ ሳይሆን ለሚመጣው ንጹሕ ልቡናን ይሰጣል።

በራሳችን መቀደስ አይቻለንም። ወደ ጸጋው አብልጠን ስንቀርብ ግን ከኃጢአት እየራቅን፤ ኃጢአት ከሚያዝዝበት ክልል እየወጣን፤ ከነጻው ዓለም ከሰማያዊ ስፍራ በአምነት መቀመጥ እንጀምራለን። በዮሐ. 8. ላይ የተጠቀሰችው ሴት ከላይ ያነሣውን አሳብ ታብራራልናለች።

ሴቲቱ ስታመነዝር ተገኝታ አይሁድ እያዳፋ ወደ ጌታ አመጧት። ኃጢአተኞቹ እኛ በኃጢአተኞች የምንፈርደውን ያህል ንጹሐ ጌታ በእኛ አለመፍረዱ ይገርማል። ይህችን ሴት ወደ ጌታ ያመጡአት በእርሱ መምህርነትና ዳኝነት አምነው ሳይሆን ሊፈትኑት ነው። ይህችን ሴት እንዲህ የሚያዳፋለት ለሕጉ ተቆርቀረው፤

የእግዚአብሔር ትእዛዝ እንዴት ተደፈረ? ብለው አይደለም። ለትእዛዙ ቢቆረቆሩ ኖሮ በኑሮአቸው ራሳቸው ባላፈረሱት ነበር። በዚህች ሴትና በእነርሱ መካከል ያለው ልዩነት እነርሱ ስለ ሕግ አያወሩ ሕግን ያፈርሳሉ። ሕጉን የሌላውን ኃጢአት ለማጋለጫ፤ የራሳቸውን ኃጢአት ደግሞ ለመሰወሪያ ይጠቀሙበታል። የሕጉ የመጀመሪያ ፍላጎት መቆጣት ሳይሆን ሰውን ከስህተት መመለስ ነው። እነርሱ ግን ሕጉን ለመካሰሻ አደረጉት።

የዓለም ሕግ አመንዝራነትን አይቀጣም። ተስማምተው ቢያመነዝሩ አይዳኝም። ምክንያቱም የዓለም ሕግ የማንበረሰብን ሰላም በዋናነት የሚጠብቅ እንጂ ግላዊ ቅድስናን የሚያስጠብቅ አይደለም። የእግዚአብሔር ሕግ ግን ሰውነታችንን በዝሙት ስናፈርሰው ይጠይቀናል። ቃሉ ለግል ቅድስናችንም ይጨነቃልና። የእግዚአብሔር ቃል ስካርን፤ ዘፈንን... በመከልከል ለእኛ ያሰባል።

ይህችን ሴት ስታመነዝር አግኝተዋት ወደ ሸንጎ ሳይሆን ወደ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ አመጡአት። እርሷ ሕግን በማፍረሷ ሳይሆን ኢየሱስን የሚፈትኑበት ርዕስ አገኘን ብለው ይዘዋት መጡ።

ሴቲቱ ብቻዋን አላመነዘረችም። ታዲያ ወንዱ የት አለ? ለመደፈር እንኳ የተጋለጠች ሴቷ ናት። ወንዱ ግን የለም። ሕጉ ደሃን ይገዛል፤ ባለጠጎችና ኃይለኞች ደግሞ ይገዙታል። ያ ማንበረሰብ ለሴት የነበረው አመለካከት ምን ያህል የወረደ እንደ ነበር ይህ ታሪክ ያስገነዝበናል።

አይሁድም ወደ ጌታ ቀርበው፡- «መምህር ሆይ፣ ይህች ሴት ስታመነዝር ተገኝታ ተያዘች። ሙሴም እንደነዚህ ያሉት እንዲወገሩ በሕግ አዘዘን፤ አንተስ ስለ እርስዋ ምን ትላለህ? አሉት» (ዮሐ. 8:4-5)። በነጻ ቢለቃት ለእግዚአብሔር ሕግ የማይገደው ዓመፀኛ ሊሉት፤ ቢፈርድባት «ላድን መጥቻለሁ» እያለ የሚጨክን ክፉ ሊሉት ይህን ጥያቄ አቀረቡ። «ኢየሱስ ግን ጉንዝብ ብሎ በጣቱ በምድር ላይ ጻፈ፤ መላልሰው በጠየቁት ጊዜ ግን ቀና ብሎ፡- ከእናንተ ኃጢአት የሌለበት አስቀድሞ በድንጋይ ይውገራት ላላቸው። ደግሞም ጉንዝብ ብሎ በጣቱ በምድር ላይ ጻፈ» (ዮሐ. 8:6-8)።

ጌታ በሰይጣን የተፈተነው አንድ ጊዜ ነው። ዘመኑን በሙሉ ግን በሰው ተፈትኗል። ረቂቁ ሰይጣን በክፉ ሰዎች ገዝፎ ይታያል። በገህነመ አላት ደመወዝ ለሰይጣን የሚሠሩ ብዙዎች ናቸው። ዋነኛ ሥራቸው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስንና ተከታዮቹን መክሰስ ነው።

ጌታችን የእነዚያን ከሳሾች ጋጢአት ለየራሳቸው እንዲነበብ አድርጎ አየጸፈ ይሆናል። በሕጉ ከሆነ ማን ያመልጣል? በሚፈርድበት ሕግ ከመመገድ፣ በሚያድነን ጸጋ መማጸን አይቻልም? ሕጉ በራሱ ለሾመው ጌታ የመጨረሻውን ሪፖርት ሲያቀርብ፡- «ጸድቅ የለም አንድ ሰንኳ፤ እግዚአብሔርንም የሚፈልግ የለም፤ ሁሉ ተሳስተዋል፤ በአንድነትም የማይጠቅሙ ሆነዋል፤ ቸርነትን የሚያደርግ የለም፤ አንድ ሰንኳ የለም» (ሮሜ. 3:11-12) ብሏል። ዓለም ሕግን ያፈቅራል፤ ግን በሕግ አይኖርም። ጸጋውን ትቶ በሚፈርድበት ሕግ ሲሟገት ይኖራል። ሕግ የሚያሳልፈው አንድ ሙሉ /ፍጹም/ ሰው አይገኝም።

ጌታ ጋጢአት የሌለበት የመጀመሪያውን ድንጋይ በመወርወር ይጀምር አለ። እነርሱ ሴቲቱን ሲያዩ ጌታ ራሳቸውን አሳያቸው። ስለማናውቃቸው ሰዎች ስንከራከርና ስንሟገት ለምንወል፤ በፍርድ ቀን ስለምንጠየቅበት ስለ ገዛ ኑሮአችን ትተን በፍርድ ቀን ስለማንጠየቅባቸው ሰዎች ስንጨቃጨቅ ለምንወል ለእኛም ራሳችንን ያሳየዝ ማንም ሰው በሰው ጋጢአት ይስቃል። የራሱ ጋጢአት ሲገለጥ ግን ማዘን ይጀምራል። አንድ ጣቱን ወደ ሰው ሲጠቁም ሦስቱ ወደ ራሱ እንደሚጠቀሙ አያውቅም። ዓይን በታሪክ ከእርሷ ውጭ ያለውን እንጂ ተመልሳ ራሷን አይታ አታውቅም። የእግዚአብሔር ቃል ብቻ ራስን ያሳያል። ማሳየት ብቻ ሳይሆን ይለውጣል።

«እነርሱም ይህን ሲሰሙ ሕሊናቸው ወቀሳቸውና ከሽማግሌዎች ጀምረው እስከ ፓሰኞች አንድ አንድ እያሉ ወጡ፤ ኢየሱስም ብቻውን ቀረ ሴቲቱም በመካከል ቆማ ነበረች። ኢየሱስም ቀና ብሎ ከሴቲቱ በቀር ማንንም ባላየ ጊዜ፡- አንቺ ሴት፤ እነዚያ ከሳሾችህ ወዴት አሉ? የፈረደብኸ የለምን? አላት። እርስዋም፡- ጌታ ሆይ፤ አንድ ሰንኳ አለች። ኢየሱስም፡- እኔም አልፈርድብኸም፤ ሂጂ ከአሁን ጀምሮ ደግመሽ ጋጢአት አትሥራ አላት» (ዮሐ. 8:9-11)። በጽድቅ በመፍረድ የታወቀ ሲሆን አልፈረደባትም። ያለፈውን ዘመኗን ተወላት። ከአሁን ጀምሮ ግን እንደሚጠብቃት ገለፀላት። ቅጣት ሰውን የተሻለ አያደርገውም። በጌታ ግራ የተሰቀለው ወንበዴ በታላቅ መከራ ውስጥ ሆኖ እንኳ ጌታችን ኢየሱስን ይሰድብ ነበር። አብሮት የተሰቀለው ወንበዴ እንኳ፡- «አንተ እንደዚህ ባለ ፍርድ ሳለህ እግዚአብሔርን ከቶ አትፈራውምን?» (ሉቃ. 23:40) ቢለውም ልቡ አልተመለሰም። የጌታችን ኢየሱስን የይቅርታ ጸሎት ቢሰማም (ሉቃ. 23:34) ልቡ ገና ደንዳና ነበር። ከዚህ በኋላ የመኖር ተስፋ እንደሌለው ቢያውቅም ለማመን ግን ፈቃደኛ አልነበረም። አዎ ቅጣት ሰውን የተሻለ አያደርገውም። ፍቅር ግን የመታዘዝ ጉልበት

ነው። ከዚህ በኋላ መማገጥ እንኳ ቢፈልጉ ሁኔታቸው የማይፈቅድላቸው ደካማ ሽማግሌዎች አሁንም በክርስቶስ ማመን አይፈልጉም። በበሽታ የሚያጣጥሩ ከሰይጣን ጋር ያላቸውን ቃል ዚጻጉ አንበጥስም ብለው እምቢ ሲሉ እናያለን። የሚያሳዝኑ ሰዎች ናቸው። በፍቅርም በቅጣትም ለመመለስ ፈቃደኛ አይደሉም።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡- «ሂጂ ከአሁን ጀምሮ ደግመሽ ጋጢአት አትሥራ አላት» (ዮሐ. 8:11)። ባለፈው ይቅር ብዬሻለሁ አሁን ደግሞ እጠብቅሻለሁ ማለቱ ነው። ሰዎች እንዲለወጡ የሚያደርጋቸው በእነርሱ ላይ ያለን ተስፋ ነው። ወደፊት ምን እንደሚሆኑ የምንነግራቸውን ነገር ራዕያቸው ያደርጉታል። የመልካቸውን መጥቆር፤ የአፍንጫቸውን መጎረድ እያየን ገና በጨቅላነታቸው «ይህስ ተደባዳቢ ነው የሚሆነው» ያልናቸው በትክክል ሆነዋል። ዓመፀኛ ናቸው ብለን የጻፍንላቸው አመፀኛ ሆነው አይተናል። ሰዎች እንደጻፍንላቸው ናቸው። መልካምን ስንጽፍላቸው መልካም ይሆናሉ። ቀይ ሌባ ሰርቆት ጥቁር ደህነኛን «ሌባው እርሱ ነው» ብሎ የሚያሲዝ ስንቱ ነው? ሌባ በእኛ አመለካከት ጥቁር መልክ ያለው ብቻ ነው። እነዚህን ወጣቶች ለምን እያሰናዳናቸው መሆኑን አናውቅምና እግዚአብሔር ያብራራል። ጌታችን ግን ደካማ ሳለን ንበዞች ብሎ ያበረታናል። እንዲህ የሚያደርገው እየሸነገለን እውነትንም እየደበቀ ሳይሆን በእኛ ላይ ያለውን ተስፋ እየገለጠ ነው። የሞተውን ቃፊዛ እየነካ፡- «አንተ ንበዝ፤ እልሃለሁ፤ ተነሣ» (ሉቃ. 7:14) ብሎታል። የሞተውም ነቅቷል። አንድ የኦሮምኛ ምሳሌ፡- «እናት ዓይነ ሥውር ልጄን ብርሃኔ፤ ሽባ ልጄን መሰሎዬ ትለዋለች» ይላል። እናትን እንዲህ ስትል ማን ዋሽተሻል ይላታል? ጌታም በእኛ ላይ ተስፋ አለውና እንዲህ ይለናል።

ንጹሕ ጌታ ቢከሰን ሁላችንም ወንጀለኞች ነን። የዋሁ ጌታ ቢፈርድ ሁሉም ሟች ነው። ቅጣት ወንጀለኛውን የተሻለ ሰው እንደማያደርገው ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ያውቃል። እንደገና ዕድል ይሰጠዋል። መቼም ለመፍረድ የምንደፍረው እኛ ባልወደቅንበት ጋጢአት ነው። በምንወድቅበት ጋጢአት ግን እንደ እኛ ሩህሩህ የለም። ሁላችንም ለራሳችን ብናዝንም እግዚአብሔር ግን ለሁላችን ያዝናል። እርሱ ድካማችንን ያውቀዋልና። እንደ እኛ አይደለም።

እናስተውል

መታበይ ከመውደቅ ያደርሳል። ትዕቢተኛ እንደሚወድቅ ነቢይ መሆን አያስፈልግም። እግዚአብሔር ትዕቢተኛን ሳይጥል

አይቀርምና። ትዕቢተኛን መግፋት አያስፈልግም፤ ራሱ ይወድቃልና። ትዕቢት የሚመጣው የሐሰትን ሽንገላ በማዳመጥ ነው። ትዕቢተኛ ከሆነው በላይ ራሱን ስለሚመለከት ይታለላል። ትዕቢት አወዳሾች አሏት። ሰውዬው ሲወድቅም እነዚያ አወዳሾች መልሰው ይሰቁበታል። ትዕቢተኛ ዘመድ የለውም። ዘመድ ብቻ ሳይሆን ምሥጢርም የለውም። ማንነቱን ራሱ ያጋልጣል። ትዕቢተኛ ከሰውና ከእግዚአብሔር ጋር ይዋጋል። መጨረሻው ግን ውድቀት ነው። በዓለም ላይ የወደቁ ሁሉ ይነሣሉ፤ ትዕቢተኞች ግን ላይነው ይወድቃሉ። «ከፍ ከፍ ይበል፤ ላወዳደቁ እንዲመች» እንዲሉ። ከፍ ባሉ ቊጥር ጥንቃቄ ከሌለ ገደልን ማርዘም ሬሳን ማራቅ ነው። በገዛ ኃይሉ የገነነ ይወድቃል። የሚያነሣው ግን የለም። ከጥንት ጀምሮ ገናና የነበሩ ትዕቢተኛ ነገሥታት ዛሬ የልጆች መማሪያ ሆነው ሥርዓተ ትምህርት ውስጥ ተቀርጾቸዋል። ፍጻሜአቸው ሞት ነው። የትዕቢት ውርደት ግን እስከ ሞት አያደርስም። ቀድሞ ይጀምራል። የትሕትና ክብረት ግን እንደ ገነነ፤ ዋጋውም እንደ ከበረ ይኖራል። ባለቅኔው የትዕቢታችንንና የምኞታችንን ከንቱነት ሲናገር እንዲህ ብሏል፡-

«ምንትኑ መንግሥት ከመ ንትሜነይ መንግሥተ፤
ለብሂለ ነግሠ ፍጻሜሁ እኩነ ብሂለ ሞተ!»

ትርጓሜው፡-

«ንጉሥ መሆንን ለምን ተመኝነው፤
የነገሠ መጨረሻው ሞተ ነው!»

ኅሊናው የተናገረውን መውቀስ ተገቢ አይደለም። ከኅሊና በላይ ማንም አይናገርምና። ሰውን የምንናገረው ኅሊናው እንዲናገረው እንጂ ምክራችን ኅሊናውን ተክቶ እንዲሠራ አይደለም። በእውነት ከውጭ ድምፅ የውስጥ ድምፅ ይሻላል። ኅሊናው የሚወቅሰውን መውቀስ ደንዳና እንዲሆን ማድረግ ነው። ዛሬ በእጃችን የወደቀውን የቀድሞውን ክፉ እግዚአብሔርን በመፍራት ልናስተናግደው ይገባል። እኛ በእርሱ እጅ በወደቅን ጊዜ ጨክኖብናል። ስለዚህ ክፉቱን እስከ ዛሬ አናውራለን። ዛሬ በእጃችን ወድቋልና እግዚአብሔር እንዳይታዘበን መልካም ማድረግ ይገባል። ይልቁንም የትላንት ባለጠጎች ዛሬ ሲደክሙ የትላንት ኃያላን ዛሬ ሲደክሙ መፍራት ይገባል እንጂ መሳለቅ አይገባንም።

ለራሳችን ኃጢአት «ማረኝ» እያልን በሌሎች ኃጢአት ፍርድን መናፈቅ የለብንም። ሰው ቢፈረድበት ዳግም የእኛ

አይሆንም። ቢለወጥ ግን ከቀድሞ ይልቅ ያገለግለናል። በእውነት እግዚአብሔር እንደ እኛ አይደለምና ልናመሰግነው ይገባል። ሰዎች የፈረዱብንን እርሱ ግን ይቅር አለን።

ጸሎት

ሞት ለሚገባኝ ምሕረት የሰጠኸኝ፤ በከሳሾቴ ፊት ተሟግተህልኝ ለብቻዬ ለንስሐ የጋበዝኸኝ፤ ልብሴ በአደባባይ ሲወልቅ ፈጥነህ የሸፈንኸኝ ከባቱ አበሳ እግዚአብሔር አመሰግንሃለሁ። በሕይወቴ ስንት አለፈ ተራራውን ደልድለህ፤ ሽለቆውን ሞልተህ መንገድ ያቀናህልኝ እግዚአብሔር አምላኬ ከልቤ አመሰግንሃለሁ። ሰዎች ከሰሰው ከሰሰው ካንተ ፊት አቀረቡኝ። በቅጡ ሳላውቅህ የእርሱ ነው ብለው አሳደዱኝ። ስለፈለግኸኝ በደጅ አገኘኸኝ። ከታሪኩ ጋር ሳይሆን ከዛሬ ጋር ጉዳይ እንዳለህ አወቅሁኝ። ጌታዬ ክብራ አመሰግንሃለሁ። አንተ ከወደድኸኝ ኅሊናዬም ሆነ ሕግ አያስፈራኝም። አንተ ከእነዚህ ኃይላት በላይ ባለሥልጣን ነህና አመሰግንሃለሁ። ሰዎች የትላንቱን፤ አንተ ግን የነገን አየህልኝ። ምን እላለሁ ብቻህን ተመስገን!

ምዕራፍ ሰባት

አንክብደውም

አንድ የሥነ አጽዋት ተመራማሪ የሆነ ሰው በአንድ ጥልቅ ገደል ውስጥ ለምርምር የምትረዳውን ዕፅ ያያል። እንዴት እንደሚያወጣት ሲያስብ ከማዶ ልጆች ሲጫወቱ አየ። አንዱንም ልጅ ጠርቶ፡- «ማሙሽ እዚያ ጥግ አንዲት ቅጠል ትታይሃለች? ገንዘብ አሰጥሃለሁ ወንብህን በገመድ አስፊ ልልቀቅህና ቅጠሏን አምጣልኝ» አለው። ልጁም፡- «እሺ አወጣልሃለሁ ገመዱን ግን አባቴ መያዝ ስላለበት ቆይ ጠርጅው ልምጣ» አለው። ሰውዬውም፡- «ለምን ትጠራዋለህ? እኔ እይዝሃለሁ» አለው። ልጁ ግን መልሱ፡- «አንተ አባቴ ስላልሆንህ ስከብድህ ትለቀኛለህ! አባቴ ግን ምንም ብክብደው አብሮኝ ይገባል እንጂ አይለቀኝም» አለው። ሰውዬውም «አባት ምንም ቢከብደው ልጁን አይለቅም» እያለ መደነቅ ጀመረ።

እግዚአብሔር ከአባት ይልቅ አባት ነው። ከምድራዊ አባት ይልቅም አባሊ ነው። በቃሉም፡- «አልለቅህም ከቶም አልተውህም» ይላል (ዕብ. 13:5)።

ሁሉም ሰው የሚችለውን ይፈልጋል። የሚችለውን መፈለግ ብቻ ሳይሆን የሚችለውንም ያውቃል። ሁሉም ሰው የሚችለውን ይፈልጋል ብለናል። ቊጠኛው ቊጠኛን አያገባም። የሚፈልገው ትዕግሥተኛዋን ነው። ቢጋቡም እንደማይቻሉ ያውቀዋል። ለፍላፊው ዝምተኛዋን ይወዳል። ሁለቱም ቢጮኹ ቤቱ አይፀናምና። በትዳር ላይ ከመልክ፣ ከቀለምና ከቁመና ሳይቀር ተቃራኒውን መፈለግ የተለመደ ነው። ሰው ድካም እንዳለው አውቆ የሚችለውን ይፈልጋል። የሰው ልጅ ድብቅ ጠባይ በትዳሩ ውስጥ ይታያል። ሌላ በታ ሊጠነቀቅ ቢችልም ትዳሩ ላይ ግን መጠንቀቅ አይችልም። ትዳር ከጸታና ከእስተዳደግ ጀምሮ ተቃራኒ የሆኑ ሰዎች የሚሳሳቡበትና የሚቀራረጹበት ትምህርት ቤት ነው። በትዳር ውስጥ አንዱ የአንዱን ድብቅ ጠባይ ያያል። ሰው ተጠንቶ የማይታወቅ ፍጡር መሆኑንም ያውቃል። የራሱንም ድብቅ ጠባይ በትዳር ውስጥ ያገኘዋል። ቀናተኛ መሆኑን ወይም የተጋገረ እንጀራ የሚቆጥር መሆኑን ከዚህ በፊት አያውቀውም ይሆናል። አሁን ግን የተሰወረ ማንነቱን ያገኘዋል።

የብዙ ትዳሮች መፈራረስ አለመቻቻል ነው። የብዙ የተቃኙ ትዳሮች ምሥጢርም ችግር አለመኖሩ ሳይሆን መሸከም መቻል ነው። ሰው የሚችለውን ይፈልጋል። ሰው የሚችለውን መፈለግ ብቻ ሳይሆን የሚችለውንም ያውቃል። እናቱ ላይ የሚቀማጠለው ልጅ እናቱ የሌለች ቀን ወንድሞቹና እህቶቹ ላይ እንኳን ሊቀማጠል አያስበውም። እናቱ የሰጠችውን ምግብ የሚደፋው፣ እናቱን ያጣ ቀን ባይሰጡትም ዝም ብሎ ጠሙን ያድራል። ሰው ማን እንደሚሸከመው ያውቃል።

«ውሎ ውሎ ከቤት፣ ኖሮ ኖሮ ከመሬት» እንዲሉ የውሎው ሰብሳቢ ቤት፣ የዕድሜ ሰብሳቢ ሞት ነው። ከቤት በላይ ከመሬት በላይ እግዚአብሔር ሰብሳቢ ነው። የሰው ሁሉ ፍጻሜ እግዚአብሔር ነው። ለሽልማትም ሆነ ለፍርድ በመጨረሻ በእርሱ ፊት መቆማችን አይቀርም። እግዚአብሔር የሰው ሁሉ ግብ ነው። በወጣትነታቸው ሲባዝኑ የኖሩ በሽምግልናቸው እግዚአብሔር የት ነው? ድጋፍ አፈልጋለሁ ይላሉ። ከሥልጣናቸው የተወገዱ አክብሮ የማያዋርደው ጌታ የት ነው? ይላሉ። ሀብታቸውን የተቀሙ የማይነጥፈው ብልጽግና እግዚአብሔር የት ነው ይላሉ። ሲዘፍኑ የኖሩ ዘምሬ በሞትኩኝ ይላሉ። ለምን? ስንል የሰው ሁሉ ፍጻሜ እግዚአብሔር ስለሆነ ነው። ከነአቅም ወደ እግዚአብሔር መምጣት ግን መታደል ነው። ቆስሎ ከመማረክ በሰላም እጅ መስጠት ጉዳት ይቀንሳል። ዓለም ስትተፋን ሳይሆን ስትፈልገን ማምለጥ ከነጉልበት ማምለጥ ነው። ቤቱ ሲቃጠል ጥቂት ንብረት ይዞ የሚወጣ አለ! አንድ ራሱን የሚያወጣ አለ! ራሱንም የሚያጣ አለ። የእሳት ቀጠሮ ባለበት ዓለም ከነገንዘቡ፣ ከነሥልጣኑ፣ ከነጉልበቱ የሚያመልጥ አለ። ሁሉን ከስሮ ራሱን ብቻ የሚያድን አለ። የዘገየ ግን ራሱንም ያጣል። ሕዝባችንን ስንመለከት የሚበዛው ቤተ ክርስቲያንን የሚረገጠው ሁለት ጊዜ ነው። ሁለቱንም ሲመጣ እርሱ አያውቀውም። ሁለቱንም ጊዜ የሚመጣው በሽክም ነው። ሊጠመቅና ሲሞት።

ሰው በውድቀት ሰዓቱ ወደ እግዚአብሔር መምጣቱ የሚሸከመው እርሱ ብቻ መሆኑን በማወቁ ነው። የካደውን እግዚአብሔር ተቀበለኝ ሲል የማይሳቀው እግዚአብሔር ስሜት ስለሌለው ሳይሆን የሚቀበል ፍቅር ስለሆነ ነው። እርሱ ለምን በደላችሁ ሳይሆን ለምን አልተመለሳችሁም? የሚል አምላክ ነው። ከእኛም በደላችንን ከማመን የበለጠ ነገር አልፈለገብንም። እዎ ከበዱኝ ብሎ የማይተወን አምላክ ነው። ባሕር ጠላቂዎች ዋና ባለመቻል የሰጠመውን ከውድቀቱ ሥር ገብተው እንደሚያወጡት የእግዚአብሔር ልጅ ኢየሱስ ክርስቶስም ወደ መቃብር ገብቶ ወደ ሰማያት ከፍ አድርጎናል።

ቀሳውስቱ ሲያስተምሩ ዐፄ ቴዎድሮስ ያዳምጣሉ። ቄሱም፡- «እግዚአብሔር ፍጥረታችን ፈጥሮ በሰባተኛው ቀን ዐረፈ» ሲሉ ዐፄ ቴዎድሮስ፡- «ዛሬስ ምን እየሠራ ነው?» ብለው ጠየቁ። ቀሳውስቱ ሁሉ ዝም አለ። ለጥያቄውም ራሳቸው ንጉሡ፡- «የዛሬ ሥራው የእኛን ተፈጥሮ መሸከም ነው» በማለት አስደናቂ መልስ ሰጡ። እግዚአብሔር ፍላጎታችንን ብቻ ሳይሆን አመላችንንም ተሸክሟል። ይህ ትዕግሥቱ ነው።

የሰው ፊት ሲጠቀር እርሱ በፍቅር ይቀበላል። ፍጡር ደጃን ሲዘጋጠን እርሱ እጁን ዘርግቶ ይጠብቀናል። መሳቂያና መዘበቻ ስንሆን እርሱ ሽፍኖ ያድሰናል። ወደ ገደል ስንወረወር ከውድቀታችን ሥር እርሱ ይነጠፍናል። የፍጡር ክንድ ሲዝል በዘላለማዊ ክንዱ ያንተርሰናል። ስንገፈገፈ ያቅፈናል። ከምኩራብ ሲያባርሩን በደጅ ያገኛል (ዮሐ. 9)። በዚህ በረሃ ዓለም ላይ ያገኘ ነው የምድረ በዳው ጓደኛችን እርሱ ብቻ ነው። ከማዘን ምክንያታችን የመደሰት ምክንያታችን የበለጠው በእግዚአብሔር ፍቅር ነው።

በራሱ በእግዚአብሔር ደስ ይለናል። በሥራውም ደስ ይለናል። በዚህ ፈታኝ ዓለም ላይ ሰው ተፈጥሮውን ያባክናል። ጉልበታችን እንደ ጥንቱ አይሠራም፤ ዓይናችን እንደ ድሮው አያይም። ጆሮም ያሳልፋል። ልቤን፤ ኩላሊቱን ... የምንለው ተፈጥሮ እየባከነ ስለሆነ ነው። ከማንም ይልቅ የሚቀርበን ይህ አካላችን የእኛ አይደለም። የእኛ ቢሆንም ለምን ሄደ? ያየናቸው ቦታዎችና ሰዎች ጠፍተውናል። በጨለማ ያጠናነው ትምህርታችን ተኗል። የማስታወስ አቅማችን ቀንሷል። የደከመውን ተፈጥሮ የሚያግዙ ብዙ መድኃኒቶችንና ሥልጣኔዎችን እንጠቀማለን። አካላችን፤ ጤናችን፤ የምግብ አምሮታችን፤ ፍቅራችን፤ እንቅልፋችን፤ ንቃታችን ... የእኛ አለመሆኑ የሚገባን ቆይቶ ነው። የእኛ እግዚአብሔር ብቻ ነው። ዘመን ተሻግሮ ያገኘነው እርሱን ብቻ ነው።

ልጁ አድጎ የእናቱን ውለታ ለመመለስ ሁሉን ማድረግ ጀመረ። ትዝ ሲለው እናቱ ተሸክመው አሳድገውታል። ስለዚህ «እናቱ ተሸክመሽ አሳድገሽኛል እኔም ልሸክምሽና ውለታሽን ልክፈል» አለ። እምቢ ቢሉት አስቸገረ። አንድ ቀን ተሸክማቸውና በማግስቱ አልደገመውም። «በል እንጂ ዛሬም ተሸክመኝ እኔ እኮ አንተን አንድ ቀን ብቻ አይደለም የተሸክምኩህ?» ቢሉት ልጁ የሚችለው አልሆነም። አዎ የእናት ውለታ እንኳ የማይመለስ ከሆነ የእግዚአብሔር ውለታማ እንዴት ይሆን? ዛሬ ክርስቲያኖች ቤተ ክርስቲያንን አሳንፀው፤ አሥራት በኩራት ሰጥተው ዘላለም

ለመመካት ይፈልጋሉ። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ግን ሕይወቱን ለጥቶን አልተመካም። ከማገፀን ጀምሮ እስከዚህች ቅጽበት ተሸክሞን ሳለ አልታከተም። በእውነት እጅግ ጻድቅ ስንሆን እጅግ ኃጢአተኛ ነኝ ማለት ይገባል። ምክንያቱም እግዚአብሔር እኛን የወደደበትን ፍቅር ዓይነት መቼም አርሱን ልንወደው አንችልምና። ምንም ሳናገለግለው እርሱ ከሰማይ ወርዶ ያገለገለንን ያህል ልናገለግለው አንችልምና። የእኛ ጽድቃችን የጽድቅ ያህል የሚቆጠር አይደለም። እንደዚህ ባለ ባሕርይ ግን ያስደንቀናልና በእግዚአብሔር ደስ ይለናል።

በዚህ በፈታኝ ዓለም ላይ የሰው ልጅ የጨበጠውን እየጣለ እንደ ገና ምኞትን ይከተላል። አንድ ደራሲ፡- «ሀብት የሰውን ፍላጎት ጥም አያረካም፤ ክብርም አድካሚ ነው፤ ምድራዊ ደስታም ይሰለቻል፤ ጥበብም ወሰኗ ሰፊ በመሆኑ ሲደረስበት አይቻልምና ታስባጭለች። ስለዚህ የሰው ልጅ እውነተኛ ሰላምና ደስታ ሲያገኝ የሚችለው የደስታ ምንጭ ከእግዚአብሔር ስለሆነ ልቡን ወደ እግዚአብሔር አቅንቶ እውነትንና ፍቅርን መመሪያ ያደረገ እንደሆነ ነው» ብሏል።

ብዙ ሥልጣን የነበራቸው ሰዎች ትክክል ብለው የሠሩትን ዛሬ ትክክል ስለማይሉት የማሻሻያ ዕድሜ ምነው በኖረን ይላሉ። ብዙ ሀብት የነበራቸው ሁሉም ሲከዳቸው «እውነተኛ ዘመድ ድሆች ነበሩ» እያሉ ይቆጫሉ። በዓለም ላይ ሕልም እውን መሆኑ ብቻ ሳይሆን እውንም ሕልም ይሆናል። ብዙ ነገር ይደሰተባቸው የነበሩ ቪላዎች ዛሬ ጎዳና ሆነዋል። ከቤታቸው ሰው ያስወጡ የነበሩ አከራዮች እነርሱም ተከራይ ናቸውና ለቀው መቃብር ሄደዋል። አገር እየቆረሰ መስጠት የሚችሉ መቀበሪያ አጥተው ቀርተዋል። በዚህ መልክ - ብዙ በሆነው ዓለም ላይ «ደስታ» በዘላለማዊ ውበቱ የሚኖረው እግዚአብሔር ብቻ ነው።

ታማኝነት በሌለበት በዚህ ጥላ ዓለም ላይ በእግዚአብሔር ደስ የሚለን፡-

1. ሙሉ ሆኖ ስለሚቆም

እያንዳንዱ ቀን የመከብና የመናድ ቀን ነው። ይልቁንም ዓለም የእንጋይ ካብ ነው። የእንጋይ ካብ ሠርተን ሳንጨርሰው ተንዶ አልቋል። ሁልጊዜ ለመፍረስ ይቸኩላል። ዓለም የእንጋይ ካብ ናትና ሠርግ እየተደገሰ ጋብቻው ይሠረዛል። የሹመት ጠጅ እየተጠመቀ ሹመቱ ለሌላ ይሠጣል። በአደባባይ የወጣልን ዕጣ የምሥራቹ

ሳያልቅ በስህተት ነው ይባላል። ለዓመት ያሰቡት ለዕለት የማይበቃበት ባዶ ዓለም ነው። በዚህ ዓለም ላይ ያለ እግዚአብሔር ለመኖር ማቀድ ያለ አየር ለመኖር እንደማቀድ ነው።

አንዱ ወዳጅ በጋሮ ይወጣል፤ አንዱ በበር ይገባል። ያበደርናቸው እየካዱን የማናውቃቸው አዲስ ሥራ ያመጡልናል። የወዳጅ አጥር ሲፈርስ ጥሩውን ሰው ማመን ይከብዳል። የገንዘብ አጥር ሲፈርስ የመኖር መብት የሌለን ይመስለናል። የጤና አጥር ሲፈርስ ሞት የተፈረደብን ይመስለናል። የዘመድ አጥር ሲፈርስ ተጭቱ ያሳምማል። ቅጥር ሲፈርስ ሐፍረቴ ይታያል፤ ብርድ ይገባኛል፤ ወንበዴ ይደፍረኛል የሚል ስጋት ይነሣብናል። እግዚአብሔር ግን በፈረሰው አጥር በኩል ሙሉ ሆኖ ይቆማል። የወዳጅ አጥር ሲፈርስ ወዳጅ ሆኖ፤ የእናት አጥር ሲፈርስ እናት ሆኖ፤ የገንዘብ አጥር ሲፈርስ ገንዘብ ሆኖ ... እግዚአብሔር ይቆምልናል። በእውነት የመደሰት መብት ስለሆነ በእግዚአብሔር ደስ ይበላን። አርሱ ብቻውን ይበቃናል።

ሰውዬው ጎርፉ እያንከባለለው ሲወስደው ግንዱን ይዞ- «ጌታ ሆይ እድነኝ» እያለ መጮህ ጀመረ። ጌታም ተገለጠለትና፡- «እንደማድንህ ታምናለህ?» ቢለው «አምናለሁ» አለ። እግዚአብሔርም፡- «እንዳድንህ ግንዱን ልቀቅ፤ ብቻዬን እበቃሃለሁ» አለው። ሰውዬው ግን ከጎርፉ ጋር እየታገለ፡- «ጌታ ሆይ ግንዱንም አልለቅም አንተንም አልክድም» አለ ይባላል። ዛሬም ጠንቋይንም አልለቅም፤ እግዚአብሔርንም አልለቅም። ሌብነትንም አልለቅም፤ ምጽዋትንም አልለቅም የሚሉ እግዚአብሔር እንደሚበቃ የማያምኑ ብዙዎች ናቸው። እግዚአብሔር ግን ብቻውን ይበቃል። በፈረሰብን ቅጥር በኩል ሙሉ ሆኖ ይቆማል። አንድ ደብተራ «ለምን ይጠነቀሳሉ፤ በእግዚአብሔር አይተማመኑም ወይ?» ብላቸው፡- «እግዚአብሔርንም አየነው ወዳጆቹን ሲያስበላ» ብለው መልሰውልኛል። እኚህ ሰው ግን ራሳቸውን የሚያስቡት የእግዚአብሔር ጠበቃ አድርገው ነው። በእግዚአብሔር ሲሟገቱለት ይውላሉ፤ እንደሚጠበቃቸው ግን አይተማመኑበትም። የሰይጣንን ከለላ የምንፈልገው ለምንድነው? የእግዚአብሔር ጥበቃ የሚያስፈልገን ለዚህ ምድር ብቻ ነው ወይ? ደግሞስ ከሰይጣን ለመዳን ሰይጣንን እንዴት እንጠጋለን? ክፉ ራሱ ለፈጠረው ችግር የራሱ መፍትሔ የለውም። ሰይጣንም ችግር ማምጣት እንጂ መፍትሔ መስጠት አይችልም። መፍትሔው በእግዚአብሔር እጅ ብቻ ነው ያለው። በእውነት እግዚአብሔር ብቻውን በቂ ነው።

2. አይፈቅድም

ሞት እያለብን ውስጣችን ግን አይቀበለውም። ለምን? ስንል ለሕይወት ስለ ተፈጠርን ሞትን መቀበል አይሆንልንም። ኃጢአት ሠርተን አንተኛም። ለምን? ስንል የተፈጠርነው ለጽድቅ ስለሆነ ኃጢአት ስላም አይሰጠንም። ማንም ሰው ጽድቅ ሠርቼ ታወኩኝ፤ ኃጢአት ሠርቼ ተደሰትኩኝ ብሎ ቢናገር ሐሰተኛ ነው። ምክንያቱም እንደ ጽድቅ የሚያስተኛ፤ እንደ ኃጢአት የሚያውክ የለምና። ኃጢአት አንዳንድ ጊዜ ምርጫችን፤ ሌላ ጊዜ ደግሞ ውድቀታችን ነው። እግዚአብሔር ግን ያጠቃን ኃጢአት እንዳጠቃን እንዲኖር አይፈቅድም። ከኃጢአት ፈተና ነጻ የሆነ አዲስ የትንሣኤ አካል አዘጋጅቶልናል (ሮሜ. 8:23)። ባስጨነቀን ሱስና ዓመፅ ላይ ድል ይሰጠናል (ሮሜ. 1:16)።

ከደስታችን አንዱ ጠላታችን ዘላለማዊ አለመሆኑ ነው። ትግላችን ሁሉ ያልፋል። ዛሬ ውጊያ የበዛብን ከጠላት ጋር በጋራ ዓለም ስለተገናኘን ነው። ከዚህ ዓለም ስንሄድና በጉ ክርስቶስ በሚያበራባት ከተማ ስንደርስ ፈተናና መከራው ያበቃል። እኛ በተፈጥሮአችን አንድ ቦታ ስንቀመጥ እንረጋለን። ደማችን ሳይቀር ይረጋል። መላ ተፈጥሮአችን የመርጋት ጠባይ አለው። እግዚአብሔር የመንግሥተ ሰማያትን ደስታ ትንሽ ትንሽ ቢያፈስልን ችግርንና በሽታን ቢያርቅልን «ጌታ ሆይ፤ መንግሥተ ሰማያት ያልከውን ተወው ትተነዋል። በዚህ መኖር ይሻለናል» እንለው ነበር። እግዚአብሔር ግን ወደ ታላቁ ግብ፤ ወደ ሰማይ ወደብ በመከራ ጅራፍ እየገረፈ ያደርስናል። «አሜን፤ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፤ ና» (ራእ. 22:20) የምንለው መከራውና ፈተናው ሲያይል ነው።

አዎ እግዚአብሔር ያጠቃን ኃጢአትና መከራ ሁልጊዜ እንዳጠቃን እንዲኖር አይፈቅድምና በዚህ ደስ ይለናል።

3. ታማኝ ነው

መንገዳችንን የፍርሃት ያደረገው መተማመን በመጥፋቱ ነው። በምትኩ ሽንገላና ሌብነት ነግሦአል። ድሮ ኃጢአት ኃጢአት ይባል ነበር። ዛሬ ግን ኃጢአት እንደ እውቀት ተቆጥሯል። ሌቦችን «ሲሾም ያልበላ» እያልን እናወድሳለን። ጥበቆ የሰረቀውን ሌባ ከበን እንደበድባለን። ሚሊዮን ብር የሰረቀውን የእገር ጠላት ደግሞ «ወንድ» እንላለን። አንዲት ባለ ንብረት ታማኝነት ስለመጥፋቱ

ስትናገር፡- «የተማሩ የተባሉ ዶክተሮችንና ኢንጂነሮችን ቀጠርኩ ስርቀውኝ ጠፋ። መሰረቱ ካልቀረ ድሆቼና እንደ ሌላ የሚፈሩት የጎዳና ተዳዳሪዎች ይውሰዱት ብዬ ከጎዳና ላይ አንሥቼ ንብረቴን ጠብቄ አልኳቸው። ከዚያ ቀን በኋላ መርፌ አልጠፋብኝም። የሚጣለውን ዕቃ እንኳ ሳይቀር ይዘው ይጠብቁኝ ጀመረ» ስትል ሰምቻለሁ። አዎ መተማመን እየጠፋ ባለበት ዘመን እግዚአብሔር ግን ታማኝ ስለሆነ ከማይጠበቁና ተስፋ ከተቆረጠባቸው ሰዎች ታማኞችን ያስነሣል።

እግዚአብሔር በቃሉ፤ በተስፋውና በሥራው ታማኝ ነው። በእርሱ ያመነ አያፍርም (ሮሜ. 10:11-13)። የተጠጉትን አውጥቶ ለአራዊት አይሰጥም። ቀን ሲከፋ አብሮ አይከፋም (ናሆ. 1:3)። ጊዜ ሲለወጥ አይለወጥም። ሁልጊዜ በአድራሻው ነው። ለተሰደዱት አገር ነው። ስለዚህ በእርሱ ደስ ይለናል።

4. አንከብደውም

እግዚአብሔር አልቸለውም የሚለው በሽታ፤ ከበደኝ የሚለው ጉዳይ የለውም። ሁሉ ለእርሱ ቀላል ነው። አንድ ሰው፡- «እግዚአብሔር በሽታ ለመፈወስና ሙት ለማንሣት የሚጠቀመው ኃይል አንድ ነው። አሁን ሙት ላስነሣ ነው ብሉ የበለጠ ኃይል አይጠቀምም። በሽተኛ በሚያስነሣበት ኃይሉ ሙት ይቀሰቅሳል። ኃይሉ ፍጹም ነው» ብሏል።

እግዚአብሔር ሁሉን ስለሚተካና በዓለም ያለውን ትልቅ ነገር ስለሚያስንቀን፤ ሰምና ታሪክን ስለሚለውጥ፤ ሁልጊዜ በታማኝነት ስለሚገኝ ከዚህ ሁሉ በላይ ለእግዚአብሔር ስለማንከብደው በእግዚአብሔር ደስ ይለናል። ለእግዚአብሔር ተአምር አንሠራለትም፤ የሚሠራውን ተአምር ለማየት ግን እንደተጠራን እየተሰማን ገና ለመኖር እንናፍቃለን።

እግዚአብሔር በማይጠገብ ፍቅር ስለወደደን ደስታችን ነዋሪ ነው። የእርሱ ይቅር ባይነት ባይሆን ኖሮ የመላእክትና የደጋግ ሰዎች ይቅርታ ከሚቸለው በላይ በደለኞች ነን (ዘፀ. 23:21)። የእርሱ ሰጪነት ባይሆን ኖሮ የፍጡር ሰጪነት በሰለቸን ነበር (ያዕ. 1:5)። እግዚአብሔር ግን ይቸለናል። ከበዱኝ ብሉም ለማንም አሳልፎ አይሰጠንም። እርሱ ከበደኝ ቢለን ማን ይሸከመናል?

በአገራችን የሚነገር አንድ አፈ-ታሪክ አለ፡- መልአኩ ገብርኤል፡- እግዚአብሔር ይህችን ዓለም የሚያይበትን መነጽር አሳየኝ ቢለው እግዚአብሔርም፡- «እኔ እንዳየሁ ብታይ እኔ እንዳለፍኩ ማለፍ አትችልም» አለው ይባላል። አዎ የእርሱ ትዕግሥት ካልሆነ ማን ይቸለናል? ይህንን ባሕርዩን ሲያወድስ ሊቁ አንዲህ ብሏል፡-

«ሳትደክም ሁሉን ትሸከማለህ፤
ሳታጎድል ለሁሉ ትመግባለህ፤
ዝም ሳትል ለሁሉ ታስባለህ፤
ሳታጉድል ለሁሉ ትሰጣለህ፤
ሳትነጥፍ ለሁሉ ታረካለህ፤
ሳትዘነጋ ሁሉን ታስባለህ፤
ሳትተኛ ሁሉን ትጠብቃለህ፤
ቸል ሳትል ሁሉን ትሰማለህ
ሳትቀበል ለሁሉ ትተዋለህ።»

/ቅዱሴ ዮሐንስ ወልደ ነጎድጓድ/።

እናስተውል

ልጅ ሲድህ ደስ ይላል። ሲኮላተፍ ይጣፍጣል። ይህ ግን ጊዜያዊ ደስታ ነው። ለዘላቂታው ቢድህ፤ ለዘላቂታው ቢኮላተፍ ከመደስት ያሳስባል። ዘላቂ ደስታ ያለው በማደግ ነው። በመንፈሳዊ ኑሮም ሁልጊዜ በሽክም መኖር ሊሰማማን አይገባም። ማደግ አለብን። ማደግ ብዙ መገለጫዎች ቢኖሩትም ከማደግ መገለጫዎች አንዱ ታናሽን መሽከም መቻል ነው። አንድ ልጅ ታናሹን ሲሸከም አድጌአለሁ በሚል የተግባር ቋንቋ እየተናገረ ነው። እንዲሁም እግዚአብሔር ማደጋችንን የሚለካው በእምነት የደከሙትን ስንሸከም ነው። እግዚአብሔር እኛን መሽከሙን የምናዘክርበትና የምናደንቅበት ዋጋ ሌሎችን መሽከም ነው። መሽከም ፍቅር ነው። እግዚአብሔር በመሽከሙ ፍቅርን ይገልጻልናል። በኑሮችን ለዘላለም ይሸከመናል። በኃጢአታችን ግን እስከ ንስሐ ይታገሠናል። «አጸድቅ ብዬ ባዝላት ተንጠለጠለች» እንደተባለው እንዳንሆን ማሰብ አለብን። ሲሸከሙት የማያስብ ባለጌ ብቻ ነው።

እግዚአብሔር ስናጠፋ መቅጣቱ የፍቅሩ መገለጫ ነው ተብሏል። የእግዚአብሔር ቀጥተኛ የፍቅሩ መገለጫ ግን ቅጣት አይደለም። ሳይቀጡ የሚኖሩ ጨዋ ልጆችም አሉና ጨዋ ልጅ መሆን ይገባናል። እርሱ ግን ዘላለማዊ የኑሮችን ዋስትና ነው።

ሲፈጥረንም ራሳችንን ማኖር የምንችልበትን አቅም አገናዝቦ ሳይሆን በብቃቱ ሊያኖረን ነው።

ዛሬ በእግዚአብሔር ፊት ለመቅረብ፣ ለመጸለይ አሻፈረኝ እንላለን። አንድ ቀን ግን በፊቱ በግድ እንቀርባለን። ንጉሥን ካልለመዱት ፊቱ ያስፈራል። ሲለምዱት ግን ይናፍቃል። በእግዚአብሔር ፊትም ለመቆም እንዳንፈራ ዛሬ ፊቱን መለማመድ አለብን። አንድ አባት በአደባባይ ሲናገሩ እንዲህ አሉ፡- «እዚህ ዓውደ ምሕረት ላይ እየዘመርኩ እንድሞት ጸልዩልኝ። በአምላኬ ዙፋን ፊት ስቀርብ ከየት መጣህ ስባል እየዘመርኩ ሳለ መጣህ እንድል ፍጻሜዬን ከአደባባይ ያርግልህ በሉኝ» ብለዋል። ልንድል ስሄድ ተጠራሁ፣ ሳመነዝር ተጠራሁ፣ ሰክሬ ሳለሁ ተጠራሁ፣ ስዘፍን ሳለ ተጠራሁ፣ እንሌ ዘፋኝ ሞቶ ላዳንቅ ሄጄ በግርግር ተረጋግጬ ከቤቴ ሳልገባ ሰማይ መጣሁ ከማለት ያድነን!!

የሰው ሁሉ ፍጻሜው እግዚአብሔር ነው። ሀብታችን ሲያልቅ፣ ቁመናችን ሲበላሽ፣ ዝናችን ሲቀር እርሱን መፈለጋችን አይቀርምና ሳይመሽ እንጠጋው። የእግዚአብሔር ፍቅር ሲያስደንቀን የት አግኝቼ ፍቅሬን ልግለጥለት ማለት አንችልም። እርሱ ለሚወዳቸው የሰው ልጆች በጎነት ስናደርግ ለእርሱ ፍቅር ምላሽ መስጠታችን ነው። ለሰማያዊው አባት ያለንን ፍቅር የምንገልጠው ለምድራዊ ልጆቹ መልካም ስናደርግ ነው። ሰው የእግዚአብሔር ፎቶ ወይም መልክ ያለበት ነውና።

በእውነት እርሱ እግዚአብሔር በፈረሰው ቅጥራችን በኩል ሙሉ ሆኖ ስለሚቆም፣ ያስጨነቀን ነገር እንዳስጨነቀን እንዲኖር ስለማይፈቅድ፣ ታማኝነት በሌለበት ዓለምና ዘመን ታማኝ ሆኖ ስለሚገኝ፣ ከዚህ ሁሉ በላይ ስለማንከብደው ደስ ይለናል።

ጸሎት

የማላጣህ ዕድሌ እግዚአብሔር ሆይ አመሰግንሃለሁ። ጉድለቴ ባያልቅም አንተ ግን አትታዘበኝም። ነውሬን ሽፍነህ ድካሜን አግዞህ ትቆማለህና አመሰግንሃለሁ። ዛሬማ ወግ ደርሶኝ የሰማያዊ ንጉሥ ባለሟል ሆኛለሁ። መስፈርት ሳታወጣ የምትወድ አንተ ብቻ መሆንህን አውቄአለሁ። የፍጡር ፍቅር ከእንኳ ጋር ነው። በባዶ አይጸናም። እንዲሁ በባዶ ያፈቀርከኝ አንተ ነህና አመሰግንሃለሁ። አንተ ቅደም ብሎ ሰው ለመንገድ ይገደረደራል። እኔ ልሙት ብሎ ግን ማን ይገደረደራል!

አንተ ግን ለእኔ ሞተህልኛል። ስቸነክርህም ትወደኛለህ ስሰቅልህም ትወደኛለህ። አንተ ፍቅር ነህ አመሰግንሃለሁ። እኔ መውደድም መጥላትም እችላለሁ። አንተ ግን መጥላት የማትችል ፍቅር ብቻ ነህና አመሰግንሃለሁ። ያንተ ነገር በቃኝ ብለውኝ ብዙዎች ጥለውኝ ሄደዋል። ከሳሽ ሁሉ ሄዶ መሐረው ቀርተዋል። ሳትፈርድብኝ በሰላም ስለሸኘኸኝ በእውነት አመልክሃለሁ። ሁሉም ያንተ ነው። ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ስምንት

ይቅር ባይ እንሁን

በአንድ ወቅት ሁለት ባልንጀሮች ታላቅ ምድረ በዳን እያዳረጉ ይጓዙ ነበር። በመንገድም ሲሄዱ በአሳብ መግባባት አልቻሉም። አንደኛውም ትዕግሥት ያጣና ባልንጀራውን በጥፊ ይመታዋል። ያ የተመታው ግን የተቀበለውን የሚመስል ምላሽ አልሰጠውም። ነገር ግን አንድ ነገር አደረገ። ወደ መሬት ዝቅ ብሎ በበረሃው አሸዋ ላይ፡- «ዛሬ ጓደኛዬ በጥፊ መታኝ» ብሎ በጣቱ ጻፈ። ከጻፈ በኋላ እንደገና ጉዞአቸውን ቀጠሉ። ሲሄዱ ሲሄዱ አንድ ትልቅ ባሕር ጋ ደረሱ። በጥፊ የተመታውም ሳት ብሎ ከባሕር ውስጥ ጠለቀ። በዚህ ጊዜ ባልንጀራው አብሮት ገብቶ አዳነው። ሕይወቱ መትረፉን ያረጋገጠው ያ ሰው እንደገና ሊጽፍ ዓለት መፈለግ ጀመረ። በዓለቱ ላይም ፊደሎቹን ቀረጸ። «ዛሬ ጓደኛዬ ሕይወቴን አዳናት» ብሎ በዓለት ላይ ቀረፀ። በዚህ ጊዜ ባልንጀራው ጥያቄ ተፈጠረበት። ቅድም በጥፊ ስመታህ በአሸዋ ላይ የጻፍከው፣ አሁን ደግሞ ከባሕር ሳወጣህ በዓለት ላይ የቀረጽከው ለምንድነው? አለው። ያም ሰው እንዲህ ብሎ መለሰ፡- «የሰዎችን በደላቸውን ሲረገጥ በቀላሉ በሚጠፋው፣ ነፋስ በሚሸፍነው በአሸዋ ላይ መጻፍ ይገባናል። መልካምነታቸውን ግን በማይጠፋው ዓለት በልባችን ላይ መቅረጽ ይገባናል» አለው ይባላል።

የአገራችን ሰው «ሁለት እግር እንኳ ሲሄድ ይጋጫል» «ዕቃና ዕቃ እንኳ ይጋጫል» ይላል። አሳብ አንድ አካል የሆኑ ሁለት እግሮች እንኳ በጉዞ ውስጥ መጋጨታቸው የግድ ነው። ግዑዛት ዕቃዎችም ሲጋጩ መጨኘቸው ያለ ነው። የራሱ አስተሳሰብና ምኞት ያለው ሰውማ ቢጋጭ ምን ይደንቃል? ማለታቸው ነው። በሁሉም የሕይወት ስፍራ ግጭት እንደ መጨረሻ ይታያል። በቤተ ክርስቲያን፣ በትዳር፣ በፖለቲካ ፓርቲዎች ... ግጭት እንደ መጨረሻ መታየቱ ያሳዝናል። ግጭት የአንድ ትልቅ ምዕራፍ ዋዜማ ነው። ሁሉም ሰው አሳቡን በመግለጡ ግጭት መጥቷል። ከዝምታ ሰላም ይህ ግጭት ወደ እውነተኛ ሰላም ያደርሳል። ዝምታ ሽንገላ ነው። ግጭት ግን ወደ አንድነት የሚያደርስ ነው። ግጭት የተለያየ አስተዳደርና አስተሳሰብ እንዳለን፣ መለክት ሳይሆን ሰው እንደሆንን፣ በገነት ሳይሆን በምድር እንዳለን የሚገልጽ መሆኑን ካወቅን የምንሳሳልበት ነው። ግጭትን በመፍራት የታመቁ አስተሳሰቦች ሲፈነዱ የእሳተ ኅሞራን ያህል ይጎዳሉ። እሳተ

ኅሞራው በአግባቡ ሲተነፍስ ጠቃሚና ጤና ሰጪ፣ የተፈጥሮ ውበትም ነው። ታምቆ ሲፈነዳ ግን የጥፋት መልእክተኛ ነው።

የግጭቱን አፈታት ካወቅንበት ጥብቅ ወደ ሆነ አንድነት እንደርሳለን። ግጭት መፈራራትንና መተፋፈርን ያርቃል። አንዱ በአንዱ ላይ ያለውን መንፈሳዊ ሥልጣን እያገላው ይመጣል። ነገር ግን ግጭትን እንደ ፍጻሜ መቀጠር አይገባንም።

በሰሜንና በሸዋ የተወለዱ ሁለት ሰዎች ሲጋቡ ብዙ ጊዜ የሚገጥም ነገር አለ። አንድ ባል የመጀመሪያውን በግ ለአዲሱ ቤቱ ሲያርድ ከፍ ያለ ክብርና ወግ ይሰማዋል። በሰሜን አካባቢ ሳንባ ከሌሎች የበጎ የአካል ክፍሎች ጋር እንደ ዱለት ተሠርቶ የሚበላ ጣፋጭ ምግብ ነው። በሸዋ ደግሞ ሳንባ ለድመት ነው እንጂ ሰው አይበላውም። ታዲያ በጉን ያረደው ባለ ወጉ አባባል ሳንባውን ጥሩ አድርገሽ ሥሪው ሲል ተደጋግሞ እንደ ሰማሁት ሚስቶች ደንግጠው ወደ ጓዳ ይገባሉ። ባልም ይደነግጣል። እርሱ ሲያድግ ሳንባ ጣፋጭ ምግብ መሆኑን ያውቃል። እርሷ ደግሞ ሳንባ የድመት ድርሻ መሆኑን ታውቃለች። ባልም ልክ ነው። ሚስትም ልክ ናት። አንደኛው ልክ ግን ለአንደኛው ልክ መሸነፍ አለበት። ይህ ነው የትዳር ምሥጢር!

ይህ ሁሉ የሚያሳየን ጥብቅ የትዳር ኅብረቶች እንኳ ሳይቀሩ ማንነት የሚቀረጽባቸውና የሚታረቅባቸው እንጂ ማንነት የሚጨፈለቅባቸው አለመሆናቸውን ነው። ግጭቶቹ ግን በመልካም ሊወሰዱ ይገባል። ግጭቶች የተነሡበትን መነሻ ስንፈልግ አስተዳደግ፣ ትምህርት ሊሆን ይችላል። ግጭት ግን ሁለት ደንቦች ወይም ልማዶች እንኳ የሚሳሳሉበት ነው።

የአሳብ መለያየት ተፈጥሮ ነው። ተፈጥሮን መሻር አይቻልም። ተፈጥሮ ግን በመወያየት ይታረቃል። ባልና ሚስት እኮ የሚያዋህዳቸው የተፈጥሮ ልዩነታቸው እንጂ አንድነታቸው አይደለም። ጸታቸው የተለያየ ነው። ልዩነቱ ግን የአንድነት ምክንያት ነው። ልዩነት ወደ አንድነት ያመጣል። ፍቅር ነው። የአሳብ መለያየት እንደ ጠላት እያስተያየ ማጋደሉ ዛሬም ድረስ ዘልቋል። ቀይ ሽብርና ነጭ ሽብር እየተባባሉ በጉዳና ሲቀላሉ የኖሩት የአንድ እናት ልጆች አመለካከትን ማስታረቅ አቅቷቸው ነው። የአሳብ ልዩነት እንደ ጠላት ማስተያየቱ አሳዛኝና ኋላ ቀርነትም ነው።

በግጭቶች ውስጥ አንዱ ትዕግሥት ያጣና ክፉ ቃል ይናገራል፤ ክፉ ርምጃ ይወስዳል። እርሱ ጀምሮታል ብለውም ሁለተኛውን ክፉት ብዙዎች ይቀጥላሉ። አንተ ትዕግሥት የምታጣው ወገን አንድ ክፉ ስትናገር ሁለት ክፉ ትሰማለህ። የዘራኸውን ስድብ አትረፍርፈህ ታመርታለህ። አንተም ክፉ ምላሽ የምትሰጥ እርሱ በጀመረው ላይ ስለቀጠልክ የማትጠየቅ እንዲመስልህ የሚያስጠይቀው ቅድም ተከተሉ ሳይሆን ክፉ ማድረግ ነው። ይልቁንም እርሱ ሲያደርገው የጠላኸውን እንዴት እንዲጠጋህና እንዲገዛህ ተፈቅዳለህ? ለክፉ ክፉ ስትመልስ የተንኩል ደቀ መዝሙር እየሆንህ ለክፉት ሠራዊት ተጨማሪ ወታደር እንደሆንህ ማሰብ አለብህ። እርሱ በእጁ ያለውን ድንጋይ ይወርውር ባንተ እጅ ያለውን ብርቱካን ወርውርላት። ድንጋይ ሲያልቅበት ያንተን ብርቱካን መልሶ ይወረውርልሃል። ክፉ ነገር ያልቃል! መልካም ነገር ግን አያልቅም። ብዙ ኃይላቶች ዛሬ ደክሟቸው የትንንሽ ልጆች መጫወቻ ሆነዋል። የእግዚአብሔር ሠራዊቶች ግን በዓመታት ውስጥ አይደክሙም። አንድ ታዋቂ መሪጌታ ነበሩ። እኚህ መሪጌታ ክፉ ነገር ከአፋቸው ተሰምቶ አይታወቅም። ታዲያ አንድ ቀን ሰዎች፡ «እርስዎ መቼ ነው ተሳስተው ክፉ የሚናገሩት?» በሏቸው፡ «መልካሙ መቼ አልቆብኝ ነው ክፉ የምናገረው» አሉ ይባላል።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በተራራው ስብከቱ፡ «ክፉውን አትቃወሙ! ዳሩ ግን ቀኝ ጉንጭህን በጥፊ ለሚመታህ ሁሉ ሁለተኛውን ደግሞ አዘርሳት! ...» (ማቴ. 5:39) ብሏል። ትዕግሥት ማጣት! ክፉውን በክፉ መመለስ ደካማነት ነው። ብርቱዎች ግን ይቅርታ የሚያደርጉና በመልካም የሚያሸንፉ ናቸው።

ለብዙዎቻችን ጠላታችንን ይቅር ከማለት ወዳጆችን ይቅር ማለት ይከብደናል። የመዋደዳችን ፍጻሜ መጠላላት ለምን ሆነ? ከመጀመሪያው ፍቅር የኋላው ይቅርታ ይሻላል። አዎ «የሰዎችን በደላቸውን ሲረገጥ በቀላሉ በሚጠፋው፤ ነፋስ በሚሸፍነው አሸዋ ላይ መጻፍ ይገባናል። መልካምነታቸውን ግን በማይጠፋው ዓለት በልባችን ላይ መቅረጽ ይገባናል።»

እኛ ግን የምናደርገው በተቃራኒው ነው። መልካምነታቸውን በአሸዋ ላይ፤ ስህተታቸውን በዓለት ላይ እንጽፋለን። አንገት የተሰጠን ለጌጥ አይደለም፤ ዞር ብለን ለማየትም ነው። ስለዚህ ያለፈውን መልካም ጊዜ ዞር ብለን ማየት አለብን። ለክፉት ሳይሆን ለመልካም ነገር ዋጋ መስጠት አለብን። በእግዚአብሔር ዘንድ የሰናፍጭ ቅንጣት እምነት፤ የእሳት ፍንጣሪ የምታህል ምግባር ዋጋ

አላት (ማቴ. 17:20፤ 10:42)። በእግዚአብሔር ዘንድ የመልካም ነገር ዋጋው ብዙ ሲሆን በሰው ዘንድ ግን የክፉ ነገር ሚዛኑ ከፍ ያለ ነው።

የራሳችንን ደካማነት ስንረዳ የሌሎችን ደካማነት ለመረዳትና ይቅርታ ለማድረግ ዝግጁ እንሆናለን። ሰው ማን ነው? ለሚለው ጥያቄ ምላሽ ካገኘን ይቅርታ የማይከብደን ሰዎች እንሆናለን። እውነተኛ ፍቅርም በክፉት ተሸንፎ ቂመኛና በቀለኛ የሚሆን ሳይሆን በመልካም አሸንፎ በዳዩን ሰው ለንስሐ የሚጋብዝ ነው። በዓለም ላይ ከሰዎች ጋር የማንነካበት ኑሮ ስለሌለን አስተውለን ካየነው የብዙ ሁከታችን ምንጩ የይቅርታ ሕይወት ማጣት ነው። ይቅርታ የጎደለው ልብ ሁሉም ነገር ይከብደዋል።

ሰዎችን ከማከራፍና ከመሸሽ በላይ የምናስተምራቸው በይቅርታ ነው። ይቅርታ ማድረግ የወደቀው እንዲነሣ ዕድል መስጠት ነው። በዓለም ላይ ትልቅ ሥራ የሚሠራው ከተለምራት ይልቅ በይቅር ባይነት ነው። በክፉት እየመረረች ያለችውን ዓለማችንን የሚያጣፍጡ ይቅር ባይና አፍቃሪ ሰዎች ከሌሉ የሰው ሕይወት ፈጽሞ ተስፋ የሌለው ይሆናል። ስለዚህ ይቅር ባይ እንሁን! ይቅር ያልናቸው ሰዎች ከበደሉን በላይ ይክሱናል። ይቅርታ ያበላሸው ሰው እንዲያስተካክል ዕድል መስጠት ነው። ሕጻን ልጅ ወደቆ የሚነሣው ዙሪያውን አይቶ የሚጠብቁት ሰዎች ድጋፍ ከሰጡት በኋላ ነው። ተስፋ የሚያደርገው ሰው ከሌለ ለመነሣት አያስብም። እዚያው እንቅልፍ ይይዘዋል። ሰዎችም ከስህተታቸው የሚመለሱት የወዳጆቻቸውን ይቅርታ ሲያገኙ ነው። አሊያ እንደ ወደቁ ይቀራሉ። ሌባ የሚባሉት የሚሰርቁትን ንብረት ጠብቁ ስንላቸው ከደህነኛው በላይ ይጠብቃሉ። ፀጥታ ሲጠፋ የበጥባጮቹን አለቃ አደራው ላንተ ነው ሲባል ሌት ተቀን ተግቶ ሰላምን ያስከብራል። ሰዎች ባመናቸው መጠን ይታመኑልናል። ይቅርታ የወደቁ ሰዎች እንዲነሡ ዕድል መስጠት ነው።

ከአንድ ኮሚቴ ጋር መስማማት ያልቻልኩበት ዘመን ትዝ ይለኛል። ስለ ኮሚቴ ካነሣሁ አንድ ወዳጅ፡ «ከኮሚቴ ቢሆን ኖሮ እስራኤል እስከ ዛሬ ከግብፅ አይወጡም ነበር። ሙሴ ግን እግዚአብሔርን እያዳመጠ ሕዝቡን አሻገረ» ያለኝ የማልረፈው የሚያስቅ ግን ቁምነገር ያለበት ንግግር ነው። ታዲያ አንድ አባት ስለ ጉዳዩ ሲያነጋግሩኝ፡ «ልጄ በአንድ አፍ ውስጥ የሚኖሩትን ጥርስንና ምላሽን አስታውስ። እነዚህ አካላት ተፈጥሮአቸው የተለያዩ ነው። ጥርስ ነጭ ነው፤ ምላሽ ቀይ ናት። ጥርስ ጠንካራ ስለታም ነው፤ ምላሽ በጣም ለስላሳ ናት። አፍ ሲከፈትላት ምላሽ ትወጣለች።

ሲከደን በገዛ ጎረቤቷ ላለመጎዳት ትሸሻለች። ጥርስ ያደማውን እጅ ምላስ ትልሳለች። ጥርስ ሲያኝክ ምላስ ታርስለታለች። የፊት ጥርስ ማኝክ ሲከብደው ወደ መንጋጋው እህሉን በመውሰድ ትራዳለች። ግን በአንድ ቤት ይኖራሉ። እኛም መልካችን፣ አቅማችን፣ የሥራ ድርሻችን የተለያየ፣ አንዳችን ስለታም አንዳችን ለስላሳ ብንሆንም ተቻችለን መኖር ይገባናል» አሉኝ። አዎ እሾህ ያላቸው ጃርቶች ተጠባብቀው ይሄዳሉ። አንዱ ያንዱን ሙቀት ለማግኘትና ብርዱን ለመከላከል መወጋጋታቸውን ይችላሉ። እኛም ገና ባልተለወጠ ማንነት ውስጥ እንደ መኖራችን ሁላችንም ያልተነቀለ እሾህ አለን። ተገልለን ለመቀመጥ የዓለሙ ብርድ ይገድላል። ከመሞት መቀሰል የተሻለ ነውና ልንጠጋጋ ይገባናል። ድካማችንን እንደ አደጋ ከመቀጠር ተፈጥሮ መሆኑን ማሰብ ያበረታናል። ክፉ ጠባይ ባለቤቱም እየጠላው አብሮት ይቆያል። እግዚአብሔር ግን ይለውጣል። ተሠርተን እስከምናልቅ መሸካከም ይገባናል። አንድ ሰው፡- «ማን ፈጠረህ?» ቢሉት «እግዚአብሔር» ካለ በኋላ «ግን ገና አላለቅሁኝም» አለ ይባላል።

ይቅርታ በነበረን ታሪክ ላይ ያልነበረንን አዲስ ታሪክ በሕይወታችን ላይ ይጨምርልናል። የበደለንን ብናስፈርድበት ይህ ለዓለም አዲስ ነገር አይደለም። ይቅር ብንለው ግን አዲስ ታሪክ ነው። ይህ ብቻ አይደለም በይቅርታ ሊማሩ የማይፈልጉ ሰዎችን እናስተምርበታለን። በእውነት የሚከብደን ይቅር ማለት ብቻ ሳይሆን ይቅርታ መቀበልም ይከብደናልና እግዚአብሔር ይጎብኘን።

አዎ እግዚአብሔር በኃጢአታችንና በድካማችን ተሸክሞናል። ራርቶ ይቅር ብሎናል። ይህ ትዕግሥቱ ከማረከን እኛም ይቅር ባዮች ልንሆን ይገባናል። እግዚአብሔር በድካማችን ብቻ ሳይሆን በፍላጎታችንም ተሸክሞናል። እኛም የሰዎችን በደላቸውን ብቻ ሳይሆን ፍላጎታቸውንም በትዕግሥት ልናሟላቸው ይገባናል። በእውነት ትዕግሥትን ገንዘብ በማድረግ ይቅር ባይ እንሁን!

ከሰብተውል

አንድ ሰው፡- «በዚህ ዓለም ላይ ያለኝ ወዳጄ ልብስ ሰፊዬ ነው። እርሱ ብቻ በትላንቱ አይለካኝም» ብሏል። ልብስ ሰፊ ትላንትና ለከቶ እንደ ሆነ ዛሬም ስንሄድ ይለካናል እንጂ በትላንቱ ልኪት ተረጋግቶ አይቀመጥም። እውነተኛ ወዳጅም በትላንትናው ማንነት የማይለካ ዛሬም በመለወጣችን የሚያምንበን ነው። የአገራችን ሰው፡- «አንዴ ሌባ ካሏት ብትቆርብም አያምኗት» እንደሚል የአንድ ቀን ስህተት የሁልጊዜ ስህተት፣ የአንድ ቀን

ጥፋተኝነት የሁልጊዜ ጥፋተኝነት አድርገን መውሰድ በእውነት ኃጢአት ነው። ሰው ይለወጣል። ሰው እንደሚለወጥ ካላመንን ሰውነታችንን እያጣን ነው። እኛም እንደ ቀድሞ አይደለንም። ሰዎችም እንደ ቀድሞ አይሆኑም። ይህ ዓለም በየዕለቱ ትምህርት አለውና።

የሰዎችን የቀደመ ስህተታቸውን ልንረሳቸው አልቻልንም። ንስሐ ገብተውበት ይሆናል። እኛ ግን ይቅርታውን ሳይሆን ስህተቱን ስናወድስ እንኖራለን። ታላላቅ ሰዎችም ቢሳሳቱ ሊገርመን አይገባም። ታላቅነታቸው ሰው መሆናቸውን አያስቀረውምና። ደካማ ሰዎች በታላላቆች ስህተት ሲሳሰቁ ይኖራሉ። ቃሉ፡- «እንደ ቆመ የሚመሰለው እንዳይወድቅ ይጠንቀቅ» (1ቆሮ. 10:12) ይላል።

አንድ ወዳጄ የነገሩኝ ታሪክ ትዝ ይለኛል፡- ሁለት መነካሳት በመንገድ ሲሄዱ ወንዝ ዳር ይደርሳሉ። አንዱት ሴትም ውሃ ሞልቶባት ለመሻገር ተጨንቃ ያገኛታል። አንደኛው መነኩሴ ልቡ ራርቶ «ላሻግራት» ይለዋል። ጓደኛው መነኩሴም፡- «በገዳማችን ሕግ ከሴት ጋር መነጋገር አይፈቀድም! የገዳም ሕግ የመነካሳትን ደንብ ታፈርሳለህ» ይለዋል። ልቡ የራራው መነኩሴም እምቢ ብሎ ተሸክሞ አሻግራት። በመንገድ ሲሄዱ እንዴት ያሻግራታል? እያለ አንደኛው መነኩሴ ማጉረምረም ይጀምራል። የራራውም መነኩሴ «ምን ሆነ ነው እንዲህ የምትበሳጨው?» ይለዋል። ያም መነኩሴ «እንዴት ሴት ትሸከማለህ? የመነካሳትን ደንብ አፍርሳለሁ» ቢለው የራራው መነኩሴ መልሶ፡- «እኔስ አንዴ ተሸክሜ አሻገርኳት፤ አንተ ግን እስከ አሁን ተሸክመሃታል» አለው ይባላል።

ሰዎች የጣሉትን ሽክም እኛ ተሸክመንላቸው እየተበሳጨን እንዳይሆን እግዚአብሔር ይግለጥልን። ከዚህ ሁሉ በላይ ይቅር እንባባል። እናቶቻችን የቂም ሙዳዮች፣ እንዳይበሰብስ የሚጠብቁት ናቸው። እነሌን በዓይኔ አያሳየኝ የሚሉት ምክንያቱ ምንድነው? ብንላቸው በመንግሥቱ ንዋይ ግርግር ጊዜ እንዲህ አድርጋኝ ይላሉ። እስከ ዛሬ በዚህ ክስተት ይበሳጫሉ። በደሉ የተፈጸመው ግን በ1953 ዓ.ም. ነው። ቂምን መንከባከብ አረም ስንዴ ሳይሆን መልፋት ነው። ይልቁንም በዛሬው ዘመን ክርስቲያኖችን ከማስታረቅ ዓለማውያንን ማስታረቅ እንዚቀል መራሮች ሆነናልና በእውነት ይቅር እንባባል።

ጸሎት

አምላኬ ሆይ! ምሕረትህ ለዘላለም ነው። እኔ ግን ቂሜ ለዘላለም ነው። አንተ የጥንቱን ንጹሕ ተፈጥሮአችንን ታያለህ። እኔ ግን ከመጀመሪያው ፍቅር ለጌላው ጠብ ዋጋ እሰጣለሁ። ጌታ ሆይ ያንተን ይቅርታ ማስተላለፍ ያልሆነልኝ የልቤ መስተዋት የቆሸሸብኝ ሰው ነኝ። ይቅር ማለት እየተናነቀኝ መንገዴን የትካዜ አድርጌዋለሁ። ራሴን ብቻ ይቅር ብዬ ሰውን ሁሉ ተቀይሜአለሁ። እባክህን የይቅርታ ሰው አድርገኝ። ከተደረገልኝ መልካም ነገር ለተደረገብኝ ክፉ ነገር ዋጋ እሰጣለሁ። መልካሙን ቀን! ወዳጆቼ ያደረጉልኝን የማይቆጠረውን ውለታ እየረሳሁ ተቸግራለሁ፤ ፍቅሩ ነጻ ሳይሆን ሰጥቶ መቀበል የሚፈልግ የሰው ፍቅር ነውና ያንን ሲያጣልቤን ሽካራ አደረገው። እባክህን በመንፈስህ ዘይት ውስጤን አለስልሰው። የሚወዱኝን መውደድ ሳልጀምር ጠላቶቼን ለማፍቀር እታገላለሁ። ለበደሉኝ ይቅርታን ለሚወዱኝም ምላሽ የምሰጥ ሕያው ሰው አድርገኝ። ወትሮም በማላፍርበት ስምህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዘጠኝ**ዕድል ነው**

ራሳቸውን ያልቻሉ ችግረኛ ቤተሰቦች ስላሉአቸው የሚያዝኑ የሚከፉ፡- «መቼ ነው የእኔን ኑሮ የምኖረው?» የሚሉ፤ «ወይ ከደህና ተወለድ! ወይ ከደህና ተጠጋ» እያሉ ድህነትን እንደ በሽታ ባለጠግነትን እንደ ጤንነት የሚቆጥሩ፤ ከገንዘብ ድህነት የምግባር ድህነት እንደሚያይል የማይረዱ ብዙ ወገኖች አሉ። የሕይወት ሙሉ ስጋላፊነት መብቃት፤ ስለ ሌሎች ማሰብ መጀመር፤ ወዳየነው ራስ ያለውን መገንገስ ነው። ድሆችና ችግረኛ ቤተሰቦችን ለመደገፍ መኖርም ትልቅ ትዳር ነው። በአገራችን ቋንቋ አንድ ሰው ትዳር ያዘ የሚባለው ከሌላ ተቃራኒ ወገን ጋር ንብረት ሲያደርግ ብቻ ሳይሆን የራሱን ቤትና ንብረት ማደራጀት፤ ለሌሎች መጠጊያ ማበጀት ሲጀምር ትዳራን አበጀሁ ይላል፤ ትዳሩን አበጀ ይባላል። የተመሠረተው ቤተሰብ እየፈረሰ ሌላ ቤተሰብ መመሥረት፤ የተወለዱት ልጆች ለሞት እየተቃረቡ ሌሎች ልጆችን ወደ ዓለም ለማምጣት ማሰብ አስፈላጊ አይደለም።

የሚረዱት ቤተሰብ ያላቸውና የሚረዱ ቤተሰብ የሌላቸው ወገኖች የሕይወታቸው ደስታ እኩል አይደለም። ቤተሰባቸውን የሚረዱት በሕይወታቸው በጣም ደስተኞች ናቸው። ለተቸገረው ቤተሰባቸው የሚሰጡት ሲያገኙ በእልልታ ይዘላሉ። የቤተሰባቸው የተከፈተ ጉሮሮ እየታያቸው በየመንገዱ ያለውን የመጠጥ፤ የዝሙትና የዘፈን ግብዣ እየጠቀጠቁ ያልፋሉ። እነዚህ ሰዎች ስለ ራሳቸው መኖር ቢጠሉ እንኳ ስለ ድሆች ቤተሰቦቻቸው መኖርን ይፈልጋሉ። ምክንያቱም እንኳ የሰው ፍቅር የውሻ ፍቅር እንኳ ዕድሜ ይጨምራልና። ድሆች ቤተሰቦቻቸው ደስታቸው፤ የቅድስና አጋሮቻቸው፤ የመኖር ምክንያታቸው ናቸው።

ራስን የማጥፋት ወንጀል የበረከተው በደሃዋ አፍሪካ ሳይሆን የተሟላ ኑሮ አለ በሚባልባቸው በሰላማውያን እንደ እነ ስዊድን ባሉ አገሮች ላይ መሆኑ ይገርማል። እነዚህ አገሮች ዜጋቸው በሰላም ስላደረጉ የሚከፍሉ፤ ፍላጎትን ያሟሉ ቢሆኑም ተስፋን ግን ማሟላት አልቻሉም። ስለዚህ ብዙ ዜጎቻቸው ራሳቸውን በማጥፋት ያልቃሉ። ስልጅ ለእናቱ ብለው አያስቡም። ልጁ ከተወለደ ጀምሮ የመንግሥት ደሞዝተኛ ነው። ሁሉም የራሱ የሆነ የተሟላ ኑሮ አለውና ስለዚህ አይፈላለጉም። ድሆቹ ሕዝቦች ሀብትን ተስፋ ያደርጋሉ። እነዚህ ግን

ሀብት ባዶ ሆኖባቸዋል። ድሆች ሕዝቦች በጠባብ ቤት ተደራርበው ይኖራሉ። እነዚህ ግን ለአካለ መጠን ሲደርሱ ወደ ተሠራ ቤት ይገባሉ። ድሆች ሕዝቦች ትዳራቸውን ለማቅናት ሲታገሉ እስከ ሞት አብረው ይኖራሉ። እነዚህ ግን ትዳርን በከንታራት ውል ይፈጽማሉ። የማግኘት ትልቁ ፊተና እርካታ ማጣት ነውና እርካታ በማጣት ሲሰቃዩ ለምን እኖራለሁ? ብለው ይጠይቃሉ። የሚኖሩለት ጌታና የሚኖሩላቸው ድሆች ስለሌላቸው ራሳቸውን ያጠፋሉ። እነዚህን ተስፋ ያጡና የምቶች መከራ የሚያሰቃያቸውን ሕዝቦች ለመርዳት ገንዘባቸውን እየተቀበሉ የአፍሪካ ሕፃናትን እንዲረዱ መደረግ ተጀመረ። በገንዘባቸው የሚያሳድጉትን ሩቅ ያለውን ሕፃን ፎቶ በማምጣት፡- «አንተ ስምን እኖራለሁ ትላለህ? መኖርህ ግን ይህን ሕፃን ያሳድጋል» ሲሏቸው ተስፋቸው መለምለም፣ ሕይወታቸው ማበብ ጀምሯል።

ደስታ በመልክአ ምድር፣ ደስታ በጊዜ ውስጥ አልተቀመጠችም። ደስታን ለማግኘት በባሕር በአየር በንፄድ ደስታ አይገኝም። መጠጥና ዝሙትም እንኳን ደስታ ሊሰጠን የደስታ ተዋጊ ናቸው። ሐሰተኛ ሳቅም ጉልበትን ይጨርሳል። እግዚአብሔር ግን የእኛን ደስታ የደበቀው በሌሎች ጉድለት ውስጥ ነው። የሌሎችን ጉድለት ስንሞላ የእኛም የልብ ክፍተት ይሞላል። አንድ ደራሲ፡- «የእኔ እምነት ይህ ነው። ደስተኛ መሆን ብቻ ጥሩ ነው። ደስተኛ ለመሆንም ቦታህ እዚህ፣ ጊዜውም አሁን፣ መንገዱም ሌሎችን መርዳት ነው» ብሏል።

ብዙ ባለጠጎች የኑሮ ቅሬታ አላቸው። ዛሬ ማንም የሚበላውን ገንዘባቸውን ያቺ ደሃ እናታቸው ሳትበላ ትኩስ እንደራ እንዳማራት መሞቷ ከቅሬታቸው ዋነኛው ነው። ዛሬ እናታቸውን ማግኘት ቢችሉ ወርቅ አልብሰው፣ እንደ እቴጌ ባከባበሯት ነበር። ነገር ግን አልቻሉም። አዎ መርዳት መቻልም ዕድል ነው። ይህ ዕድል የማይገኝበት ጊዜ አለና። ስለዚህ ድሆች ቤተሰቦቻችንን መርዳት በመቻላችን ከፍ ያለ ደስታ ሊሰማን ይገባል።

ድሆች የምንላቸው መሠታዊ ፍላጎት የጎደለባቸው ሰዎችን ነው። የሰው ልጆች ቀን በሚሰጥና ቀን በማይሰጥ ችግሮች ውስጥ ይኖራሉ። ድሆች ቀን በማይሰጥና መታገሥን በማያውቅ በሆድ ጥያቄ ተፋጠዋል። ምናልባት የራሳችን የሕይወት ጥያቄ ስላስጨነቀን ስለ ማንም ግድ አይለን ይሆናል። ግን ጥያቄያችን ቀን የማይሰጥ ነው? አንዳንዴ የእኛ ትርፍ ሳንቲም ለድሆች ዋና ነገር ሊሆን ይችላል። የእኛ ተጨማሪ ምግብ ለእነርሱ ከሞት ማምለጫ ይሆናል።

የእስራኤል ልጆች ወደ ተስፋይቱ ምድር ሲገቡ ከተሰጣቸው የቅድስና ሕግ አንዱ የሌሎችን ችግር እንደ ራሳቸው እንዲያዩና እግዚአብሔር ያሳያቸውን ፍቅር ለጎረቤታቸው እንዲያሳዩ ነበር። «በአገራችሁ ውስጥ ከእናንተ ጋር እንግዳ ቢቀመጥ ግፍ አታድርጉበት። እናንተ በግብፅ ምድር እንግዳች ነበራችሁና ከእናንተ ጋር የሚቀመጥ እንግዳ እንደ አገር ልጅ ይሁኑላችሁ፣ እርሱንም እንደ ራሱ ውደድ፣ እኔ እግዚአብሔር አምላካችሁ ነኝ» (ዘሌዋ. 19:33-34)።

ያደግግበትን ሁኔታ ያሳለፍነውን የሕይወት መሰናክል ብዙ ጊዜ እንረሳለን። ሌሎች በሰንፍናቸው የወደቁ እኛ ግን በጥረታችን ለዚህ የበቃን እየመሰለን እንስታለን። አንዳንዴም በድፍረት እንናገራለን። ስለዚህ ድህነትና ችግርን ካላዩ ሰዎች ይልቅ ያየነው እኛ እንጨክናለን። እግዚአብሔር ግን፡- «እናንተ በግብፅ ስደተኞች ነበራችሁና ስለዚህ ስደተኛውን ውደዱ» ይለናል (ዘዳ. 10:19)። ወይም እኛ ሊደርስብን የማንፈልገው ክፉ ነገር በሌሎች ላይ ሲደርስ ያስችለናል። ምን ዓይነት መንፈስ ነው!

«የእርሻችሁን ድንበር ፈጽማችሁ አትጨዱ» (ዘሌ. 19:9) ተብለናልና ገንዘባችንን ጨርሰን መብላት የለብንም። ለድሆች ወገኖቻችን ማስቀረት አለብን። በኦሪት ዘዳም 15:7-11 የተገለጠው ቃል በእውነት ያራራል፡-

«አምላክህ እግዚአብሔር በሰጠህ በአገርህ ደጅ ውስጥ ከሚኖሩ ከወንድሞችህ አንዱ ቢደኸይ + ልብህን አታጽና + በድሀው ወንድምህ ላይ እጅህን አትጨብጥ። ነገር ግን እጅህን ለእርሱ ክፈት፣ የለመነህንም አስፈላጊውን ነገር አበድረው። ሰባተኛው ዓመት የዕዳ ምሕረት ዓመት ቀርቦአል ብለህ ክፉ አሳብ በልብህ እንዳታስብ + ለድሀውም ወንድምህ አንዳች የማትሰጥ እንዳትሆን + ዓይንህም በእርሱ ላይ ክፉ እንዳይሆን + እርሱም ወደ እግዚአብሔር በአንተ ላይ እንዳይጮኽ + ኃጢአትም እንዳይሆንብህ ተጠንቀቅ። እጅህን በምትጥልበት ሁሉ አምላክህ እግዚአብሔር ስለዚህ በሥራህ ሁሉ ይባርክሃልና ፈጽመህ ስጠው + በሰጠኸውም ጊዜ በልብህ አትጸጸት። ድሆች ከምድሪቱ ላይ አያልቁምና ስለዚህ እኔ፡- በአገርህ ውስጥ ላለው ድሀ ለተቸገረውም ወንድምህ እጅህን ትከፍታለህ ብዬ አዝዝሃለሁ» (ዘዳ. 15:7-11)።

ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስም፡- «ድሆችህ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ይኖራሉና» (ዮሐ. 12:8) እንዳለ ድሆች ፍቅርና ልግስናችንን

የምንገልጥባቸው ናቸው። እግዚአብሔር ሲፈጥረን ጠባያቱን ስላካፈለን በቸርነት ውስጥ ያለውን ደስታ ፈላጊዎች ነን። በመስጠት ውስጥ ደስታ አለ (የሐዋ.ሥራ 20:35)። ይህንንም ደስታ የሚሰጡን ድሆች ናቸው። ስለዚህ የመባ ስጦታ ፍቅርን፣ ፍቅርም ልግስናን፣ ልግስናም ደስታን ያስገኙልናል። ጌታ ልዝብ ቀንበርና ቀላል ሽክም ሰጥቶናል (ማቴ. 11:30)፤ ይህም ስለ ሌሎች የሚሰማን ኃላፊነት ነው። ድሆች አደራዎቻችን ናቸውና ልንጠነቀቅላቸው ይገባል።

ድሆች በረከቶቻችን ናቸው

1. የእግዚአብሔርን በረከት እናይባቸዋለን

የአይሁዶች ምሳሌ፡- «በዚህ ዓለም ባለጠጎች ድሆችን፣ በሚመጣው ዓለም ግን ድሆች ባለጠጎችን ይረዳሉ» ይላል። አንድ ሰውም፡- «የድሆች ጉያ፣ የመበለቶች ቤት፣ የልጆች አፍ ለዘላለም የሚኖሩ ጉተራዎች ናቸው» ብሏል። በአጠቃላይ እነጋገር ድሆች በረከቶቻችን ናቸው።

እውነተኛ ስጦታ ብድር መመለስ ለማይችሉት የምናደርገው ቸርነት ነው። እግዚአብሔርም የድሆች አባት፣ ክርስቶስም የምስኪኖች ወንድም (ማቴ. 25:40) ነውና ብድራቱን ይመልሳል። የድሆች መባ በእግዚአብሔር ፊት የሚናገር መሥዋዕት ነው። በድሆች መባ ስንታመን፡-

- ሥራችን ይባረካል (ዘጸ. 14:29፤ ምሳሌ 22:9)፤
- ጸሎታችን ይሰማል (ምሳሌ. 21:13፤ የሐዋ. 10:4)፤
- ሀብታችን ይበዛል (ምሳ. 28:27)፤
- በደዌ ቀን እግዚአብሔር ይፈውሰናል (መዝ. 40(41):1-13፤ የሐዋ. ሥራ 9:36-42)።

2. ወደ ቸርነት ሙላት ያደርሱናል

ለችግረኞች ማዘን ብቻ አይበቃም፤ ምክንያቱም ማስተዛዘን እኔ ደግ ሰው ነኝ የሚለው አስደሳች ስሜት ብቻ ሊሆን ይችላል። ከሀዘንም ጋር መልካም መሥራት ያስፈልጋል። ቃሉም፡- «... ነገር ግን የዚህ ዓለም ገንዘብ ያለው + ወንድሙም የሚያስፈልገውን ሲያጣ አይቶ ያልራራለት ማንም ቢሆን + የእግዚአብሔር ፍቅር በእርሱ እንዴት ይኖራል? ልጆቼ ሆይ + በሥራና በእውነት እንጂ በቃልና በአንደበት አንዋደድ» ይለናል (1ዮሐ. 3:17)።

ከማዘን አልፈን ማድረግ ስንጀምር፤ ከትርፍ መስጠት አልፈን ማካፈል ስንጀምር ያን ጊዜ ወደ ቸርነት ሙላት እንደርሳለን። በቸርነት ውስጥ ደግሞ የተገለጠ ፍቅር ይታያል። ስለዚህ ድሆች የእግዚአብሔርን ጠባያት እንድናናሳብት ያማዘናል።

ውድ አንባቢ ሆይ!

የቃሉን ጥያቄ ከአሉታዊ አንጻር ብቻ ነው እየታዘዝን ያለነው። አዎንታዊ ምላሽ ከሌለን ግን መታዘዝ ሙሉ አልሆነም ማለት ነው። ክፉ አሰማድረግ አሉታዊ ርምጃ ነው። በጎ ስናደርግ ብቻ አዎንታዊ ምላሽ ሰጥተናል። ከክፉ ርቄአለሁ ነጻነትና ደስታ ግን አይሰማኝም? ብንል በጎ ማድረግ ገና ይቀረናል። በእውነት ከሠራናቸው ኃጢአቶች ያላደረግናቸው መልካም ነገሮች ይበዛሉ።

የእግዚአብሔር ቃል የምንርቀውን ብቻ ሳይሆን ልናደርገው የሚገባን ነገር እንዳለ ይነግረናል «አዝገሙ፡- ምን እናድርግ? ብለው ይጠይቁት ነበር። መልሱም፡- ሁለት ልብስ ያለው ለሌለው ያካፍል + ምግብም ያለው እንዲሁ ያድርግ ይል ዝር» (ሉቃ. 3:10-11)። ክርስትናው ሲገባን «ምን እንተወ?» ከማለት «ምን እናድርግ?» ወደ ማለት እናድጋለን (የሐዋ.ሥራ. 2:37)። በእውነት ወደ መልካም ነገር እንድ ርምጃ ስንሄድ ብቻ ከክፉት እንድ ርምጃ እንርቃለን።

የብዙ ሃይማኖቶች መመሥረቻ ቃል «ባንተ ሊደረግብህ የማትሻውን ክፉ ነገር በሌላው ላይ አታድርግ» የሚል ነው። ኮንፊዩሼስ፤ ሙሴ፤ መሐመድ፤ ቡድሃ፤ በሃኢ ይህን መልእክት ይዘው ወደ ዓለም መጥተዋል። የክርስትናችን መሥራች የሆነው ኢየሱስ ክርስቶስ ግን «ሊያደርጉልህ የምትፈልገውን አንተ ደግሞ ለሌላው አድርግ» የሚል ለተጨነቀቸው ዓለም የአዎንታዊና የሰላም ቃል ይዞ መጣ (ሉቃ. 6:31)።

ጌታችን ዳግመኛ ለፍርድ ሲመጣ የሚጠይቀን ስለሠራነው ኃጢአት ሳይሆን ስላላደረግነው መልካም ነገር መሆኑ ይገርማል። እኛ ሰርቀን ስለሮጥነው ብቻ የሚጠይቀን ይመስለናል፤ የተራበውን ወንድም በጭካኔ ስላለፍነው ይጠይቀናል (ማቴ. 25:34-46)። በእውነት ከሠራናቸው ኃጢአቶች ያላደረግናቸው መልካም ነገሮች በጥፋት መንገድ

ላይ አቀመውናል። (ዳግመኛም «የሚለውጥ ፍቅር» የሚለውን መጽሐፍ ፲፮ 25-28 ተመልከቱ)።

3. እርካታን ይሰጡናል

ብዙ የውጭ አገር ዜጎች በድሃ አገሮች ላይ ከምስኪኖችና ከእካል ጉዳተኞች ጋር ተፋቅረው የምናያቸው ለምን ይመስላችኋል? የአገራቸው ውብ ሕንጻዎች፣ የተሟላው አኗኗር ከሚሰጣቸው እርካታ በላይ እነዚህ ድሆች ስላረኳቸው ነው። አስተውሉ ማንም ለኪሣራ አይሠራም። በዓለም ላይ ያሉ ታላላቅ እቅዶች ሳይቀሩ ጊዜያዊ ናቸው። በሰዎች ላይ የሚኖረን እቅድ ግን ዘላለማዊ ነው። አንድ የቻይና ምሳሌ እንዲህ ይላል፡ «የአንድ ዓመት እቅድ ካለህ ሩዝ ዝራ፣ የአምስት ዓመት እቅድ ካለህ ዛፍ ትክል፣ የዘላለም እቅድ ካለህ ሰው ትክል።»

መቼም ለድሆች ከተሰጣቸው ጸጋ አንዱ በትንሹ መርካት ነው። የምድር ፍላጎቶች እየተሟሉ በመጡ ቊጥር እርካታ እየቀነሰ መምጣቱ ይገርማል። ድሆች ግን መርካት ቅርባቸው ነው። ታዲያ በትንሹ ስጦታችን ሲመርቁን፣ በደስታ ሲፈነዋዙ፣ የምርቃት ብዛት ሲያወርዱ፣ ጎንበስ ቀና እያሉ ፈጣሪያቸውን ሲያመሰግኑ ስናይ እኛ ም መርካት እንጀምራለን። ይህን ለእኩያችን ብናደርግ ግን ምን እንደሚመልስልን ይጨነቃል እንጂ አይረካም። እውነተኛ ድሆች ማለት እውነተኛ ተቀባዮች ናቸው።

በመንፈስ ጭንቀት ወይም ባለመርካት የሚሰቃዩ ሰዎችን ስንመክር ውሎአቸውን ከድሆች ጋር እንዲያደርጉ ብንመክር ውጤታማ እንሆናለን። ምክንያቱም እግዚአብሔር የእኛን ደስታ በሌላው ጎደሉ ውስጥ አስቀምጦታልና። የቅድመ-ን ጥቅስ እንድንመው፡- «የእኔ እምነት ይህ ነው፡- ደስተኛ መሆን ብቻ ጥሩ ነው። ደስተኛ ለመሆንም ቦታው እዚህ፣ ጊዜውም አሁን፣ መንገዱም ሌሎችን መርዳት ነው።»

4. ፍቅርን እንገልጥባቸዋለን

እማሆይ ትሬሳ ድሆችን ስለ መርዳት በተናገሩበት ወቅት «እግዚአብሔር ማለት በድርጊት የሚገለጽ ፍቅር ነው» ብለዋል። ፍቅር ስሜት ሳይሆን ተግባር ነው። ለእግዚአብሔር ያለንን ፍቅር ከምንገልጥባቸው መንገዶች አንዱ ስለ ሌሎች ያለን አሳብ ነው። ጌታ ድሆችን ታናሽ ወንድሞቹ ብሏቸዋል። ለእነርሱ ያደረጋችሁትም

ለእኔ ያደረጋችሁት ነው፣ ለእነርሱ ያደረጋችሁት ለእኔ ያደረጋችሁት ነው ብሏል (ማቴ. 25:40-45)። የተገለጠ ፍቅር ሕይወት ነው። የክርስትናው ትልቁ መመሪያ «እግዚአብሔር ያሳየህን ፍቅር አንተም ለጎረቤትህ አሳይ» የሚል ነው።

በዓለም ላይ ሁሉም ሰው የሚሰማውና የሚረዳው ቋንቋ ፍቅር ነው። ብዙ እርዳታ ሰጪዎች ወደ አፍሪካ ድሆች ሲመጡ ያለ ቋንቋ ከሕዝቡ ጋር ተግባብተዋል። ፍቅር ከቋንቋ በላይ ነው።

ድሆች እውነተኛ ወዳጅ ናቸው። ይልቁንም በችግራችንና በሞታችን ሰዓት ጥልቅ ፍቅራቸውን ይገልጣሉ። የሚሰጡን ነገርም ዋጋው ከገንዘብ በላይ ነው። እኛ ጓደኛ የሚመስለን እኩያችን ብቻ ነው። በዚህች ሰዓት የእኛን እርዳታ የሚፈልግ ሁሉ ግን ጓደኛችን ነው።

5. ለሕይወታችን ጣዕም ይሰጡናል

ለራሳችን ብቻ የምንኖር ከሆነ እርካታ የለንም። ምክንያቱም ከተፈጠርንበት ዓላማ ውጭ እየኖርን ስለሆነ ነው። መኖር የሚለካው ምን ያህል ለራሴ ሰብስቤአለሁ? ተብሎ ሳይሆን ምን ያህል ለሌሎች መኖር ችያለሁ? በሚለው መስፈርት ነው። ብዙዎች በቅንጦታቸውና በራስ ወዳድነታቸው የማይረኩትን ያህል ለሌሎች መሥዋዕት የሚሆኑ ሰዎች ሲረኩ ይታያሉ።

የምንኖርለት ነገር በግድ ያስፈልገናል። የምንኖርለት ነገር ከሌለን መኖር ብዙም አይጥመንም። አንድ ቀን ሕይወት ከባድ ጥያቄ ትጠይቀናለች። «ለምን ትኖራለህ?» ይህን ጥያቄ መመለስ ያልቻሉ ብዙዎች ሁሉም ነገር ተሟልቶላቸው እንኳ ራሳቸውን አጥፍተዋል። ስለዚህ «ያንተ መኖር ለእነዚህ ይጠቅማል» የሚል ምላሽ ሲያገኙ ብቻ እንደገና መኖር ይፈልጋሉ። ቅዱስ ጳውሎስ ስለራሱ መኖር ባልፈለገበት ሰዓት ስለሚያገለግላቸው ሰዎች መኖርን ፈልጓል (ፊልጵ. 1:23-24)።

6. ለኃላፊነት ያበቁናል

ኃላፊነትና ተጠያቂነትን መሸሽ በራሳችን ላይ ያለንን ስጋት ያባብስዋል። ኃላፊነት የማይሰማው ሰው የክፋት ሁሉ መሣሪያ ነው። ለዚህ ነው መጽሐፍ ቅዱስ፡- «ብው በታናሽነቱ ቀዝሮ ቢሸከም መልካም ነው» የሚለው (ሰቆቃወ ኤር. 3:27)።

ብዙዎች በድህነት ማደጋቸውንና ገና በልጅነታቸው ለኃላፊነት መብቃታቸውን ይጠሉታል። በዚያ ሕይወት ባያልፉ ግን የዛሬውን መልካም ይዘታ ባላገኙት ነበር። ቀንበር የሌለው ሰው ብልግና ሁሉ የሚደፍረው አጥር የሌለውን ቤት የሚመስል ነው። ሕይወት ጨካኝ በሆነብን መጠን እኛም ለመኖር በብዙ ነገሮች ላይ እንጨክናለን።

ድሆች ቤተሰቦች ያሉአቸው ገና በልጅነታቸው ብዙ ዝቅተኛ ሥራዎችን ሠርተዋል። እንደ ሌሎቹ ለሰብስና ለዝሙት የሚሆን ጊዜ አልነበራቸውም። ቅንጦትና ኃጢአት ሲያምራቸው እቤታቸው የተከፈተ ጉሮሮ ይታያቸዋል። ስለዚህ ቡና ቤቱንና የዝሙት ቤቱን እየጣሱ ድሆቻቸውን ለመታደግ ይፋጠናሉ። ብዙ ወጣቶች ልጅነታቸው ቀርቶ አባት ሲሆኑ እናያለን። እንደ ባለጠጋ ልጆች ለሲጋራ የሚጠይቁ ሳይሆኑ ሳልወለዱቸው ልጆች ዳቦ ገዝተው የሚገቡ ደግ አባቶች ሆነዋል። ታዲያ እነርሱ ለድሆቻቸው ያደረጉት ብዙ ቢመስላቸውም፣ ድሆች ቤተሰቦቻቸው ለእነርሱ ያደረጉት ይበልጣል። በእውነት! ለድሆች ከሰጠናቸው ይልቅ እነርሱ የሰጡን ይበልጣል።

መርዳት መቻል ዕድል ነው። እግዚአብሔር እኛን ተቀባይ እነዚያን ሰጪ ማድረግ ይችላል። ስለዚህ መርዳት ዕድል ነውና እንጠቀምበት! ያለዚያ ተቀባይ እንሆናለን። እግዚአብሔር በፍላጎታችን ታግሦናል። ሳይሰለች በጎ በረከቱን በየጊዜውና በየሰዓቱ ይልክልናል። ወደ እኛ የመጣች ደግነት ወደ ሌሎች ካልሄደች ደስታ አይኖረንምና የተቀበልነውን ደግነት እኛም ለሌሎች እናሳይ። ይልቁንም ከእኛ የሆነ ምንም ነገር የለምና ለእግዚአብሔር እጅ ሆነን እንደምንሰጥ ልናስብ ይገባናል። እግዚአብሔር በትዕግሥቱ በፍላጎታችን ይችላል ብለናል። እኛም የእርሱን ባሕርይ ልንካፈል ይገባናልና ለመስጠት ካበቃን በደስታ መስጠት ይገባናል። አንደውም እውነተኛ ስጦታ ከትርፍ ሳይሆን ከጉዳት ነውና ተጎድተን አስከንሰጥ ድረስ ገና እንዳልሰጠን ልንረዳ ይገባናል።

ብዙ ጊዜ መስጠት ላይ ትዕግሥት እናጣለን። አንዳንድ ጊዜም የሰዎችን የሆድ ክፍተት እየሞላን የሰላማቸውን ሙላት ግን የሚነካ ንግግር እንናገራለን። ትዕግሥት እየጎደለን ድሆችን ስንመረር እኛም ሳንቲም አጥተን ከቤት መውጣት ያፈርንበትን ዘመን ማስታወስ፣ ከሰው እጅ መቀበል የከበደንን ወራት ማስብ ይገባናል። እግዚአብሔር እንዳይታዘበን ለምንረዳቸው ሰዎች ታጋሽ አንሁን። እኛም የምንሰጠው እርሱ ሲሰጠን ነውና ማቀባበል ታክቶን ከበረከቱ

እንዳንጎድል በእውነት ንስሐ እንግባ። ሰጪነትም ተቀባይነትም ኃላፊ ነውና በሚያልፈው ነገር የማያልፍ ሥራ እንሥራበት። ትዕግሥትን ገንዘብ በማድረግ ለሚለምኑን በደስታ እንስጥ። በእጃችን ያለው ገንዘብም ሆነ የምንረዳቸው ወገኖቻችን ዕድሎቻችን ናቸውና እንጠቀምባቸው።

እናስተውል

ወላጆቻችንንና ድሆች ቤተሰቦቻችንን በመርዳታችን እግዚአብሔርን ልናመሰግን ይገባናል። የረዳናቸው በሕይወት ኖረው ብናገኛቸው ነው። እኛ የምንመኘው የሌለንን እንጂ ባለን ብናመሰግን ያለን ብዙ ነው። ኑሮ ለኃላፊነት መብቃት ነውና ቤተሰቤን ስረዳ ዘመኔ አለፈ፣ ትዳሬ ታጎለ ብለን ማዘን ተገቢ አይደለም። ይህም ረቂቅ ትዳር ነውና። ወላጆቻችንን መርዳት የማንችልበት ዘመን አለ። ሰው ባሻን ጊዜ ልናገኘው የምንችለው ቋሚ ፍጡር አይደለም። ስለዚህ መርዳትም ዕድል ነውና አክብረን እንጠቀመው።

እኛን ሰጪ ሌላውን ተቀባይ ካደረገ ይህ የተሰጠን አገልግሎት ነውና በትጋት ልንፈጽመው ይገባናል። እግዚአብሔር በታ ሊለዋውጥ ይችላልና። «እግዚአብሔር ድህ ያደርጋል ተባለጠጋም ያደርጋል . . .» (1ኛው. 2:6-8)።

መስጠት የምንችለውም በሕይወት ሳለን ነው። ከሞት በኋላ ቸርነት ማድረግ አንችልም። በገንዘባችን ማዘዝ የምንችለው ሳለን ብቻ ነው። ካለፍን በኋላ የሚያዙበትን እኛም አናውቃቸውም። ለዚህ ነው ለማኘ።

«መስጠት በቁመና ሳሉ በውበት፣ እጅን እደረት ላይ ሳይነባብሩት!» ያለው።

አንድ ድህ ቂስ ታመው ተኝተው ሳለ አንድ ሰው ሊጠይቃቸው መጥቶ ስለ በሽታቸው ከተወያዩ በኋላ ጠያቂው ሰው፡- «ለዚህ ሕመም መድኃኒቱ ወተትና ማር የሥጋ መረቅ እያደረጉ በየጊዜው ቢመገቡት ሕመሙ እንደሚለቅቅ የታወቀ ነው» አላቸው። በዚህ ጊዜ ቂሱ በምግቡ ዓይነት ጎመዝፍና ከተኝበት ቀና ብለው፡- «ያሉኝን ሁሉ ሳያመጡልኝ እንዳይቀሩ ገዝቼዎታለሁ» አሉ ይባላል። የሚበሉት ለሌላቸው ስለ ምግብ ዓይነት፣ መታከሚያ ለሌላቸው ስለ መድኃኒት ዓይነት የምናወራ ስንቶች እንሆን? ዝናብ የሌላቸው ደመና የተባልነው እኛ እንሆን? ለድሆች የማያገኙትን

ከማውራት ያለንን መስጠት ይሻለናል። በድህነታቸው ላይ መጎምጀትን ከምንዘራባቸው ብናካፍላቸው ይሻላል።

ብዙ መናገር መቻል ጥቂት ግን ማድረግ አለመቻል አለመታደል ነው። አፋችን ድኖ ያልዳነ እጅ ከያዘን የምናሳዘን ፍጡራን ነን። ያዕቆብ በመልእክቱ፡- «ወንድሞች ሆይ፥ እምነት አለኝ የሚል፥ ሥራ ግን የሌለው ሰው ቢኖር፥ ምን ይጠቅመዋል? እምነቱስ ሊያድነው ይችላልን? ወንድም ወይም እገት ራቁታቸውን ቢሆኑ የዕለት ምግብንም ቢያጡ፥ ከእናንተ አንዱም፡- በደገና ሂዱ፥ እሳት ሙቁ፥ ጥገብም ቢላቸው ለሰውነት ግን የሚያስፈልጉትን ባትሰጡአቸው ምን ይጠቅማቸዋል? እንደዚሁም ሥራ የሌለው አምነት ቢኖር በራሱ የሞተ ነው» (ያዕ. 2:14-18) ይላል።

ጸሎት

ጌታ ሆይ! ስጦታህ አያልቅም። ሀብትን ከችሮታ ጋር የያዘ እንዳንተ ያለ ባለጠጋ ከወዴት ይገኛል? ከሰፊው ቸርነትህ ያጠጉበኝ እንተ ነህና አመሰግንሃለሁ። እጅን የፈጠርክልኝ እንድሠራበት፤ እንደበላበት ብቻ ሳይሆን እንዳጎርስበትም ነውና እባክህ እጄን ፍታው። እጄን ያሠረው ሰይጣን ድሆች በረሀብ ሲሞቱ ማዶ ሆኖ ይስቃልና በቸርነት ድምፅህ ማሰሪያዬን በጥሰው። ገንዘቤን ለአወዳሾች ሰጥቼ እየሳቅሁ ተዘረፍኩ። እባክህ ለእውነተኛ ድሆች መዘርጋትን አድላኝ። እኔም ረሀብን አይቼ በረሀብተኛ ጨክኛለሁ። በሌለኝ ዘመን በምኞት ስቸር፤ ባገኝ እሰጣለሁ ብዬ ስሳል ኖራ አሁን ረሀብተኛን ተጸይፌአለሁ። እኔ እኔ አልሆንኩምና ለውጣኝ። የድሆች መጠጊያ በሆነው ስምህ ለዘላለሙ አሜን!

ምዕራፍ ዐሥር

ይጠብቀናል

አንድ ልጅ እደጅ ሲያመሽ አባት ቀድሞ ከገባ ሁለት ሰዓት ላይ፡- «ይሄ ልጅ እንዴት ጠግቧል? ለዚህ ያበቃሽው አንቺ ነሽ» በማለት ያጉረመርማል። ከምሽቱ ሦስት ሰዓት ሲል ልብሱን ቀይሮ ጋቢ የለበሰው አባት፡- «እንግዲህ እኔ ወጥቼ እርሱ ይገባ እንደሆነ ነው እንጂ ሁለት አባወራ በአንድ ቤት ውስጥ አይኖርም» ብሎ በቱጣ ይናገራል። እናትም ደጅ ደጁን እያዳመጠች ዝም ትላለች። ከቱጣው በላይ የልጅዋ ደገንነት እያሳለባት። ጋቢያቸውን ለብሰው ማዶና ማዶ የተቀመጡት ወላጆች ጆርአቸውን ወደ ደጅ እንደቀሰሩ አራት ሰዓት ሲሆን «ግን በደህናው ነው?» ይላሉ። አምስት ሰዓት ሲሆን «የዛሬን በደህና ይምጣ እንጂ መድኃኔዓለም ቃል ላንናገር» ይላሉ።

እነዚህ ወላጆች እስከ ምሽቱ አራት ሰዓት በልጁ ጥፋት አዘነ። ከአራት ሰዓት በኋላ ግን ስለ ልጁ መጥፋት አዘነ። ልወቅሰው የቀጠርኩት አንድ ወንድሜ በንግግራችን መጨረሻ ላይ፡- «ስለ ጥፋቴ ሳይሆን ስለ መጥፋቴ አዘንልኝ» አለኝ። በእኛና በእግዚአብሔር መካከል ያለው ልዩነት ይህ ነው። እኛ የሰዎች ጥፋታቸው ያሳዘነናል። እግዚአብሔር ግን መጥፋታቸው ያሳዘነዋል።

አዳምና ሔዋን ከውድቀታቸው በፊት እግዚአብሔር ኃያል፤ መጋቢ፤ ጥበበኛ፤ አስተዋይ ... መሆኑን ያውቁ ነበር። በወደቁ ጊዜ ደግሞ ኃጢአተኛን የሚፈልገውን የቸርነት ባሕርዩን አውቀዋል። ከእኔ ካልጎደለ ቢወድቁ ይውደቁ የማይል ለእኛ የሚቀናልን አባታችን ነው። ትእዛዛቱንም የሰጠን ባለሥልጣንነቱን ሲያሳውቀን ሳይሆን እኛው እንዳንጎዳ ነው። ጠፍተን እንዳንቀርም በሩን ከፍቶ ይጠብቀናል። ያልጠፋ መቶ በጎች አሉኝ ብሎ በአንዲቱ መጥፋት ቸል የሚል አይደለም (ማቴ. 18:12-14)። ስለ አንድ ነፍስም የሚገደው አምላክ ነው። ዛሬ ለስብከት ስንጠራ ምን ያህል ሰው አለ? እንላለን። ሕዝብ ካልበዛ መስበክ አንፈልግም። አንዲት በግን ለመፈለግ የመጣውን አምላክ የሚያመልክ ግን እንዲህ አያስብም። እግዚአብሔር በገነት ጫካዎች የፈለገው ሁለት ሰዎችን ነው። አዳምና ሔዋንን። እግዚአብሔር የተሟገተው ስለ አንዱ ስለ አቤል ደም ነው። መላውን ዓለም በውኃ ሲያጠፋ መርከብ እንዲሠራ

ያዘዘው ስለ ስምንት ነፍስ ነው። የሰዶምን ቅጣት ያዘገየው አራት ሰዎች እስኪወጡ ነው። እግዚአብሔር ስለ ጥቂቶች ግድ ይለዋል። የአንድን ሰው ዋጋ ያላወቀ አገልጋይ መሆን አይችልም።

«እግዚአብሔር ይታገሃል» ስንል ይችላል ማለት እንደሆነ ተመልክተናል። እርሱ በደላችንን በይቅርታው፣ ፍላጎታችንን በበረከቱ ከቻለው እኛም ለበደሉን ይቅር ባዮች፣ ለሚለምኑን ቸሮች ልንሆን ይገባናል። ምክንያቱም ከተፈጠርንበት ዓላማ አንዱ የእግዚአብሔርን ባሕርይ ለዓለም ለማንፀባረቅ ነውና። «እግዚአብሔር ይታገሃል» ማለት ይጠብቀናል ማለት ነው። የትዕግሥት ትርጉሙ መቻል፣ መጠበቅ፣ ተስፋ ማድረግ ነውና። ስለዚህ እግዚአብሔር ይታገሃል ማለት ይጠብቀናል ማለት ነው። ይጠብቀናል ስንል በመላእክት በረድኤት ይጠብቀናል ማለታችን ሳይሆን ለመመለስ ዕድል ይሰጠናል ማለታችን ነው።

የሰው ልጅ መውደቅ መጨረሻው ቢሆን ኖሮ ሰው ለመሆን ባልበቃ ነበር። እግዚአብሔርም ይቅርታው አንድ ጊዜ ብቻ ቢሆን እግዚአብሔር ባልሆነ ነበር። ነገር ግን ምሕረቱ ለዘላለም ነው።

እያንዳንዱ ሰዓትና ቀን ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ የተሰጠን ዕድል ነው። ይህም ዕድል የሚቆየው የምድር ኑሮአችንን ጨርሰን የሞትን መንገድ እስክንጀምር ነው። ከሞት በኋላ ንስሐ የለምና። ከሞት በኋላ ሰጋ የማድረግም ሆነ ክፉ የማድረግ ዕድል የለም። ያለው የበጎና የክፉ ሥራችን ዋጋ ነው። ይህችን ዕድሜአችንን ካልተጠቀምንባት ጉዳታችን ዘላለማዊ ነው።

ሕዝባችን «ትድናለህ ወይ?» ብለን ብንጠይቀው «አኔ» ይልና «በፍጹም አልድንም» ይላል። የሚገርመው ግን አለመዳኑ አያስደነግጠውም። ነገር ግን ለዘላለም ከእግዚአብሔር ከመለየት የበለጠ ምን ጉዳት ይኖራል? ሕዝባችን የእግዚአብሔርን ፍቅርና ምሕረት መገንዘብ ስላልቻለ ከሞትና ከሲኦል ጋር ያለውን ኪዳን አፍርሶ በክርስቶስ ማመን ደግሞም ንስሐ መግባት አልሆነለትም። በዚህ ምክንያት በሥጋውም በነፍሱም ያልተመቸው ሆኖ ይኖራል። የነፍስ ሰላም ለሥጋ፣ የሥጋ ሰላም ለዓለም ሰላም መሆኑን አላወቀምና። የእግዚአብሔርን ትዕግሥት ተረድተን በማያሳፍረው ጌታ በክርስቶስ ስናምን እንዲህ የሚለው ቃል በሕይወታችን ይፈጸማል፡- «ስለዚህ ጌታ እግዚአብሔር እንዲህ ይላል፡- እነሆ በጽዮን ድንጋይን ለመሠረት አስቀምጣለሁ፤ የተፈተነውን፣ የከበረውን፣ መሠረቱ የጸናውን የማዕዘን ድንጋይ የሚያምንም አያፍርም። ... ከሞትም ጋር ያደረጋችሁት ቃል ኪዳን ይፈርሳል

ከሲኦልም ጋር የተማማላችሁት መሐላ አይጸናም» (ኢ.ሳ. 28:16-18)።

ወደ እግዚአብሔር ልንመለስ ይገባናል። የእንቁላል አስኳል ጠቃሚ ነው። ያለው ግን ከመካከል ላይ ነው። የዕድሜም አስኳል ያለው በወጣትነት ዘመን ላይ ነውና በጉብዝናችን ወራት መመለስ ይገባናል። ልጅነታችን የዝግጅት ዕድሜ ሽምግልናችን ያሳለፍነውን የምንገመግምበት ዕድሜ ነው። ወጣትነታችን ግን የሥራ ዘመን ነው። ውድ አንባቢ ሆይ! ሁሉም ነገር ሳይጨልም በጉብዝናህ ወራት እግዚአብሔርን ፈልግ! ከነአካልህ ከነበረከትህ እጅህን ለእግዚአብሔር ስጥ! የተረታህ ቀን ወደ እርሱ መምጣትህ አይቀርምና።

ማፍቀርና መፈቀርን በሚፈልግ ተፈጥሮ ተፈጥረናል። ያለ ፍቅር ማሩ ሊጣፍጥ፣ መራራው ሊለወጥ በማይችልበት ሕይወት ውስጥ ከፍቅር ውጭ የሆነ ኑሮ መግፋት ከባድ ነው። ያለ ፍቅር ሲታሰብ ግዙፉ ፍጥረት ዓለም አስፈሪና አስደንጋጭ ነው። የሰዎች ፍቅር ተለዋዋጭ በመሆኑ፣ የእኛም ፍቅር የሌሎችን የፍቅር ጥም ሊያረካ፣ የሌሎችም ፍቅር የእኛን የፍቅር ጥያቄ ሊመልስ በፍጹም አይችልም። ስለዚህ እግዚአብሔርን ማግኘት የእያንዳንዱ ነፍስ የጠበቀ ፍላጎት ነው። ቸግሮቻችንን ለመግለጽ ቃላት የማይበቁን ጊዜ ጥቂት አይደለም፣ በሽታችንም ከሐኪም የሚሠወርበት ጊዜ ብዙ ነው። በመደጋገም የሚጥለንን ኃጢአት ለመንፈሳዊያን ሰዎች እንኳ ለመንገር ያሳፍረናል። ስለዚህ ይህን ሁሉ ጉድለታችንን በርኅራኄ የሚያይልን አምላክ ፈላጊዎች ነን።

በማለጻ የፀሐይ ብርሃን መውጣቱ ብቻውን በድፍረት እንድንሠማራ አያደርገንም። ሌላ ብርሃን እንፈልጋለን። አምላካዊ የፍቅር ብርሃን! ይህ የፍቅር ብርሃን ካልተሰማን ቀኑን ለመዋል አቅም እናጣለን። በዚህ ቀን ላይ እንኳ ሥልጣን ያለውን ጌታ ተማፅነን መውጣት እንፈልጋለን። በተለያየ ጊዜ ከጠዋቱ 12 ሰዓት ገደማ የተደወሉልንን ስልኮች አስታውሳለሁ። የስልኮቹ ድምፆች ተመሳሳይ ናቸው፡- «ዛሬን የሚያውል ቃል ንገረኝ» ቀኑን ገና ከጅምሩ ፈርተውታል። የሚፈጸም ቀን አልመሰላቸውም። የአንድ ሰዓት አቅም የላቸውም። እግዚአብሔር ግን ለቀኑ የሚሆን ቃል አለው። አዎ ያለ እግዚአብሔር ፍቅር ካሰብነው ዛሬ አስፈሪ ነው። የሰበሰብነው ንብረት እንደ ገጠጠ አውሬ አስደንጋጭ ነው።

እያንዳንዱ የእግር ኮቴ ሠራዊት የመጣበን ያህል ያስፈራን፣ እያንዳንዱ የስልክ ጥሪ የልባችንን ትርታ የጨመረብን፣ ደጅ ለመውጣት ድፍረት ያጣንበት፣ ወዳጆቻችንን ለማግኘት ምጥ

የተጋባንበት፤ ማንኛውንም ጥያቄ የፈራንበት፤ ምስጋናንም እርግማንንም ለመቀበል አቅም ያጣንበት... ጊዜ ብዙ ነው። በዚህ ሁሉ ውስጥ ከቤት የመውጣት ድፍረታችን እንኳ እግዚአብሔር መሆኑን ተረድተናል። የእኛ የመሰሉን ነገሮች ሁሉ ሲሄዱ የእኛ አለመሆናቸውን፤ የእኛ ባዶነት ብቻ መሆኑን ተረድተናል። አዎ የዚህ ሁሉ ውጊያ ድል መንሻው የእግዚአብሔርን ፍቅር ማሰብ ብቻ ነው። እኛ እርሱን የወደድንበትን ሳይሆን እርሱ እኛን የወደደበትን ፍቅር፤ እኛ ለእርሱ የተገዛንበትን መታዘዝ ሳይሆን እርሱ የእኛን እግር ያጠበቀን ጽድቅ ማሰብ ዕረፍት ይሰጠናል። የመኖር ኃይላችን የእርሱ ፍቅር ብቻ ነው። ያለ እርሱ ፍቅር ሁሉም ነገር ባዶ ሆኖ ቢታየን፤ በአትክልትና በአበባ ያጌጠው ዓለም አስፈሪ ቢሆንብን፤ የክበቡን ወዳጆች ከብቸኝነት የማይሻሉ ቢመስሉን፤ እንዳልተገራ ፈረስ ሥጋችን ወደ ገደል ቢስበን ይህ አደጋ ሳይሆን ባሕርይ ነው። እርሱ በቃሉ፡- «ያለ እኔ ምንም ልታደርጉ አትችሉምና» (ዮሐ. 15:5) ብሏል።

ጌታችን በቀኙ ለተሰቀለው ወንበዴ ለልመናው መልስ ሲሰጥ፡- «ዛሬ ከእኔ ጋር በገነት ተሆናለሁ» ብሎታል (ሉቃ. 23:43)። ገነትን ገነት ያደረጋት የኢየሱስ ክርስቶስ በዚያ መኖር ነው። ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ገነት ከሲኦል ትክፋላች። የገነት መዓዛዋ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው። ገነት ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ጨለማ ከሆነች ያለ ኢየሱስ ክርስቶስ ሀብትና ዝና ጨለማ ቢሆን ምን ይደንቃል?

የአትክልት ሳይንስ እንደሚያስረዳን ማንኛውም አትክልት በቤት ውስጥ ብናስቀምጠው አትክልቱ የሚያዘነብለው የፀሐይ ብርሃን ወዳለበት አቅጣጫ ነው። እንዲሁም የሰው ልጅ ወደ እግዚአብሔር ሳያቀና መኖር በፍጹም አይችልም። አንድ ታዋቂ የፈረንሳይ ፈላስፋ፡- «በማንኛውም ሰው ሕይወት ውስጥ እግዚአብሔር ራሱ ብቻ ሊያረካው ወይም ሊሞላው የሚችል አንድ ዓይነት ቀዳዳ ወይም የተተወ ባዶ ቦታ አለ» ብሏል።

ማንኛውም የዓለም ሀብትና ጥበብ ሊሞላው የማይችለው ክፍት ቦታ በሰው ሕይወት ውስጥ አለ። ይህንን ክፍተት የሚሞላው እግዚአብሔርን ማግኘት ብቻ ነው። «ሰው ዓለሙን ሁሉ ቢያተርፍ ነፍሱንም ቢያጎድል ምን ይጠቅመዋል? ወይስ ሰው ስለ ነፍሱ ቤዛ ምን ይሰጣል?» (ማቴ. 16:26)። «እግዚአብሔርን የሚፈልግ ልብ ደስ ይበለው። እግዚአብሔርን ፈልጉት፤ ትጸናላችሁም፤ ሁልጊዜ ፊቱን ፈልጉ» (ዘኢ. 16:10-11)።

ቅዱስ አውግስጢኖስ ወደ እግዚአብሔር ከመመለሱ በፊት ሕይወቱ አጅግ የባከነ፤ በኃጢአት የተጎሳቀለ ሰው ነበረ። የጥበብ ፍለጋው መቆሚያ፤ የእውቀት ክምችቱ እርካታ ባጣ ጊዜ ተስፋው መነመነ። በታላቅ የልብ መሰበር ውስጥ ሆኖ፡- «አምላኬና ፈጣሪዬ ሆይ እስከ መጤ ትዘገያለህ? እስከ መጤ ነገ ዛሬ ትሰኛለህ? ለምን አሁን አትታደገኝም? ለምንስ በዚህች ሰዓት ሐፍረቱ ፍጻሜ አያገኝም?» በማለት ጸለየ። እግዚአብሔርም እንኳን ፈልጎት ሳይፈልገውም ሲፈልገው ኖሯልና ልመናውን ሰማለት። አውግስጢኖስም በክርስቶስ አምኖ ንስሐ ገባ። በዚህ ጊዜ ያሳለፈውን ዘመን አስታውሶ፡- «ጌታ ሆይ፤ ለራስህ ስትል ስለ ፈጠርክን ልባችን በአንተ ላይ እስኪያርፍ ድረስ የትም ይባክናል» በማለት አመሰገነ። ይህ አውግስጢኖስ አሁን ያገኘውን የሕይወት መታደስ አሰበና፡- «አምላኬ ሆይ፤ ምነው በሕፃንነቴ ዐውቄህ በነበር» አለ።

በሽማግልና ዘመናቸው ክርስቶስን ያገኙ ሁሉ የባከነው ዘመናቸውን ያስቡና ምነው በሕፃንነቴ አውቄህ በነበር ይላሉ። በሽማግልና ከቀጭት ጋር ከማመን፤ ዛሬ አፍላውን ዕድሜ መጠቀም መታደል ነው። ውብ የሆነውን ጌታ ሳያዩ መኖር ሞት ነው። ይህን ጌታ ለማገልገል ለማንያ ዓመትም ትንሽ ነው። አዎ «ክርስቶስ የሁሉ አዳኝ፤ የውበት ሁሉ መደምደሚያ፤ የሰው ልጆች ሁሉ ናፍቆትና ግብ ነው።»

ቅዱስ አውግስጢኖስ፡- ክርስቶስን ካገኘ በኋላ ሕይወቱ ፍጹም ተሰወጠ። ከክህደት ወደ እምነት፤ ከዝሙት ወደ ንጽሕና ሲፈልስ ሕይወቱ እንደ ሕፃን ሰውነት መለምለም ጀመረች። ታዲያ አንድ ቀን በጎዳና ሲሄድ በድሮ ሕይወቱ አብሯት በዝሙት የሚወድቃት ሴት ገጠመችው። እርሷም ወይ አውግስጢኖስ ብላ በፈገግታዋ ለመማረክ ወደ እርሱ ስትመጣ እርሱ መሮጥ ጀመረ። ሴቱም ባያውቀኝ ነው ብላ አብሯው መሮጥ ጀመረች። «አውግስጢኖስ አውግስጢኖስ እኔ ነኝ እኮ?» ብትለው እርሱ ግን ዘወር ብሎ፡- «እኔ ግን እኔ አይደለሁም» ብሏት ሮጠ። ሴቱም ተስፋ ቆርጣ ተመለሰች።

ክርስቶስን በእውነት ሰናገኝ ሕይወታችን በምንም መንገድ እንደ ቀድሞው አይሆንም። ክርስቶስ ይለውጣል። አውግስጢኖስ የቅድስና ሕይወቱን ለመጠበቅ ሽሽ። ቃሉ፡- «ከዝሙት ሽሽ» (1ቆሮ. 6:18) ይላልና። ዮሴፍም ልብሱን ጥሎ ሽሽ (ዘፍ. 39:12)። ወኅኒ ቢወርድም ከኃጢአት እስር ግን አምልጧል። ዛሬ ብዙዎች በዝሙት የሚወድቁት ቆመው ስለሚደራደሩ ነው። ካስፈለገን ለቅድስናችን

በአደባባይ መሮጥ ይገባል። የዓለም ብልጥ ከመሆን የእግዚአብሔር ሞኝ መሆን ይሻላል።

እግዚአብሔር የሚታገሠን ወይም የሚጠብቀን ይህ አዲስ ሕይወት እንዳያመልጠን ነው። እኛ ጥሩ ምግብ ሲቀርብልን የምንወደው ሰው ቢመጣ እንደምንመኝ ጥሩ ሕይወት እንዳያመልጠን እግዚአብሔር ያስብልናል (ይቀናልናል)። ከሞት በኋላ የምሕረት ዕድል የለምና ሳለን በቁመና እንድንድን ይፈልጋል። ነፍስ ይህን ጌታ ስታገኝ በፊደል ሳይሆን ነበልባላዊ በሆኑ የፍቅር አምላክ ቃላት መነካት ትጀምራለች። ዛሬ እርሱን ስላገኘች ብቻ አይደለም፤ ያለ እርሱ የኖረችበትን ወራት ሁሉ ከገቱ ትለዋለች። ቅዱስ አውግስጢኖስ፡- «አምላኬ ሆይ! ምነው በሕፃንነቴ ዐውቄህ በነበር» እንዳለ። በእውነት እግዚአብሔርን መፈለግ ትልቅ ጥበብ፤ እርሱንም ማግኘት የመጨረሻው ድል ነው!

እግዚአብሔር በእያንዳንዱ ደቂቃና ሴኮንድ አየጠበቀን ነውና ወደ እርሱ በንስሐና በእምነት እንመለስ! ኃጢአትን ወደን ካልተዉት ቆይቶ የሚገድል መርዝ ነው። የኃጢአት ጠባዩም «ካለህበት ኑሮ የተሻለ ሕይወት የለም» እያለ ባሪያ ማድረግ ነው። ግን የተሻለ ክርስቶስ አለ። ወደ እግዚአብሔር ለመመለስ ሌላ ምቹ ጊዜ አንጠብቅ፤ ከዚህች ደቂቃ የተሻለ ምቹና የእኛ ጊዜ የለም። «የመዳን ቀን አሁን ነው» (2ቆሮ. 6:2)። በዓለም ላይ ያሉት ፈላስፎችና ሊቃውንት ሁሉ ቢሰበሰቡ ሕይወትን ወደ ኋላ መልሰው እንድንኖራት አያደርጉም። የዓለምም ጠባይዋ ያባከነውን ጊዜ በማስታወስ ማንገብን ነው። እግዚአብሔር ግን በእውነት ወደ እርሱ ስንመለስ ሠላሣ ዓመት ከዘራው ሰው እኩል በማሳጨድ ይክሰናል (የሚለውጥ ፍቅር የሚለውን መጽሐፍ ይመልከቱ)።

ብዙ ጊዜ የንስሐን ጥሪ ረግጠናል። ንስሐን ለማካከል ብዙ ሃይማኖታዊ ሥርዓትን ይዘናል። ነገር ግን በዚያው መጠን ሕይወታችን ዕረፍት እንዳጣች ገብቶናል። ወደ እግዚአብሔር መመለስን ግን ችላ ብለናል። እግዚአብሔር የሚታገሠን በኃጢአታችን ተደስቶ አይደለም፤ ለንስሐ ጊዜ እየሰጠን ነው። ካልተመለስን፤ የፍቅሩንም ምክር ከናቅን የኃይሉን ቃል በግድ እንሰማለን።

ቃሉም፡- «የእግዚአብሔር ቸርነት ወደ ንስሐ እንዲመራህ ሳታውቅ የቸርነቱንና የመቻሉን የትዕግሥቱንም ባለጠግነት ትንቃለህን? ነገር ግን እንደ ጥንካሬህና ንስሐ እንደማይገባ ልብህ

የእግዚአብሔር ቅን ፍርድ በሚገለጥበት በቀጣ ቀን ቀጣን በራሱህ ላይ ታስማቻለህ» (ሮሜ. 2:4-5)።

እናት ልጇ ካልገባ የመጨረሻውን መቀርቀሪያ አትቀረቅርም። እግዚአብሔርም ደጁን ከፍቶ እየጠበቀን ነውና እንመለስ!

እናስተውል

ዓለም፡- «ስለ ብዙኃን ማሰብ ስንጀምር ስለ አንድ ሰው ማሰብ አንችላለን» ትላለች። እግዚአብሔር ግን ስለ አንድ ሰው ስናስብ ስለ ብዙኃን ማሰብ እንደምንችል ይነግረናል። አንድ የካርቶን ስዕል ሁለት ሰዎች ሲከራከሩ ያሳያል። አንደኛው ጓደኛውን «አንተ ሐኪም መሆን አትችልም። ምክንያቱም የሰውን ዘር አትወድም» ይለዋል። ያኛውም ጮኹ ይመልሳል፡- «የሰውን ዘር አወድዳለሁ! የማልወደው ግን ሰዎችን ነው» በማለት ይመልሳል። የሰውን ዘር አወዳለሁ ማለት ቀላል ነው። አንድን ሰው በእውነት ስለመውደዳችን ብንጠየቅ ግን መልሳችን ሙሉ አይደለም።

የአንድን ሰው ዋጋ ካላወቅን አገልጋይ መሆን አንችልም። ሰዎች ከጥፋታቸው መጥፋታቸው ሊያሳዝን ይገባል። እኛን ከጎዱን በላይ ራሳቸውን የጎዱት ይበልጣል። ከእኛ አንጻር ሳይሆን ከእነርሱ አንጻር ውድቀታቸውን ማየት ብንችል ስለ ምርጫቸው እናዝጋላቸዋለን። ብዙዎች ምንም ሳይጎድላቸው ነው ለእግዚአብሔርና ለሰው የማይመች ማቅ የሆኑት።

አንድ ታሪክ ሰማሁ። ሰዎቹ እጅግ ባለጠጎች ናቸው። ሚስቲቱ ግን እጅግ ኃይለኛ ነበረችና ሰላም አልነበራቸውም። የባሏ እናት መልካምና እንደ ልጅ የሚያዩአት ቢሆኑም እርሷ ግን ፍጹም አትወዳቸውም ነበር። እቤቷ አይደለም ማንኛውም የቤተሰብ ግብዣ ውስጥ እርሳቸውን ካየች ጥላ ትወጣለች። እርሳቸው ግን ሰይጣን እኔን ክፉ አድርጎ ቢያሳያት ነው እኔ ልሂድ በማለት ያዘኩላታል። ባለቤቷ ግን መቋቋም እያቃተው መጣ። መፋታትን ፈለገ። በዚህ ጊዜ እናቱ በእኔ ምክንያት አትፋቱም ብለው አግር ላይ ወድቀው ይለምናሉ። ልጅም ስለ እናቱ ሲል ኑሮውን ቀጠለ። ያች ሴት ግን ባልታሰበ ሕመም ሞተች። ሀብት ሳያንሳቸው ሰላም አንሷቸው መኖራቸውን ባለቤቷ አሰበና ክፉኛ አዘነ። «ለባለቤቴ የማዝነው ስለ መሞቷ አይደለም። ሁሉ እያላት ፍቅር አጥታ መሞቷ ግን ያሳዝነኛል። ከሞቱ ሰዎች ሁሉ ይልቅ የእኔ ባለቤት ታሳዝናለች» ብሉ

የመረረ ሀዘን አዘነ። ከሞቷ በላይ ራሷን ከፍቅር ነጥላ የኖረችበት ዘመን፤ እርሱን ካሳዘነችው ይልቅ ያጣችውን ደስታ እያዘነ አለቀሰ። ሰዎች ፍጹም የተሸነፉ ቀን ወይም በሞት ያለፉ ቀን ጥፋታቸው ሳይሆን እንዲህ ለሚቀረው ዓለም መጥፋታቸው ያሳዘነናል። ሰውን የምናመርበት ቆሞ የሚቀር ስለሚመስለን ነው። ከሞተ በኋላ በክፉ ለማንሣት እንኳ ገሊናችን ይከለክለናል። ይኔ የምናደርገውን ዛሬ ብናደርገው ብዙዎችን ማትረፍ በቻልን ነበር።

ሰውን በጎ ሥራ የሚያሠራው የመዳን ተስፋ ነው። የመዳን ተስፋ የሌለው ሰው በክፉ ሥራ ለመርከት የሚዘጋጅ ነው። እናቶቻችን ንስሐ እየገቡ፤ እየቆረቡ፤ ቤተ እግዚአብሔር እየተመላለሱ «የላይ ቤት አሳቱን ማን ይችለው ይሆን?» ይላሉ። ነገር ግን ንስሐ የገቡት ቤተ ክርስቲያን የመጡት ለላይ ቤት አሳት ብቁ ለመሆን ነው? ለእርሱማ ባይመጡም እዚያው በዓለም እያሉ ብቁ ናቸው። የዚህ ሁሉ ምክንያቱ የክርስቶስን የሞቱን ዋጋ አለማወቅ ነው። የክርስቶስን የሞቱን ዋጋ አለማወቅ የመዳንን ተስፋ ማጣት ነው። እናንተ መምህራን እባካችሁ አስተምሩ። ሕዝቡን ስለ ነፍሱ ዕረፍት ብትነግሩት ከዚህ የበለጠ ይወዳችኋል። ተስፋው ካበበ ያለድካም ለእግዚአብሔር ይገዛልና መምህራን ሆይ አስተምሩ።

ልጅ ያለ እናቱ ያድግ ይሆናል። ያለ ሰው ግን ሊያድግ አይችልም። ሰውም ያለ ሰው ሊኖር ይችል ይሆናል። ሰው ግን ያለ እግዚአብሔር መኖር አይችልም። ከእግዚአብሔር ጋር ሲኖርም ከሰው ጋር መኖር ይጀምራል።

እኛስ ወደ እግዚአብሔር ስንመጣ ሕይወታችን ነው የተለወጠው ወይስ አድራሻ ነው የለወጠው? ድሮ በዓለም የነበረንን የቅጥፈት ሕይወት ዛሬ በቤተ ክርስቲያን እየኖርነው ይሆን? ክርስቶስ ሕይወት ይሰጣል። ሕይወት እንቅስቃሴ ነውና እርሱ ወደ ሕይወታችን ሲገባ በቀድሞ ማንነታችን (አድራሻችን) ላይ እንደሆነም። ቃሉ፡- «ከኃጢአት ጋር እየተጋደላችሁ ገና ደምን እስከ ማፍለስ ድረስ አልተቃወማችሁም» (ዕብ. 12:4) ይለናል። አውግስጢኖስ ሮጠ። እኛስ እንደራደራለን? ጥቅስ እንፈልጋለን? ወይስ እንሮጣለን? እንድ መነኩሴ ጽሞና ከያዘበት ዘንድ አንዲት ሴት የአትርሱኝ ምግብ ይዛ በመምጣት ባርኮ ካለናበታት በኋላ አይርሱኝ እያለች እዚያው ተቀመጠች። ሂጂ ቢላት የማትሂድ ሆነች። በሁኔታዋ እየተማረክ የዘመት መንፈስ እየከበበው ሲመጣ ሊሸነፍ ሲል ሰው ቢደርስልኝ ብሎ ኡኡታውን አቀለጠው። ሴቲቱም ደንግጣ ቆመች። ሰዎችም ተሰበሰቡና ምንድነው ነገሩ? ቢሉት «ዘንዶ መጥቶበኝ ሊውጠኝ ሲል ይኸው እናንተ ብትገቡ የት እንደ ደረሰ አጣሁት»

አላቸው። እነርሱም ፈታኝ ነው ብለው ጸልየው ሴቲቱን ይዘው ወጡ። እርሱም ነፍሱን አዳነ። እኛ ግን የምንጮኸው ንብረት የሚወስድ ሌባ ሲመጣ ነው። ቅድስናን የሚወስድ ሌባ ሲመጣ ግን እየሳቅን እናስተናግደዋለን። የኃጢአት የመጀመሪያ ሳቅ፤ ዘላቂ ልቅሶ እንዳለው የሚገባን ቆይቶ ነው።

ጸሎት

ጌታዬ ሆይ! ካንተ ርቂ፤ በምሽት ወጥቼ፤ በወንበዴ እጅ የወደቅሁ ነኝ። ምን እጠቅምሃለሁ? አይጠቅምም ብለው የቀድሞ ባልንጀሮቼ ትተውኛል። ጌታ ሆይ! እኔ የተበላሸሁ ሰው ነኝ። ብርቅ ብጠፋ ይሻለኛል። ከቤቱ ጣራ በታች ልትገባ አይገባኝም። ድምፅህ አሁን በልቤ ይሰማኛል። እኔ ባለሙያ ነኝ። ተበላሽ ብዬ አልጥልም፤ ሠርቼ እጠቀምበታለሁ የሚል ድምፅህ ይሰማኛል። ስለማው ያሳረፈኝ ያንተ ድምፅ ነው፤ ጌታዬ ተቀበለኝ። ዓለም አጎሳቁላኝ እንዲህ አጥቶራኝ መጥቻለሁ። ልጅ ጨዋታውን ከመሰሎቼ ጋር ውድቀቱን ከወላጆቼ ጋር ያሳልፋል። እኔም ጉልበቴን ለዓለም፤ መረታቱን ለንተ ይገዛ መጥቻለሁና እንደ ልጅ ተቀበለኝ። የማልችልበትን ተግባር ጀምራ ለራሴ አለቃ ሆኜ እንዲህ ተበላሽሁ። የነፍሴ ንጉሥ አክመህ ግዛኝ! እንቅልፋ ይብቃኝ። ደጄን ማንኳኳትህ በረታብኝ፤ በጭላንጭል ያሳየኸኝ ምልክትህ የተወጋው እጅህ ትዕግሥት ነሣኝ። ውዴ ሆይ ወዴት ነህ? ሁሉን ትቼ ልከተልህ መጥቻለሁ። የሠርክ እንግዳህ ነኝና ተቀበለኝ። ዋጋዬ አንተ ሁንልኝ። ከሙታን መንደር መጥቻለሁና ራቁቴን ነኝ። ከሐፍረቲ አንተ አድነኝ። ሁሉን በሚሰበስብ አባትነትህ እምናለሁ። ለዘላለሙ አሜን!